Έτος Θ΄

Τεῦχος 195ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων ΠΑΥΛΟΥ ὑποβάλλουν εὐλαβῶς τὰς διαπύρους εὐχὰς αὐτῶν, ὑπὲρ ὑγείας, μακροημερεύσεως καὶ εὐημερίας ΑΥΤΟΥ καὶ ἐκδηλώνουν τὰ αἰσθήματα τῆς βαθυτάτης ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας πρὸς τὸν λαοφιλῆ καὶ εὐσεβέστατον ΑΝΑΚΤΑ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 23, ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΑΡΙΘ. 529-793

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Θ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1961 | ΤΕΥΧΟΣ 195ΟΝ

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ

Ὑπὸ Ἀστυν. Δ/τοῦ Α'
κ. **ΘΩΜΑ ΝΟΥΣΙΑ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Εἰσαγωγή.
2. Ἱστορικὴ ἐξέλιξις.
3. Διοίκησις τῆς Ἀστυνομίας.

***

1. Εἰσαγωγή.

Κατόπιν προσκλήσεως, τῆς Βρεταννικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐγκρίσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐπεσκέφθην, ἀπὸ 3—17 Μαΐου ἐ.ἔ., τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον, ἐπὶ κεφαλῆς ὁμάδος Ἀξιωματικῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ἐκ τῶν κ.κ. Κων/νου Τασιγεώργου, Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β', Ὑποδιοικητοῦ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, Παναγιώτου Τσελέκη, Ἀντισυνταγματάρχου Βασ. Χωροφυλακῆς, Διοικητοῦ Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Αἰγάλεω καὶ Ὀδυσσέως Παπαπελεκάνου, Ταγματάρχου Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, ὑπηρετοῦντος παρὰ τῇ Γενικῇ Διευθύνσει Χωροφυλακῆς Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν μας αὐτήν, μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν τρόπον ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων Βρεταννικῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων καὶ ἰδίᾳ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου, κατὰ τὸ πρότυπον τῆς ὁποίας εἶναι ὠργανωμένον καὶ τὸ παρ' ἡμῖν Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, θὰ ἤθελα νὰ δώσω εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους μερικὰ στοιχεῖα, ἀφορῶντα τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν, τὴν διάρθρωσιν, διοίκησιν κ.λ.π. τῆς Ἀστυνομίας τῆς Μεγάλης Βρεταννίας.

2. Ἱστορικὴ ἐξέλιξις.

Τὰ τρία κυριώτερα στάδια τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ Οὐαλλίαν δύνανται νὰ καθορισθοῦν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὡς ἀκολούθως :

Πρῶτον, τὴν Ἀγγλοσαξωνικὴν περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν κάθε ἐλεύθερος ἄνθρωπος εἶχεν ὁρκισθῇ νὰ βοηθῇ εἰς τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ τιμωρίαν τῶν παραβατῶν τῶν νόμων.

Δεύτερον, τὴν περίοδον μεταξὺ τῶν ἀρχῶν τοῦ δεκάτου τετάρτου καὶ τῶν

ἀρχῶν τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπεύθυνοι, διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος εἰς τὴν περιοχήν των, ἦσαν οἱ εἰρηνοδίκαι, βοηθούμενοι ὑπὸ ἀμίσθων δημοτικῶν χωροφυλάκων, τοὺς ὁποίους εἰς τὰς πόλεις ἐβοήθουν οἱ νυκτοφύλακες καὶ βραδύτερον ἓν μικρὸν σῶμα ἐμμίσθων ἀστυνομικῶν.

Τρίτον, τὴν περίοδον ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 19ου αἰῶνος μέχρι σήμερον, ὅτε ἡ τήρησις τῆς τάξεως, ἡ ἔρευνα τῶν ἐγκλημάτων καὶ σύλληψις τῶν παραβατῶν τῶν νόμων ἀνετέθη εἰς ἀρτίως ὠργανωμένα καὶ πειθαρχημένα Ἀστυνομικὰ Σώματα, τῶν ὁποίων τὰ ὄργανα ἐμισθοδοτοῦντο κανονικῶς.

Καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς περιόδους ἐπεκράτησεν ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ τάξις καὶ οἱ νόμοι πρέπει νὰ τηροῦνται ὑπὸ τῶν πολιτικῶν πρὸς τὸ συμφέρον των καὶ οὐχὶ ὡς κάτι τὸ ὑποχρεωτικὸν ἐκ μέρους τοῦ Κράτους.

Ἡ προσήλωσις εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ἐξηγεῖ διατὶ ὑπάρχουν εἰς τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον πολλὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα, τελοῦντα ὑπὸ τοπικὴν διοίκησιν.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος, ἡ ἀστυνόμευσις εἰς τὴν πόλιν τοῦ Λονδίνου εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς τὰς Δημοτικὰς Ἀρχάς, ἤτοι τὸν Δήμαρχον, τοὺς Δημοτικοὺς Συμβούλους καὶ τοὺς Δημοτικοὺς ὑπαλλήλους. Εἰς τὸ ὑπόλοιπον τῆς Μητροπόλεως τὰ Ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἐξετελοῦντο ὑπὸ Ἐνοριακῶν ὑπαλλήλων καὶ ἀμίσθων νυκτοφυλάκων καὶ ἀστυφυλάκων. Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπῆρχε καὶ ἕνα μικρὸν Ἀστυνομικὸν Σῶμα, ἔφιππον ἐν πολλοῖς, τὸ ὁποῖον ἐνήργει περιπολίας εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ὑπήγετο εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν.

Ἡ διαρκῶς αὐξανομένη εἰς ἔκτασιν καὶ εἰς πληθυσμὸν πόλις τοῦ Λονδίνου, κατέστησε φανερὰν τὴν ἔλλειψιν συντονισμένης διοικήσεως καὶ ἐλέγχου, διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος, εἰς τὴν Πρωτεύουσαν. Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ὡρίσθησαν, μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1820 καὶ 1828, ἓξ κοινοβουλευτικαὶ ἐπιτροπαὶ διὰ τὴν μελέτην τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ τὴν ὑπόδειξιν τῆς ἐνδεδειγμένης λύσεως τοῦ προβλήματος αὐτοῦ. Αἱ πρῶται πέντε τῶν ἐπιτροπῶν αὐτῶν δὲν κατώρθωσαν νὰ συμφωνήσουν περὶ τῶν ἐνδεδειγμένων μέτρων διὰ τὴν προστασίαν τῶν πολιτῶν ἐκ τῶν διαφόρων παραβατῶν τῶν Νόμων, κυρίως λόγῳ τοῦ ὅτι μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν ἐπιτροπῶν ἐπήρχετο διαφωνία ὡς πρὸς τὰ δικαιώματα τὰ ὁποῖα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἕνα νέον Ἀστυνομικὸν Σῶμα, ὥστε νὰ μὴν παραβιάζεται ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία. Ἡ ἕκτη ὅμως ἐπιτροπή, τῆς ὁποίας ἦτο μέλος καὶ ὁ Σὲρ Ρόμπερτ Πήλ, τότε Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπέλθουν ὡρισμέναι βασικαὶ μεταβολαὶ εἰς τὸ ὑφιστάμενον σύστημα ἀστυνομεύσεως καὶ πρὸς τοῦτο ὑπέδειξεν ὡρισμένα μέτρα τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν εἰς ἐφαρμογὴν διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1829 περὶ Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας.

Διὰ τοῦ νόμου τούτου προεβλέπετο ὁ διορισμὸς δύο Ἀρχηγῶν, οἱ ὁποῖοι, τελοῦντες ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐπεφορτίσθησαν μὲ τὴν ὀργάνωσιν ἑνὸς ἐνιαίου Ἀστυνομικοῦ Σώματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἀντικαθίστα τὰς μέχρι τότε ὑφισταμένας εἰς τὸ Λονδῖνον ποικιλωνύμους Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας, ἐξαιρέσει τῆς Κεντρικῆς Πόλεως τοῦ Λονδίνου (τοῦ γνωστοῦ Σίτυ τὸ ὁποῖον περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν παλαιῶν τειχῶν τῆς πόλεως καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν ὅλαι αἱ τράπεζαι τοῦ Λονδίνου καὶ τὸ ἐμπορικὸν κέντρον τῆς πόλεως) τῆς ὁποίας ἡ ἀστυνόμευσις θὰ ἐξηκολούθει νὰ παραμένῃ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Δημοτικῶν Ἀρχῶν, πρᾶγμα ὅπερ ἐξακολουθεῖ νὰ συμβαίνῃ μέχρι σήμερον.

Ἀποτέλεσμα ὅλων τούτων ἦτο ἡ ἵδρυσις τοῦ πρώτου ἐπαγγελματικοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος εἰς τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν—τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας.

Αἱ πρῶται ἀντιδράσεις εἰς τὸ νέον ἔμμισθον Ἀστυνομικὸν Σῶμα, τοῦ ὁποίου τὰ ὄργανα ἐξετέλουν ὑπηρεσίαν ἐν στολῇ, διεσκεδάσθησαν διὰ τῆς συμπεριφορᾶς

τῶν νέων ἀστυφυλάκων, ἤτις ἦτο ἄψογος καὶ ἔντιμος, ἡ δὲ ἐργασία των λίαν ἀποδοτική. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ νέου ἀστυνομικοῦ συστήματος εἰς τὸ Λονδῖνον, ὡδήγησε τοὺς ἁρμοδίους, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, εἰς τὴν ψήφισιν νόμου, προβλέποντος βελτιώσεις διὰ τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας ὅλης τῆς χώρας. Διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1835 περὶ Δημοτικῆς Ἀστυνομίας, προεβλέπετο μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ διορισμὸς μιᾶς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, εἰς ἑκάστην πόλιν ἡ ὁποία θὰ ἀνελάμβανε τὴν ὀργάνωσιν ἑνὸς ἐμμίσθου Ἀστυνομικοῦ Σώματος, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχεν δικαιοδοσίαν ὄχι μόνον εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πέριξ αὐτῆς περιοχήν.

Μετέπειτα, διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1839 περὶ Ἀστυνομίας τῶν Κομητειῶν, ἔγινε προσπάθεια βελτιώσεως τῶν ὅρων ἀστυνομεύσεως εἰς τὰς ἀγροτικὰς περιοχὰς εἰς τὰς ὁποίας τὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἀνετίθεντο εἰς πρόσωπα τὰ ὁποῖα δὲν ἐλάμβανον μισθόν, δὲν εἶχον τύχει οὐδεμιᾶς ἐκπαιδεύσεως καὶ δὲν εἶχον οὐδεμίαν δικαιοδοσίαν ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τῆς Κοινότητος, ἀλλὰ τοὺς ἀνετίθεντο καὶ ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἐπειδὴ συνέβαινε νὰ ἐκτελοῦν κάποιαν ἄλλην ἔμμισθον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Κοινότητα. Διὰ τοῦ νόμου αὐτοῦ ἀνετίθετο εἰς τοὺς Εἰρηνοδίκας ἡ σύστασις ἑνὸς Ἀστυνομικοῦ Σώματος, τοῦ ὁποίου τὰ ὄργανα ἐπελέγοντο ἐξ ὅλης τῆς περιοχῆς τῆς Κομητείας ἢ μιᾶς περιοχῆς ταύτης καὶ δὲν ἦσαν ὑπάλληλοι ἄλλης ὑπηρεσίας.

Τοὺς νόμους αὐτούς, ἠκολούθησεν ὁ νόμος τοῦ 1856 περὶ Ἀστυνομίας Δήμων καὶ Κομητειῶν διὰ τοῦ ὁποίου ὑπεχρεοῦντο οἱ δικασταὶ ὅπως ἱδρύσουν εἰς ἑκάστην Κομητείαν ἕνα Ἀστυνομικὸν Σῶμα τοῦ ὁποίου τὰ ὄργανα θὰ ἦσαν μόνιμα καὶ θὰ ἐλάμβανον μισθόν. Εἰς τὰ νέα αὐτὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσουν ἐπιθεωρήσεις εἰδικοὶ Ἀστυνομικοὶ Ἐπιθεωρηταί, διοριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν διεπιστοῦτο ὅτι τὰ Σώματα αὐτὰ εἶχον σημειώσει ἀξιόλογον δραστηριότητα καὶ ἦσαν πειθαρχημένα, ἐδίδετο ἐντολὴ εἰς τὸν Ὑπουργὸν Οἰκονομικῶν νὰ τοὺς χορηγήσῃ ἓν μικρὸν ἐπίδομα. Ἀπὸ τότε, ὅλη ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Οὐαλία, ἐκτὸς τοῦ Λονδίνου ἤρχισαν νὰ ἀστυνομεύωνται ὑπὸ τῶν νέων Ἀστυνομικῶν Σωμάτων, ἑκάστου Δήμου καὶ Κομητείας, τὰ ὁποῖα εἶχον ἰδίους κανονισμούς, ὑπέκειντο εἰς Κυβερνητικὸν ἔλεγχον καὶ ἐπεχορηγοῦντο ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ διοικητικῶς ὑπήγοντο εἰς τὰς ἁρμοδίας τοπικὰς ἀρχάς.

Παρομοίαν ἐξέλιξιν εἶχον καὶ τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα τῆς Σκωτίας.

Μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, κατέστη ἀναγκαία ἡ ἑνοποίησις τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐλέγχου ἐπὶ σχετικῶς ἐκτεταμένων περιοχῶν, λόγῳ τῆς ἐξελίξεως τῶν ἐπικοινωνιῶν, τῆς αὐξήσεως τῆς ὁδικῆς κυκλοφορίας καὶ τῆς ἀνάγκης ἐφοδιασμοῦ τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν διὰ πολυπλόκων καὶ δαπανηρῶν ἐφοδίων, τὴν ἀγορὰν τῶν ὁποίων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀντιμετωπίσουν οἱ μικροὶ Δῆμοι καὶ Κοινότητες. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνεστήθησαν εἰδικαὶ ἐπιτροπαί, αἱ ὁποῖαι κατόπιν ἐπισταμένης μελέτης, ὑπέδειξαν τὴν συγχώνευσιν πολλῶν μικρῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων. Αἱ ὑποδείξεις τῶν ἐπιτροπῶν τούτων, περὶ συγχωνεύσεως ἐφηρμόσθησαν εἰς μικρὰν κλίμακα.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἐσημειώθη μία προσωρινὴ ἑνοποίησις τῆς Διοικήσεως τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου περὶ Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἐγένετο νέα ἀναθεώρησις τῶν διατάξεων περὶ ἀστυνομεύσεως καὶ οὕτω τὸ 1946 ἐψηφίσθησαν δύο νόμοι περὶ Ἀστυνομίας, ἕνας διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ Οὐαλίαν κι' ἕνας διὰ τὴν Σκωτίαν. Οἱ νόμοι αὐτοὶ κατήργησαν ἕναν ἀριθμὸν μικρῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων καὶ συνεχώνευσαν ταῦτα εἰς τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα τῶν γειτονικῶν Κομητειῶν καὶ προβλέπουν ὡς δυνατὴν τὴν μόνιμον συγχώνευσιν καὶ ἄλλων γειτονικῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων, ἐφ' ὅσον ἐπιθυμοῦν τοῦτο αἱ τοπικαὶ ἀρχαί, διοριζομένης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κοινῆς διοικούσης Ἀστυνομικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν. Οἱ νόμοι οὗτοι εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν

μεγάλων ἀστυνομικῶν μονάδων, ἱκανῶν νὰ δράσουν ἀποτελεσματικῶς ὑπὸ τὰς συγχρόνους περιστάσεις καὶ ἐφωδιασμένων διὰ τῶν ἀναγκαίων μέσων, χωρὶς νὰ ζημιωθῇ ὁ τοπικὸς χαρακτὴρ ἑκάστης ὑπηρεσίας.

3. Διοίκησις τῆς Ἀστυνομίας.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ Οὐαλίαν, ὑπάρχουν σήμερον 125 Ἀστυνομικὰ Σώματα, τὰ ὁποῖα ἀστυνομεύουν εἰς διαφόρους πόλεις καὶ κομητείας. Εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον περιλαμβάνεται ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία καὶ ἡ Ἀστυνομία τῆς Πόλεως (Σίτυ) τοῦ Λονδίνου. Ἡ περιοχὴ τῆς δικαιοδοσίας ἑκάστου Ἀστυνομικοῦ Σώματος διαιρεῖται εἰς Διευθύνσεις, Ὑποδιευθύνσεις, Τμήματα καὶ Σκοπιάς, αἱ ὁποῖαι ποικίλλουν εἰς ἔκτασιν ἀναλόγως τῆς πυκνότητος τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῶν τοπικῶν συνθηκῶν ἑκάστης περιφερείας, προΐσταται δὲ αὐτῶν ἀστυνομικὸς ἀναλόγου βαθμοῦ.

Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία.

Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία ἔχει ἀστυνομικὴν ἁρμοδιότητα ἐπὶ μιᾶς περιοχῆς ἀκτῖνος 15 μιλλίων ἀπὸ τὸ Τσάριγκ Κρὸς (ἐκτὸς τοῦ Σίτυ τοῦ Λονδίνου) εἰς τὴν ὁποίαν περιλαμβάνονται αἱ Κομητεῖαι τοῦ Λονδίνου καὶ τοῦ Μίντλεσεξ καὶ μέρος τῶν Κομητειῶν τοῦ Κέντ, τοῦ Ἔσσεξ, τοῦ Σάρρεϋ καὶ τοῦ Χερτφορσάϊρ καὶ ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ ὡς περιφέρεια τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀοτυνομίας.

Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία ὑπάγεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας του χειρίζεται τὰ οἰκονομικὰ θέματα, ὡς καὶ τὰ τοιαῦτα στεγάσεως καὶ ἐφοδιασμοῦ αὐτῆς.

Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία διοικεῖται ὑπὸ ἑνὸς Ἀρχηγοῦ (Κομίσσιονερ), ὁ ὁποῖος ἔχει πέντε βοηθοὺς, (ὑπαρχηγούς) ὁ εἷς ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἀναπληρωτὴς Ἀρχηγός. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ διορίζονται ὑπὸ τοῦ Στέμματος. Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία ἔχει πολλοὺς βαθμούς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τοὺς βαθμοὺς ἄλλων Σωμάτων.

Ἡ περιφέρεια τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας διαιρεῖται εἰς τέσσαρες Διευθύνσεις, ἑκάστης τῶν ὁποίων προΐσταται εἷς Διευθυντής, βοηθούμενος ὑπὸ ἑνὸς Ὑποδιευθυντοῦ καὶ ἄλλων ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν.

Αἱ τέσσαρες αὐταὶ Διευθύνσεις διαιροῦνται εἰς 22 Ὑποδιευθύνσεις καὶ τὴν Ὑποδιεύθυνσιν τοῦ ποταμοῦ Ταμέσεως, προΐσταται δὲ ἑκάστης αὐτῶν ἕνας Ἀστυνόμος Α'. Ἀκολούθως δὲ αἱ Ὑποδιευθύνσεις περιλαμβάνουν ἀνάλογον ἀριθμὸν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων ἢ Σταθμῶν. Εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν τῆς δικαιοδοσίας τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας ὑπάρχουν 180 Ἀστυνομικὰ Τμήματα ἢ Σταθμοί. Τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας εἶναι ἐγκατεστημένον εἰς τὴν Νέαν Σκώτλαντ Γυάρντ. Ἀρχηγὸς τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας εἶναι ὁ Σὲρ Ἰωσὴφ Σύμψον.

Αἱ ἁρμοδιότητες τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας, ἐντὸς τῆς περιοχῆς αὐτῆς, εἶναι αἱ ἴδιαι μὲ τὰς τοιαύτας τῶν ἄλλων Ἀστυνομικῶν Σωμάτων, ἤτοι τήρησις τῆς τάξεως, ἐφαρμογὴ τῶν νόμων, πρόληψις καὶ καταστολὴ τοῦ ἐγκλήματος. Ἐκτὸς αὐτῶν, ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία ἔχει καὶ μερικὰς ἄλλας ἁρμοδιότητας, ὅπως εἶναι ἡ ἀσφάλεια τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ μερικῶν Ὑπουργῶν, ἡ φρούρησις τῶν ἀνακτόρων τοῦ Οὐεστμίστερ καὶ ἡ τήρησις τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχείου Ἐγκληματικότητος καὶ Δακτυλοσκοπήσεως. Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία ἐπίσης ἐκπροσωπεῖ ὅλα τὰ Βρεταννικὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα εἰς τὴν Διεθνῆ Ἀστυνομίαν (Interpol), ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἕδραν της εἰς Παρισίους.

Ἡ Ἀστυνομία τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου (Σίτυ).

Ὅπως ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία, ἔτσι καὶ ἡ Ἀστυνομία τῆς πόλεως (Σίτυ) τοῦ Λονδίνου δὲν ὁμοιάζει μὲ κανὲν ἄλλο Βρεταννικὸν Ἀστυνομικὸν

Σῶμα. Ὅταν, τὸ 1829, ἱδρύθη ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία, προεβλέπετο ἡ συγχώνευσις καὶ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σίτυ εἰς τὸ νέον Σῶμα, ἀλλὰ τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς πόλεως ἀντετάχθη σθεναρῶς εἰς τὴν τοιαύτην συγχώνευσιν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιτραπῇ ἡ διατήρησις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος τοῦ Σίτυ ὡς ἀνεξαρτήτου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἀναδιοργανώσεως αὐτοῦ κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας. Ὁ τρόπος διοικήσεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ τούτου Σώματος καθορίζεται ὑπὸ τοῦ Νόμου τοῦ 1839 περὶ Ἀστυνομίας τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου τοῦ 1919 περὶ Ἀστυνομίας, διὰ τοῦ ὁποίου καθιερώθη ὁ ἔλεγχος τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς δημοσιονομικὰς δαπάνας τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σίτυ, αὗται ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι διάφοροι τῶν ἄλλων Σωμάτων τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, καθ' ὅσον τὸ Βρεταννικὸν Θησαυροφυλάκιον δὲν καταβάλλει ἀκριβῶς τὸ ἥμισυ τῶν ἐξόδων της, ὡς συμβαίνει μὲ τὰ ἄλλα Σώματα, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ μειωμένον κατὰ 4 πέννας τὴν λίραν.

Ἡ Ἀστυνομία τοῦ Σίτυ τοῦ Λονδίνου ἔχει ἁρμοδιότητα ἐπὶ μιᾶς περιφερείας ἐκτεινομένης κατὰ προσέγγισιν ἐπὶ ἑνὸς τετραγωνικοῦ μιλλίου, ἐκ τοῦ Κέντρου τοῦ Λονδίνου, ἤτοι ἐπὶ μόνου τοῦ Σίτυ τοῦ Λονδίνου. Τὰ μέλη της συνεργάζονται στενῶς μετὰ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας καὶ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἐνεργήσουν συλλήψεις εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας. Ἡ Ἀστυνομία τοῦ Σίτυ ὑπάγεται εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς πόλεως, τὸ ὁποῖον συνήθως ὁρίζει μίαν μόνιμον ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία ἀσχολεῖται μὲ ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ θέματα, ἀλλ' εἶναι πάντοτε ἁρμόδιον διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομία τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου, τοῦ ὁποίου ὁ διορισμὸς ὑπόκειται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ στέμματος. Ὁ Ἀρχηγὸς διορίζει ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τῆς Σώματος.

Ἀστυνομικὰ Σώματα τῆς Σκωτίας.

Εἰς τὴν Σκωτίαν ὑπάρχουν 33 Ἀστυνομικὰ Σώματα, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς Κομητείας, Πόλεις καὶ Κωμοπόλεις ἢ εἶναι συνεργαζόμενα Σώματα. Ταῦτα ὑπάγονται εἰς τὰ τοπικὰ Συμβούλια τῶν Κομητειῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἀποστέλλονται ἀντιπρόσωποι τῶν μεγάλων κωμοπόλεων ἢ πόλεων, αἱ ὁποῖαι ἀστυνομεύονται ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας τῆς Κομητείας ταύτης.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν συνεργαζομένων Σωμάτων, τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἀστυνομίας ἀσκεῖ μικτὴ ἐπιτροπὴ ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν ἐνδιαφερομένων τοπικῶν Συμβουλίων. Δὲν ὑπάρχει Ἀστυνομικὸν Σῶμα εἰς τὴν Σκωτίαν διὰ τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι ὑπεύθυνον τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν τῆς Σκωτίας ὡς ἐποπτεύουσα ἀστυνομικὴ ἀρχή.

Πολλὰ ἐκ τῶν Κομητειακῶν Συμβουλίων τῆς Σκωτίας συνεργάζονται στενῶς καὶ διατηροῦν ἑνοποιημένα Ἀστυνομικὰ Σώματα. Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν μερικαὶ Κομητεῖαι, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν χωριστὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα. Αἱ τέσσαρες πόλεις τοῦ Ἐδιμβούργου, τῆς Γλασκώβης, τοῦ Ντάντυ καὶ πολλαὶ ἄλλαι κωμοπόλεις διατηροῦν ἴδια Ἀστυνομικὰ Σώματα.

Τὰ Συμβούλια τῶν Κομητειῶν τῆς Σκωτίας, ὅπως τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Οὐαλίας, ὡς ἀνώτεραι Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαί, εἶναι κατ' ἀρχὴν ὑπεύθυνα διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν ἀστυνόμευσιν τῆς ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν των περιφερείας. Ἰδιαιτέρως, εἶναι ὑπεύθυνα διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυναμίας, καίτοι ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ ὑπόκειται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν διὰ τὴν Σκωτίαν. Ἁρμόδιος διὰ τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν εἶναι ὁ Ἀρχηγὸς ἑκάστου Σώματος, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν ὀργάνων του.

Σχέσεις μεταξὺ Κεντρικῆς Κυβερνήσεως καὶ Ἀστυνομικῶν Σωμάτων.

Ὁ συντονισμὸς εἰς τὴν διοίκησιν τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων ἀσκεῖται: α) διὰ τοῦ κανονισμοῦ στολῆς ὑπηρεσίας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν καὶ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν διὰ τὴν Σκωτίαν, β) διὰ τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων ὑπὸ τῶν Ἀστυνομικῶν Ἐπιθεωρητῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος καὶ γ) διὰ τῆς πληρωμῆς ὑπὸ τοῦ Βρεταννικοῦ θησαυροφυλακίου μέρους τῶν δαπανῶν συντηρήσεως ὅλων τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων.

Οἱ Ὑπουργοὶ τῶν Ἐσωτερικῶν εἶναι ἐπίσης ἁρμόδιοι διὰ τὴν ἔγκρισιν τῶν διορισμῶν τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων, τὴν ἐξεύρεσιν Ἀστυνομικῶν Οἰκημάτων καὶ τὸν ἐφοδιασμὸν τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων. Πρὸς τούτοις, οἱ ἴδιοι Ὑπουργοὶ δύνανται νὰ ἐκδικάσουν κατ' ἔφεσιν πειθαρχικὰ παραπτώματα ἀστυνομικῶν.

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν καὶ τὸ τοιοῦτον τῆς Σκωτίας, διατηροῦν ἐπισήμους καὶ ἀνεπισήμους ἐπαφὰς μὲ τοὺς Ἀρχηγοὺς τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων καὶ ἐκδίδουν ὁδηγίας ἐπὶ διαφόρων θεμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν διοίκησιν τῆς Ἀστυνομίας.

Ἀστυνομικοὶ κανονισμοί.

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν καὶ τὸ τοιοῦτον τῆς Σκωτίας ἔχουν δικαίωμα νὰ ἐκδίδουν κανονισμοὺς ἀφορῶντας τὴν διοίκησιν, τοὺς ὅρους ὑπηρεσίας καὶ ἄλλα ζητήματα. Κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν κανονισμῶν αὐτῶν, οἱ Ὑπουργοὶ ζητοῦν τὴν γνώμην τῶν Ἀστυνομικῶν Συμβουλίων καὶ πρὸς τοῦτο καλοῦν ἀντιπροσώπους αὐτῶν.

Οἱ συνήθεις ἀστυνομικοὶ κανονισμοί, διαιροῦνται εἰς τέσσαρας κατηγορίας: α) τοὺς ἀστυνομικοὺς κανονισμούς, οἱ ὁποῖοι πραγματεύονται τὰ τῆς ὀργανώσεως, διορισμῶν, διαγωνισμῶν, ἀτομικῶν φακέλλων, ὡρῶν ἐργασίας, ἐτησίων ἀδειῶν, μισθῶν καὶ ἐπιδομάτων, στολῆς καὶ ἐφοδίων, ἀναρρωτικῶν ἀδειῶν καὶ ὡρισμένων ἄλλων θεμάτων, β) τοὺς κανονισμοὺς πειθαρχίας, γ) τοὺς κανονισμοὺς προαγωγῶν (μόνον διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ Οὐαλίαν) καὶ δ) τοὺς κανονισμοὺς συντάξεων. Ὅλοι οἱ Κανονισμοὶ αὐτοὶ ἐφαρμόζονται ἐξ ἴσου διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ἀστυνομικούς, ἀλλὰ ἔχουν ἐκδοθῆ ξεχωριστοὶ κώδικες διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ Οὐαλίαν, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν Σκωτίαν.

Ἡ Ἀστυνομικὴ Ὑπηρεσία.

Διὰ λόγους ἱστορικούς, οἱ ὁποῖοι ἐξετέθησαν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος σημειώματος, ἡ ἐσωτερικὴ ὀργάνωσις τῶν διαφόρων Ἀστυνομικῶν Σωμάτων παρουσιάζει ὡρισμένας διαφοράς, αἱ ὁποῖαι ἔχουν μειωθῆ ἤδη, κατόπιν τῶν ἐνιαίων Κανονισμῶν τοὺς ὁποίους ἐκδίδουν τὰ Ὑπουργεῖα Ἐσωτερικῶν Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, τῆς αὐξούσης συνεργασίας μεταξὺ τῶν Σωμάτων, τῶν Ἀστυνομικῶν Συνεδρίων καὶ τῆς εὐρείας διαδόσεως τῶν ἀπασχολούντων τὴν Ἀστυνομίαν θεμάτων. Κάθε Ἀστυνομικὸν Σῶμα ἔχει ἕνα Κλάδον Τάξεως καὶ ἕνα Κλάδον Ἀσφαλείας. Ἕκαστος τῶν δύο τούτων κυρίων Κλάδων δύναται νὰ ἔχῃ Παραρτήματα καὶ ἄλλας εἰδικὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας.

(Συνεχίζεται)

Η ΠΟΙΝΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΤΟΥ ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΕΤΟΥΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Α'

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

II. Τροποποιούμεναι ἢ συμπληρούμεναι διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

στ) Ἐπαύξησις ἐλαχίστου ὁρίου ποινῶν μαστροπείας, ἐκμεταλλεύσεως πορνῶν καὶ σωματεμπορίας. Διὰ τῶν ἄρθρων 6, 7 καὶ 8 τοῦ νόμου ηὐξήθη τὸ κατώτατον ὅριον τῶν κατὰ τῶν ἐγκλημάτων τῆς μαστροπείας, ἐκμεταλλεύσεως πορνῶν καὶ σωματεμπορίας ἀπειλουμένων ποινῶν. Σημειοῦμεν ὅτι εἰς τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τοῦ νόμου δὲν περιείχοντο σχετικαὶ διατάξεις αἵτινες προσετέθησαν ἀργότερον διὰ τροπολογιῶν, τοῦ ἰδίου τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, υἱοθετήσαντος ἐν προκειμένῳ ἀπόψεις πολλῶν βουλευτῶν τῆς Κοινοβουλευτικῆς τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος Ἐπιτροπῆς. Αἱ ἐν λόγῳ διατάξεις τοῦ Κώδικος (τὰς νέας προσθήκας τῶν ὁποίων τίθεμεν ἐντὸς εἰσαγωγικῶν, τὸ δὲ ἀρχικὸν κείμενον εἰς ἀγκύλας πρὸς σύγκρισιν) διεμορφώθησαν ἤδη ὡς ἑξῆς :

Μαστροπεία.

Ἄρθρον 349.— 1. Ὅστις ἐπὶ ἐξυπηρετήσει ἀλλοτρίας ἀκολασίας προάγει πρὸς πορνείαν ἢ ἐξωθεῖ πρὸς διαφθορὰν ἀνήλικα πρόσωπα εἴτε ὑποθάλπει ἢ διευκολύνει τὴν πορνείαν ἢ διαφθορὰν ἀνηλίκων, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελεν ὑπάρχει περίπτωσις βαρυτέρας ἀξιοποίνου πράξεως, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως «ἐννέα μηνῶν» [τριῶν μηνῶν] μέχρι τριῶν ἐτῶν καὶ διὰ χρηματικῆς ποινῆς.

2. Ἡ ποινὴ ἐπιτείνεται εἰς φυλάκισιν τοὐλάχιστον «ἑνὸς ἔτους» [ἓξ μηνῶν] καὶ εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἐὰν τὸ ἔγκλημα ἐπράχθη ὑπὸ μίαν τῶν κάτωθι περιπτώσεων : α) κατὰ προσώπου νεωτέρου τῶν 16 ἐτῶν, β) δι' ἀπατηλῶν μέσων, γ) παρ' ἀνιόντος ἐξ αἵματος ἢ κηδεστίας ἢ θετοῦ γονέως, συζύγου, ἐπιτρόπου ἢ παντὸς ἄλλου εἰς ὃν εἶναι διαπεπιστευμένος ὁ ἀνήλικος πρὸς ἀνατροφὴν, διδασκαλίαν, ἐποπτείαν ἢ φύλαξιν, ἔστω καὶ προσωρινήν.

3. Ὁ κατ' ἐπάγγελμα ἢ ἐκ κερδοσκοπίας προάγων θήλεα πρός πορνείαν τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τοὐλάχιστον «δέκα ὀκτὼ μηνῶν» [ἑνὸς ἔτους] καὶ διὰ χρηματικῆς ποινῆς.

Ἐκμετάλλευσις πορνῶν.

Ἄρθρον 350. Πρόσωπον ἄρρεν διατρεφόμενον ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει παρὰ γυναικὸς κατ' ἐπάγγελμα πορνευομένης καὶ δι' ἐκμεταλλεύσεως τῶν τοιούτων ἀνηθίκων κερδῶν αὐτῆς τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως «ἔξ» [τριῶν] μηνῶν μέχρι τριῶν ἐτῶν.

Σωματεμπορία.

Ἄρθρον 351.— 1. Ὅστις ἐπὶ ἐξυπηρετήσει ἀλλοτρίας ἀκολασίας : α) προσλαμβάνει ἢ παρασύρει, ἔστω καὶ τῇ συναινέσει αὐτοῦ, θῆλυ ἀνήλικον πρὸς σκοπὸν πορνείας, β) διὰ βίας, ἀπατηλῶν μέσων, ἀπειλῶν ἐπιβολῆς ἢ καταχρήσεως ἐξουσίας ἢ παντὸς ἄλλου ἐξαναγκαστικοῦ μέσου προσλαμβάνει ἢ παρασύρει

θῆλυ ἐνήλικον πρὸς τὸν σκοπὸν πορνείας, γ) διὰ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω μέσων κατακρατεῖ παρὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ θῆλυ ἐν οἴκῳ ἀνοχῆς ἢ ἐξαναγκάζει αὐτό, ὅπως παραδοθῇ εἰς πορνείαν, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως «ἑνὸς ἔτους» [ἓξ μηνῶν] μέχρι τριῶν ἐτῶν καὶ διὰ χρηματικῆς ποινῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελε συντρέχει περίπτωσις βαρυτέρας ἀξιοποίνου πράξεως.

2. Ὁ ἀνωτέρω ὅρος τῆς φυλακίσεως ἐπιτείνεται μέχρι πέντε ἐτῶν, ἂν τὸ ἔγκλημα διεπράχθη παρὰ τινος τῶν ἐν ἄρθρῳ 349 παρ. 2 στοιχ. γ' προσώπων.

3. Αἱ ποιναὶ αὗται ἐπιβάλλονται καὶ ἂν αἱ κατ' ἰδίαν πράξεις αἱ ἀπαρτίζουσαι τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τῶν ἄνω ἐγκλημάτων ἐξετελέσθησαν ἐν διαφόροις ἐπικρατείαις.

Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν παλαιῶν καὶ νέων κατὰ τῆς μαστρωπείας, σωματεμπορίας καὶ ἐκμεταλλεύσεως πορνῶν διατάξεων συνάγεται ὅτι ἡ ἐπελθοῦσα αὔξησις εἶναι σημαντική. Τοῦτο διότι καὶ τὰ ἀδικήματα ταῦτα εὑρίσκονται ἐν σοβαρᾷ δράσει ἰδίᾳ δὲ μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν οἴκων ἀνοχῆς. Οἱ μαστρωποὶ καὶ οἱ σωματέμποροι, ὅπως καὶ οἱ καλούμενοι «ἀγαπητικοὶ» τῶν πορνῶν, παρασιτικὸν βίον διάγοντες καὶ διατρεφόμενοι ἰδίᾳ διὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀνηθίκων κερδῶν πορνευομένων γυναικῶν, εὑρίσκονται τελευταίως ἐν δράσει. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας κυκλοφοροῦν ἀσυνείδητα, ἀλλὰ καὶ ἐπιτήδεια πρόσωπα, τὰ ὁποῖα κατὰ τρόπον αἰσχρὸν ἐκμεταλλεύονται διαφόρους δυστυχεῖς γυναῖκας, αἵτινες, ἐκ ποικίλων λόγων καὶ αἰτίων παρεξέκλινον τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἐνῷ ἄλλοι παροτρύνουν, ὡς μεσολαβοῦντες διάμεσοι, γυναῖκας ἀδυνάτου χαρακτῆρος πρὸς πορνείαν ἢ ἀσέλγειαν, (lucri faciendi gratia) ἢ ἐνισχύουν τὴν ὑπ' αὐτῶν εἰλημμένην, ἀλλὰ μείπω πραγματοποιηθεῖσαν ἀπόφασιν πρὸς πορνείαν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶναι οἱ μαστρωποί. Ὡς τοιοῦτοι δὲ χαρακτηρίζονται κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ νόμου διατύπωσιν καὶ οἱ ἐξωθοῦντες ἀνήλικα πρόσωπα (ἄρρενα ἢ θήλεα ἡλικίας μικροτέρας τοῦ 21 ἔτους) πρὸς διαφθοράν. Τοῦτο λ.χ. συμβαίνει ὅταν ἡ μήτηρ προτρέπῃ τὴν ἀνήλικον θυγατέρα αὐτῆς ἵνα παλλακευθῇ μετὰ νεαροῦ ἀνδρὸς ἢ ὅταν τὶς παρεισάγῃ εἰς τὸν ἄρρενα ἀνήλικον πόρνην γυμνήν, ἵνα διερεθίσῃ αὐτόν, ὡς καὶ ὅταν προκαλῇ τις εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἄρρενας ἀνηλίκους, ἵνα δημιουργηθῇ ὑπὲρ φίλου του παιδεραστοῦ ἢ κιναίδου εὐκαιρία προσεγγίσεως, ὅπως ἐπίσης ὅταν ἐπιδεικνύωνται εἰς τοὺς ἀνηλίκους ἄσεμνοι εἰκόνες, οὕτω διεγερθέντας κλπ. (1)

Κατὰ τὸν ἀείμνηστον ἑρμηνευτὴν τοῦ Ποινικοῦ μας Δικαίου Καθηγητὴν Κωστῆν, ἡ πρὸς διαφθορὰν ἐξώθησις ἀνηλίκου προσώπου συντελεῖται διὰ τῆς διεγέρσεως ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ αἰσθημάτων, διαφθειρόντων τήν, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς μεταξύ τῶν δύο φύλων σχέσεως, ἠθικὴν αὐτοῦ καὶ προκαλούντων προώρως τὰς ἐρωτικὰς του διαθέσεις, μὲ περαιτέρω συνέπειαν τὴν διαφθορὰν τοῦ μήπω διαφθαρέντος ἀνηλίκου ἢ τὴν μείζονα διαφθορὰν τοῦ ἤδη διεφθαρμένου.

Ὑποκείμενον δὲ τοῦ ἐγκλήματος τοῦ ἄρθρου 350 τοῦ Π.Κ. εἶναι, καθ' ἃ ἀνωτέρω ἐλέχθη, οἱ ἀγαπητικοί, τὰ παράσιτα ταῦτα περὶ ὧν λίαν εὐστόχως ἡ αἰτιολογία ἀναφέρει τὰ ἑξῆς :

«Ἡ πόρνη ἀπωθουμένη καὶ περιφρονημένη παρὰ πάντων, πρὸ παντὸς δὲ παρὰ τῶν πελατῶν της, ζητεῖ ἀφωσίωσιν καὶ προστασίαν ἄρρενος, εἰς κύκλους τῶν ὁποίων, ἡ ἠθικὴ ὑπόστασις καὶ ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, συγγενεύουσι περισσότερον πρὸς τὸν ἑαυτῆς καὶ εὑρίσκει οὕτω τὸν ὑποστηρικτήν της, ἀναιδῆ ἐκμεταλλευτὴν καὶ τύραννον βάναυσον ἀποζῶντα ἐκ τῶν πόρων τοῦ ἐπαγγέλματός της καὶ ἐμφανιζόμενον εἰς τὴν σκηνὴν ὁτέ μέν, διὰ νὰ πείσῃ τὸν ἀσυνεπῆ πελάτην πρὸς πληρωμήν, ὁτὲ δὲ διὰ νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀπατη-

(1) Ἴδε σχετικῶς Κ. Γαρδίκα Ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν, Ποιν. Χρονικὰ τόμος Β' σελ. 223.

θέντος συζύγου ἢ προστάτου τῆς ἀθῳότητος πρὸς ἐκβιασμὸν τοῦ πελάτου εἰς δυσαναλόγους ἀνταμοιβὰς τῶν θελγήτρων τῆς προστατευομένης».

Τέλος τὸ ἀδίκημα τῆς σωματεμπορίας ὡς καὶ ἡ λέξις δηλοῖ (σώματος ἐμπορία) προϋποθέτει τὴν ὕπαρξιν δύο προσώπων, τοῦ παραδίδοντος σωματεμπόρου καὶ τοῦ παραλαμβάνοντος τὸ ἐμπόρευμα μαστρωποῦ.

Σωματέμπορος εἶναι ὁ προμηθευτὴς γυναικῶν, ὁ ἐντέχνως στρατολογῶν γυναῖκας, ὁ ἀγρεύων ταύτας εἴτε ἐκ τῆς ἐπαρχίας εἴτε καὶ ἐκ τῶν πόλεων καὶ συνοδεύων αὐτὰς μέχρι τοῦ σημείου καθ' ὃ θὰ τὰς παραλάβῃ ὁ προαγωγός. Ἡ κίνησις τῆς κατ' ἐπάγγελμα πορνείας ἐπιτυγχάνεται ἀπὸ τὸν σωματέμπορον τὸν προσλαμβάνοντα ἢ παρασύροντα τὸ θῦμα.

Αὐτὸς εἶναι ὁ σωματέμπορος, θλιβερὰ ὕπαρξις, ἥτις δέον νὰ πατάσσηται ἀμειλίκτως καὶ ἄνευ οὐδενὸς συναισθηματισμοῦ.

ζ) Τελικαί τινες παρατηρήσεις.

Διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ οὐσιαστικὸν ποινικὸν Δίκαιον τὸ Ν.Δ. 4090/1960, σκοπεῖ κυρίως εἰς τὴν προστασίαν ἀνυπερασπίστων γυναικῶν, αἵτινες καθίστανται θύματα κακοήθων ἐγκληματιῶν. Καὶ ὅταν τὸ κακὸν περιωρίζετο εἰς τὰ μεγάλα ἀστικὰ κέντρα, ὁ ἀντίκτυπος, ὁ ἐκ τοῦ κακοῦ προερχόμενος, δὲν ἦτο γενικός.

Ἤδη, ἀφ' ἧς ἤρχισε νὰ μολύνεται καὶ ἡ ὕπαιθρος τὸ πρᾶγμα ἔλαβε διαστάσεις. Καὶ ἡ πολιτεία μὲ εὐαισθησίαν καὶ ταχύτητα ἐνεργείας ἀξιοθαύμαστον προέβη εἰς τὴν τροποποίησιν θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ δικαίου μας. Ὀρθῶς δέ, παρὰ τὴν ἀντίθετον θεωρίαν, καθ' ἣν αἱ διατάξεις τῶν βασικῶν δικαστικῶν Κωδίκων, ἔργον ἐπισταμένης μελέτης καὶ ἐπεξεργασίας διακεκριμένων νομομαθῶν ὡς εἶναι ὁ Ποινικὸς Κῶδιξ, δέον νὰ μὴ μεταβάλλωνται συντόμως, καὶ μὲ προχειρότητα. Διότι αἱ ἀνάγκαι καὶ ὁ ρυθμὸς τῆς συγχρόνου καὶ ταχύτατα ἐξελισσομένης μηχανοκινήτου ζωῆς κατέστησαν ἀδήριτον τὴν τοιαύτην μεταβολήν. Ἐγκλήματα, οἷα τὰ ὑπὸ κρίσιν, σπιλώνουν τὸν πολιτισμὸν τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν καὶ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζωνται μὲ παραδειγματικὸν κολασμόν. Δὲν ἀπομένει δὲ ἤδη εἰ μὴ ἡ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐφαρμογὴ μετὰ θάρρους καὶ οὐχὶ διστακτικότητος τῶν νέων νόμων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ παταχθῇ ἓν θλιβερὸν φαινόμενον, μία πληγὴ ἀδικαιολόγητος, προερχομένη, εὐτυχῶς, ἐκ μερίδος μόνον κακοήθων καὶ κακοανατεθραμμένων νέων, τῆς ὁποίας παρὰ ταῦτα αἱ διαστάσεις εὑρύνονται καὶ δὴ ἐπικινδύνως.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω κατάδηλος καθίσταται ἡ σκοπιμότης καὶ τὸ εὔστοχον τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος νομοθετήματος, διὰ τῆς ἐνδεδειγμένης ἐφαρμογῆς τοῦ ὁποίου ἐλπίζεται νὰ περισταλῇ ἂν ὄχι ἐξαλειφθῇ ἡ ἐπ' ἐσχάτων παρατηρουμένη χάλασις τῶν ἠθῶν μιᾶς ἀσημάντου, εὐτυχῶς, μειοψηφίας νέων, κατ' ἀχαλίνωτον δὲ καὶ ὅλως ἀντικοινωνικὸν τρόπον δρώσης. *(Συνεχίζεται)*

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους. Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΠΩΛΗΣΕ ΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ ΑΪΦΕΛ

'Απὸ τὸ 'Αμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν 'Αστυν. Δ/τοῦ Β΄ κ. **Δ. ΜΟΡΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

4. 'Εγκληματικὴ μαθήτευσις.
5. Χρυσῆ συγκομιδὴ τοῦ μεγαλοαγρότου.
6. Στοιχήματα ἐπὶ γνωστῶν ἀποτελεσμάτων 'Ιπποδρομιῶν.

***

4. 'Εγκληματικὴ μαθήτευσις.

'Ο Lusting ἐργάσθηκε κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐγκληματικῆς του μαθητεύσεως, πάνω στὰ μεγάλα ὑπερωκεάνεια, ποὺ ἦσαν τὸ προσφιλὲς πεδίον δράσεως τῶν πλουσίων διεθνῶν συμμοριῶν. 'Εγκατέλειψε τὸ εὐυπόληπτο καὶ ἔντιμο οἰκογενειακό του περιβάλλον στὴν Τσεχοσλοβακία σὲ ἡλικία 14 χρόνων, πέρασε λίγα χρόνια σὰν μικροκλέπτης στὸ Παρίσι, καὶ γρήγορα κατέληξε στὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ τυχηρὰ παίγνια ὑπέσχοντο σ' αὐτόν, ἕνα εὐρὺ μέλλον μὲ μεγάλα κέρδη καὶ μὲ πολὺ ὀλιγώτερους κινδύνους. Ποῦ λοιπὸν θὰ μποροῦσε καλύτερα νὰ βρῇ συντρόφους γιὰ ἕν «Φιλικὸ παιγνίδι», παρὰ στὰ πολυτελέστατα σαλόνια τῶν πλωτῶν παλατιῶν, μεταξὺ τῶν ταξιδευόντων ἑκατομμυριούχων. Εὐθὺς δὲ ὡς ἀπέκτησε τὶς βασικὲς χαρτοπαικτικὲς ἱκανότητες καὶ χαρτοπαικτικὴ ὀξυδέρκεια, ἐταξίδευσε στὸν 'Ατλαντικό.

Κατὰ τὸ τρίτο του ταξίδι, ὁ Lusting, ἀνεκάλυψε, ὅτι κάποιος ἄλλος ἐπαγγελματίας χαρτοπαίκτης, ἐλυμαίνετο τὸ ἴδιο πλοῖο. Ἦταν ἕνας ψηλὸς καὶ ἀδύνατος, τοῦ ὁποίου τὰ λεπτὰ δάκτυλα μποροῦσαν νὰ ἐξαφανίσουν ταχυδακτυλουργικά, τόσο ἐπιδέξια ἕνα παιγνιόχαρτο, ποὺ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ.

Γνωρισθεὶς ὁ Lusting μ' αὐτόν, ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Nicky Arnstein, ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ ἰδιοφυεῖς χαρτοπαίκτας τῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὸ ἔτος αὐτό, οἱ δυὸ ἄσσοι χαρτοαπατεῶνες, συνειργάσθησαν μαζί, λυμαινόμενοι τὰ διάφορα πολυτελῆ ὑπερωκεάνεια, καὶ ὁ Lusting ἀπὸ τὸν συνεταιρισμὸ αὐτό, ἐπλούτισε μὲ μιὰ ἀνεκτίμητη ψυχολογικὴ ἱκανότητα καὶ ὀξυδέρκεια, προσὸν ποὺ τὸν ἔφερε στὴν κορυφὴ τῶν ἐκμεταλλευτῶν τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Βασικὴ ἀρχή, στὴν ὁποία ἐπέμεινε ὁ Arnstein, ἦτο νὰ κάμῃ τὸ θῦμα νὰ προτείνῃ τὸ παιγνίδι. «'Αποκτήσατε πρῶτα τὴν φιλία καὶ ἐμπιστοσύνη τοῦ θύματος καὶ περιμένετε νὰ ρίψῃ πρῶτος τὴν ἰδέα γιὰ τὸ παιγνίδι», ἐξήγησε κάποτε σὲ μιὰ συζήτησι μέσα σένα πλοῖο. «Καὶ ὅταν κάμῃ τὴν σχετικὴ πρότασι, θὰ πρέπει νὰ εἶσθε λίγο διστακτικὸς καὶ ἀπρόθυμος».

'Ο Lusting, δὲν ἐπεδοκίμαζε τὴν ἀρχήν αὐτήν. 'Αμβέβαλλε ἂν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ μποροῦσαν νὰ πραγματοποιηθοῦν πολλὰ παιγνίδια.

«Ἴσως ὄχι» εἶπε ὁ Arnstein, «Ὅμως τὰ σπουδαῖα τοιαῦτα, θὰ πραγματοποιηθοῦν. Ἄφησέ με νὰ σοῦ δώσω μιὰ μικρὴ ἀπόδειξι περὶ αὐτοῦ. Πρόσεξες τὸν ἄνθρωπο ποὺ μιλοῦσα μαζί του ; 'Ονομάζεται Henry Dixon. Εἶναι πλούσιος καὶ ὀχληρός. Δὲν πρόκειται ἀκόμη νὰ παίξωμε χαρτιά, ἀλλὰ θὰ προτείνῃ. Ὅταν κάμῃ τὴν πρότασι, θὰ τοῦ ὁμολογήσω τί εἶμαι, καὶ ὅμως αὐτὸς θὰ ἐπιμένῃ νὰ παίξωμε. Καταλαβαίνεις ;».

'Ο Arnstein, πῆγε πάλι πρὸς τὸ μπὰρ καὶ ξαναέπιασε τὴ συζήτησι μὲ τὸν Dixon. Μὲ τὸ δεύτερο ποτό, ὁ τελευταῖος πρότεινε νὰ παίξουν χαρτιά. 'Ο Arnstein σκέφθηκε μιὰ στιγμή, καὶ ἀπήντησε. «Δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ παίξωμε κύριε Dixon·

Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μείνωμε φίλοι». Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ πείραξε πολὺ τὸν Dixon καὶ κατακόκκινος εἶπε: «Πιστεύετε ὅτι θὰ χάσω καὶ μὲ λυπᾶσθε ;».

«Διόλου» ἀπήντησε ὁ Arnstein. «Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχετε τύχη. Βλέπετε εἶμαι παίκτης ἐπαγγελματίας».

«Ὡραῖα, τότε θὰ καταδικασθῶ» ἐδήλωσε ὁ Dixon.

Παρακολουθώντας ὁ Lusting, τὸν καταπληκτικὸν αὐτὸν διάλογο ἀπὸ ἕνα τραπέζι παραπλεύρως, εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησι, ὅτι ὁ Arnstein παραεῖχε προχωρήσει, ὅταν ἐδήλωνε ὅτι εἶναι ἕνας ἐπαγγελματίας παίκτης. Ὅμως, ὡς ἀπεδείχθη δὲν εἶχε δίκιο. Τὴν ἑπομένη ἡμέρα, οἱ Dixon καὶ Arnstein, συνηντήθησαν στὸ μπάρ καὶ τὸ ὑποψήφιο θῦμα ἦτο περισσότερο ἀνυπόμονο, πρόθυμο καὶ ἀπαιτητικὸ γιὰ νὰ παίξῃ χαρτιὰ μαζί του.

«Ποτὲ δὲν ἔπαιξα χαρτιὰ μένα ἐπαγγελματία παίκτη», εἶπε. «Θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ δοκιμάσω. Ποιὸς ξέρει ; Μπορεῖ νὰ κερδίσω».

«Ποιὸς ξέρει» ἀπήντησε ὁ Arnstein, ἀλλὰ ἀκόμη, ἠρνήθη νὰ παίξῃ. Ἠρνήθη τὴν ἑπομένη καὶ μεθεπομένη ἐπίσης ἡμέρα, καὶ μόνο τὸ προηγούμενο βράδυ τῆς ἡμέρας ποὺ ἐπρόκειτο τὸ πλοῖο νὰ φθάσῃ στὴν Νέα Ὑόρκη, προσεποιήθη ὅτι ὑπέκυψε στὴν ἐπιθυμία τοῦ φίλου του Dixon καὶ ἐδέχθη νὰ παίξῃ μαζί του. Καὶ τοῦ πῆρε βέβαια 30.000 δολλάρια.

Ὁ Lusting, ποτὲ δὲν λησμόνησε, τὸ βασικὸ αὐτὸ μάθημα «νὰ κάμῃς τὸ θῦμα νὰ ζητᾷ νὰ σοῦ δώσῃ τὰ χρήματά του».

Πάνω σ' αὐτὴ τὴν στερεὰ ἀρχὴ καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἀλάνθαστο κανόνα, ἔκτισε ὅλη τὴν ἐπιτυχῆ σταδιοδρομία του ἀργότερα.

Ὅταν ὁ 1ος παγκόσμιος πόλεμος ἀπέτρεψε τὰ ὑπερωκεάνεια ταξίδια, ὁ Lusting ἐπέστρεψε προσωρινὰ στὰ παλιά του Παρισινὰ καταφύγια. Μετὰ τὸν πόλεμο, ὁ κόμης κατέφυγε καὶ πάλιν στὴν Ἀμερική, ὅπου εἶχαν δημιουργηθῆ ἐξαιρετικὲς συνθῆκες γιὰ ἐγκληματικὴ δραστηριότητα, ἀπὸ πρόσωπα μὲ προσόντα καὶ ταλέντα τῆς ὁλκῆς τοῦ Lusting.

Ὅταν ἔφθασε στὴν Νέα Ὑόρκη ἦλθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Arnstein, καὶ μέσῳ αὐτοῦ κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ στὸν Ἀμερικανικὸ ὑπόκοσμο. Οὗτος, λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος του, ἀπέφυγε νὰ ὀργανωθῆ μὲ τὶς μεγάλες ἐγκληματικὲς ὀργανώσεις καὶ προσεπάθησε νὰ παραμείνῃ ἀνεξάρτητος καὶ μοναχός. Ἐπέτυχε τέλος νὰ κερδίσῃ καὶ νὰ ἔχῃ στὴ κατοχή του μερικὲς κλεμμένες ὁμολογίες ἀξίας 25.000 δολλαρίων ἀπὸ τὴν φιλία του μὲ τὸν Arnstein. Πῶς ἀκριβῶς αὐτὲς περιῆλθον στὴν κατοχή του ποτὲ δὲν ἐγνώσθη, ἀλλὰ ἀπετέλεσαν τὴν βάσι τῶν ἐγκληματικῶν του ἐπιχειρήσεων. Πραγματικὲς καὶ γνήσιες ὁμολογίες γίνονται δεκτὲς σὲ κάθε Τράπεζα. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἄρχισε ὁ Lusting νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῶν.

5. Χρυσῆ συγκομιδὴ τοῦ μεγαλοαγρότου.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀμερικανικῆς Τραπέζης «American Savinus Bank» τῆς Stalina Kan, Tormot Green, εἶχε στὴ κατοχή του ἕνα ἀγρόκτημα εἰς Marsten. Τὸ ἀγρόκτημα αὐτό, τοῦ εἶχε φέρει μεγάλη κακοτυχία καὶ κακοδαιμονία. Πρὸ ὀλίγων χρόνων εἶχεν ὑποχρεωθῆ νὰ τὸ ὑποθηκεύσῃ. Ἡ ἀποδόσίς του ἦτο πενιχρά, τὰ κτίρια ἄρχισαν νὰ καταρρέουν, φόροι, δάνεια καὶ τόκοι, ἔπρεπε νὰ πληρωθοῦν καὶ οὐδεὶς ἀγοραστὴς παρουσιάζετο, οὔτε δὲ ὑπῆρχε καὶ πιθανότης νὰ παρουσιασθῆ στὴν κατάστασι ποὺ εὑρίσκετο πλέον τὸ ἐν λόγῳ ἀγρόκτημα. Πλέον τούτου ἦτο γνωστὸν ἤδη σ' ὅλους, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἄγονη περιοχή.

Ξαφνικά, μιὰ ἀνοιξιάτικη ἡλιόλουστη ἡμέρα, κατὰ τὸ 1924, ἐνεφανίσθη στὸ γραφεῖον τοῦ Green, ἕνας ἀσυνήθης καὶ παράξενος ἐπισκέπτης. Οἱ κάτοικοι τοῦ Kansa, δὲν φοροῦσαν ριγὲ παντελόνι καὶ γκέτες, ὅπως φοροῦσε ὁ ἐπισκέπτης αὐτός,

οὔτε δὲ καὶ ἡ ἀκοὴ τοῦ Τραπεζίτου ἦτο συνηθισμένη σὲ λεπτούς, εὐγενικοὺς καὶ ξενόγλωσσους τόνους ὁμιλίας, ὅπως μιλοῦσε ὁ ἄνθρωπός μας.

Κάτι τὸ ἀσύνηθες διέγνωσε ὁ Green καὶ ἠρώτησε :

«Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;».

«Τὸ ὄνομά μου εἶναι κόμης Victor Lusting» εἶπε ὁ ἐπισκέπτης. «Ζητῶ ν' ἀγοράσω ἕνα ἀγρόκτημα».

«Ἕνα ἀγρόκτημα;» ξαφνιάστηκε ὁ Τραπεζίτης.

«Μάλιστα» ἀπήντησε ὁ κόμης καθὼς ἐκάθησε. «Μπροστά σας ἔχετε, κύριε, ἕνα πρόσφυγα ἀπὸ τὸν παλιὸ κόσμο» εἶπε ὁ ἐπισκέπτης, καὶ συνέχισε : «Οἱ χωρικοί μας ἐξηγέρθησαν, ἐπανεστάτησαν καὶ κατέλαβαν τὰ πάντα. Οἱ ἀμπελῶνες μας καὶ τὰ ποίμνιά μας, ποὺ μετεβιβάζοντο ἀπὸ τὸν πατέρα στὸ παιδὶ ἐπὶ ὁλόκληρες γενεές, χάθηκαν καὶ πρέπει τώρα ν' ἀρχίσω πάλι ἀπ' τὴν ἀρχή».

«Μάλιστα..... βέβαια » εἶπε ἔκπληκτος ὁ Green.

«Γύρισα ὅλη τὴν περιοχὴ ἐδῶ πέρα ἐρευνώντας», προχώρησε ὁ Lusting «καὶ βρῆκα μιὰ τοποθεσία ποὺ μοῦ ἄρεσε. Ἂν δὲν κάμω λάθος λέγεται ἀγρόκτημα Marsten. Μήπως γνωρίζετε σὲ ποιὸν ἀνήκει αὐτό;».

«Σὲ μένα..... σὲ μᾶς ἀνήκει» εἶπε σαστισμένος καὶ μόλις ἀκουόμενος ὁ Green, ποὺ ἠσθάνθη σὰν νὰ εὑρίσκετο σένα βαθὺ χαρμόσυνο ὄνειρο. «Πωλεῖται σὲ λογικὴ τιμή», συνέχισε χαμηλοφώνως.

Ὁ ἐπισκέπτης, παίρνοντας μιὰ λυπητερὴ ἔκφραση, συνέχισε τὴν ἱστορία του πρὸς τὸν Τραπεζίτη: «Κατώρθωσα νὰ δραπετεύσω ἀπ' τὴν Αὐστρία, καταδιωκόμενος ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες, μὲ ἕνα πολὺ μικρὸ μέρος ἀπὸ τοὺς οἰκογενειακοὺς θησαυρούς» καὶ ἀπὸ τὴν ἐσωτερική του τσέπη, ἔσυρε ἕνα φάκελλο καὶ τὸν ἔθεσε πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Τραπεζίτη. «Ὅταν ἔφθασα στὴ Νέα Ὑόρκη ἀντήλλαξα τὰ οἰκογενειακά μου τιμαλφῆ καὶ κοσμήματα μ' αὐτά, καὶ ἔδειξε τὸν φάκελλο. Θὰ ἦσαν ἆρά γε ἀρκετά;».

Ὁ Green μὲ τρέμοντα χέρια ἀπὸ τὴν χαρά, ἄνοιξε τὸ φάκελλο καὶ εἶδε τὶς ὁμολογίες τῶν 25.000 δολλαρίων ποὺ περιεῖχε, μὴ πισεύων δὲ ἀκόμη, σ' ὅτι ἔβλεπε μπροστά του καὶ ἄκουγε ἀπὸ τὸν ἀπροσδόκητο καὶ οὐρανοκατέβατο ἐπισκέπτη του, κατώρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ μὲ συγκίνησι: «Γιατί ὄχι ; μάλιστα, νομίζω θὰ μπορούσαμε νὰ πραγματευθοῦμε τὴν πώλησι σ' αὐτὴ τὴν τιμή».

Ὁ Lusting, μὲ εὐγένεια καὶ λεπτότητα, ξαναπῆρε τὸ φάκελλο μὲ τὶς ὁμολογίες καὶ τὸν ἔβαλε στὴν τσέπη του, καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Green καὶ ὁ J. Rose, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Τραπέζης, τὸν πῆραν νὰ κάμουν ἕνα περίπατο στὸ ἀγρόκτημα.

Τὸ ἀγρόκτημα ἦτο τόσο ἄγονο καὶ τόσο ἐγκαταλελειμμένο καὶ ἀπεριποίητο, ποὺ οἱ δυὸ Τραπεζῖτες, εὑρέθησαν σὲ δεινὴ θέσι, προσπαθοῦντες νὰ δικαιολογήσουν κάπως τὴν ἐγκατάλειψί του. Ὅμως ὁ Lusting, προσεποιήθη ὅτι δὲν ἦτο ἀπογοητευμένος καὶ εἶπε σ' αὐτούς, μὲ θέρμη, ὅτι σὲ λίγα χρόνια, τὸ ἀγρόκτημα αὐτὸ θὰ τὸ κάμῃ αὐτὸς ἀγνώριστο.

Ἀφοῦ τελείωσαν τὴν ἐπιθεώρησι τοῦ κτήματος, ὁ Lusting, πρότεινε στοὺς δυὸ Τραπεζῖτες καὶ ἔμειναν σύμφωνοι νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν τὴν ἑπομένη ἡμέρα στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔμενε, νὰ τακτοποιήσουν τὰς διατυπώσεις γιὰ τὴν πώλησι.

«Ὑπάρχει κάτι ἀκόμη» εἶπε τότε ὁ κόμης. «Θὰ περάσουν μερικὰ χρόνια πρὶν τὸ ἀγρόκτημα αὐτὸ ἀρχίσῃ ν' ἀποδίδῃ καὶ θὰ χρειασθοῦν τ' ἀπαραίτητα κεφάλαια. Ἔχω ἄλλες 25.0000 δολλάρια σὲ ὁμολογίες. Θὰ ἦτο εὔκολο νὰ τὶς ἐξαργυρώσω ;». «Εὐκολώτατο» ἐβεβαίωσε ὁ Green.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, οἱ δυὸ Τραπεζῖτες πῆγαν στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔμενε ὁ Lusting καὶ ἔφεραν μαζί τους 25.000 δολλάρια σὲ μετρητά, τὸ ἀντίτιμο τῶν πρὸς ἐξαργύρωσι ὁμολογιῶν καὶ τὸ συμβόλαιο τῆς ἀγοραπωλησίας ἕτοιμο πρὸς ὑπογραφήν.

Ὁ Lusting, ἔσυρε τότε ἀπὸ ἕνα συρτάρι τῆς τουαλέττας ἕνα χάρτινο πακέττο καὶ τὸ ἄνοιξε ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ κατὰ τρόπο ποὺ φάνηκαν αἱ ὁμολογίες καὶ προ-

σέθεσε «εἶναι 50.000 δολλαρίων». Ἔπειτα ἔρριψε καὶ πάλι τὸ πακέττο στὸ συρτάρι καὶ πῆρε ἀπὸ τὸν μπουφὲ μιὰ μποτίλια οὐΐσκυ. «Στὴν Αὐστρία» εἶπε, μὲ εὐγένεια καὶ φιλοφροσύνη, «συνηθίζομεν νὰ γιορτάζωμεν τὴν ἀγορὰν κτημάτων μ' ἕνα ποτό».

Οἱ Τραπεζῖτες, προθυμοποιήθησαν νὰ συμμετάσχουν στὸ παλιὸ Αὐστριακὸ ἔθιμο τῆς γιορτῆς καὶ ἔπιον μὲ τὸν Lusting ἀπὸ μερικὰ οὐΐσκυ. Ἔπειτα παρέδωσε πρὸς αὐτοὺς τὸ δέμα μὲ τὶς ὁμολογίες ποὺ εἶχε στὸ συρτάρι καὶ οἱ Τραπεζῖτες τοῦ ἔδωσαν τὶς 25.000 δολλάρια, καθὼς καὶ τὸ συμβόλαιο τῆς ἀγορᾶς ὑπογεγραμμένο. Ἀντήλλαξαν θερμὲς χειραψίες καὶ οἱ Green καὶ Rose, ἀνεχώρησαν κατενθουσιασμένοι καὶ γεμᾶτοι χαρὰ ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστο πώλησι τοῦ κτήματος καὶ ἐπέστρεψαν στὴν Τράπεζα. Ὅταν ὅμως ἄνοιξαν τὸ δέμα ἔμειναν κόκκαλο. Τὸ δέμα περιεῖχε μόνον κομμάτια ἀπὸ ἐφημερίδες. Ἔσπευσαν ἀμέσως κάτωχροι στὸ ξενοδοχεῖο κρατώντας τὸ δέμα, ἀλλὰ ὁ Lusting εἶχε ἤδη ἐξαφανισθῆ. Τὸ δωμάτιό του ἦτο κενό.

Ὁ Lusting πεπεισμένος ὅτι, τὰ θύματά του δὲν θὰ ἔκαμαν θόρυβο γιὰ τὸ πάθημά των καὶ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ λησμονήσουν αὐτό, δὲν φρόντισε καὶ δὲν κατέβαλε προσπάθειες νὰ χάσουν τὰ ἴχνη του. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ἔπεσε ἔξω. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὡδηγεῖτο καὶ πάλι μὲ χειροπέδες στὸ Kansas, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα ἀστυνομικὸ καὶ τὸν δικηγόρο τῶν Τραπεζιτῶν Ray Alston.

Κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν 18 ὡρῶν, ποὺ χρειάσθηκε νὰ φθάσουν μὲ τὸ τραῖνο στὸ Σικάγο, ὁ Lusting ἐφαίνετο ἀπόλυτα ἤρεμος καὶ ἀτάραχος ἀπὸ τὴν περιπέτειά του αὐτή. Συνεζήτει μὲ τοὺς συνοδούς του εὔθυμα καὶ σὰν νὰ μὴ συνέβαινε κάτι τὸ σοβαρόν. Στὸ διάστημα ὅμως αὐτό, τὸ μυαλό του ἠργάζετο καὶ κατέστρωνε σατανικὸ σχέδιο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ κατώρθωνε ν' ἀφεθῆ ἐλεύθερος. Σύμφωνα μὲ τὸ ἐπινοηθὲν λοιπὸν σχέδιο, προσεπάθησε νὰ ἐντυπωσιάσῃ τὸν δικηγόρο Alston, λέγοντας σ' αὐτὸν ὅτι τὸ ἐπεισόδιο θ' ἀπέβαινε εἰς βάρος τῶν πελατῶν του, ἂν ἐσύρετο ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης. «Ἡ δίκη θὰ ἦτο ταπεινωσι διὰ τοὺς Τραπεζῖτες», εἶπε ὁ Lusting. «Ἂν οἱ ἀπατεῶνες, ἐξηκολούθησε, θεωροῦνται ἀπὸ τὴν Κοινωνία ἀνέντιμοι καὶ ἀνήθικοι, οἱ ἄνθρωποι ποὺ συναλλάσσονται μ' αὐτούς, ἀσφαλῶς θὰ θεωρηθοῦν ἄνθρωποι συμμετέχοντες σὲ ἀνέντιμες καὶ ἀνήθικες συναλλαγές. Ἔπειτα, δὲν θὰ θεωρηθῇ ἀπὸ τὴν Κοινωνία ἀνέντιμος καὶ ἀνήθικος συναλλαγὴ γι' αὐτούς, ἡ πώλησις ἑνὸς ἄγονου, χέρσου καὶ ἐγκαταλελειμμένου κτήματος, στὴν τιμὴ τῶν 25.000 δολλαρίων;». «Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα γιὰ τοὺς πελάτες σας» ἐξηκολούθησε ἀκόμη ὁ Lusting, «εἶναι ὁ διασυρμὸς ποὺ θὰ ὑποστῇ ἡ Τράπεζα. Μόλις οἱ καταθέτες της μάθουν, πόσο εὔκολα οἱ Τραπεζῖτες ἐξηπατήθησαν ἀπό ἕνα ἄνθρωπο τὸν ὁποῖον προσεπάθησαν αὐτοὶ νὰ ἐξαπατήσουν πωλοῦντες ἕνα ἄγονο κτῆμα στὴν τιμὴ τῶν 25.000 δολλαρίων, θὰ χάσουν ἀσφαλῶς κάθε ἐμπιστοσύνη ἐπ' αὐτῶν καὶ ἡ Τράπεζα θὰ καταστραφῇ. Ἂν ἀντιθέτως μ' ἀφήσετε ἐλεύθερο, θὰ ἐπιστρέψω πάλι ὅλα τὰ χρήματα καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ οὔτε ζημία ἀλλὰ οὔτε καὶ δυσφήμισις».

Ἡ πρότασις τοῦ Lusting, ἂν καὶ ἦτο ἄκρως ἀσύμφωνος πρὸς τὶς σκέψεις τοῦ δικηγόρου Alston, περιεῖχε ἐν τούτοις μιὰ εὐλογοφανῆ δόσι λογικῆς. Ὅταν ἔφθασαν λοιπὸν στὸ Σικάγο, ὁ δικηγόρος ἐπεκοινώνησε τηλεφωνικῶς μὲ τοὺς πελάτες του Τραπεζῖτες, συνεζήτησε ἐπ' ἀρκετόν, καὶ τελικὰ συνεφώνησαν ν' ἀφήσουν τὸν Lusting ἐλεύθερο, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐπιστρέψῃ πάλι τὰ χρήματα.

Ὁ Lusting, ἐδέχθη νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, στραφεὶς δὲ καὶ πάλι πρὸς τὸν δικηγόρο, παρετήρησε αὐτὸν σὲ ὀξὺ τόνο ὡς ἑξῆς : «Κε Alston, μοῦ κάνατε ἕνα μεγάλο κακό, μὲ ἐκθέσατε, μὲ προσβάλατε καὶ μὲ ταπεινώσατε. Μοῦ βάλατε χειροπέδες καὶ μὲ ὡδηγήσατε μακρὰν ἀπὸ τὴν Τράπεζάν μου τῆς Νέας Ὑόρκης. Δὲν ἔχω χρήματα μαζί μου, θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου προσβεβλημένον καὶ ἀδικημένον ἐκ μέρους σας καὶ ζητῶ 1.000 δολλάρια, ὡς ἀποζημίωσιν γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ κάματε».

«Νὰ πᾶς στὸ διάβολο», βροντοφώνησε ὁ Alston.

«Ἂν δὲν μὲ ἱκανοποιήσητε, γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ μοῦ κάματε» ἐξηκολούθησε μὲ θρασύτητα ὁ Lusting, «θὰ μὲ ἐξαναγκάσητε νὰ παρουσιασθῶ στὸ δικαστήριο καὶ νὰ καταθέσω εἰς βάρος τῶν πελατῶν σας». Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀπέσπασε τὰ 1.000 δολλάρια.

Οὐδεμία βέβαια πρόθεσι εἶχε νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, ὅταν ὑπέσχετο ὅτι θὰ τὰ ἐπέστρεφε, ἐγνώριζε δὲ καλῶς ὅτι, κάθε ἐλπίδα νὰ ξεφύγῃ καὶ αὐτὴ τὴ φορά, θὰ ἐχάνετο ὅταν ἔφθανε στὸ Stalina. Προφητεύοντας ὁ Lusting, ὅτι οἱ καταθέτες θὰ ἔχαναν τὴν ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴν Τράπεζα, εἶχε ἀπόλυτο δίκιο. Ἡ Τράπεζα ὑπεχρεώθη πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ νὰ κλείσῃ τὶς θύρες καὶ οἱ Green καὶ Rose κατεστράφησαν.

6. Στοιχήματα ἐπὶ γνωστῶν ἀποτελεσμάτων Ἱπποδρομιῶν.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπάτη εἰς βάρος τῶν Τραπεζιτῶν, συναντοῦμε τὸν Lusting ἀργότερα στὸ Montreal, ὅπου ὡς κατὰ συνήθεια, εἶχε καταλύσει στὸ μεγαλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς πόλεως. Εὐθὺς ἀμέσως, μόλις ἐνεφανίσθη στὴν πολυτελέστατη τραπεζαρία τοῦ ξενοδοχείου ἕνα ἀταίριαστο ζευγάρι, συλλαμβάνει τὴν ἰδέα, ἐπισημαίνει τὸν ἐν λόγῳ κύριο ὡς τὸ μέλλον θῦμα του, καταστρώνει τὸ σατανικό του σχέδιο καὶ θέτει αὐτὸ ἀμέσως σὲ ἐφαρμογή. Ὁ ἄνδρας ἦτο ἡλικιωμένος, ἡ δὲ σύντροφός του ἦτο κατὰ πολὺ νεώτερή του, ὡραιοτάτη καὶ ἀρκετὰ προκλητική. Ὡς διεπίστωσε ὁ Lusting, ὁ ἐν λόγῳ ἡλικιωμένος κύριος ἦτο ὁ Linus Merton, ἕνας Τραπεζίτης τῆς κωμοπόλεως Vermont, ποὺ συχνὰ περνοῦσε τὶς διακοπές του στὸ Montreal, μαζὶ μὲ τὴ «γυναίκα του». Ἡ γυναίκα βέβαια δὲν ἦτο πάντοτε ἡ ἴδια, κάθε φορά, πήγαινε ἐκεῖ μὲ ἄλλη γυναίκα.

Ὁ Lusting, ἔβαλε τότε κάτω ὅλη του τὴν μεγαλοφυΐα. Ἀνέθεσε στὸν πιὸ ἱκανὸ κλεπτοπορτοφολᾶ τῆς πόλεως, νὰ ξαφρίσῃ τὸ πορτοφόλι τοῦ Merton ἀπὸ τὴν τσέπη του, χωρὶς βέβαια ν' ἀφαιρέσῃ τί ἀπ' αὐτό. Ὅταν ὁ Lusting ἐπέστρεψε στὸν Merton, τὸ πορτοφόλι ποὺ περιεῖχε 500 δολλάρια καὶ διάφορα πιστοποιητικά, ὁ τελευταῖος λίαν εὐχαριστημένος καὶ ἐνθουσιασμένος, προσέφερε ὁ' αὐτὸν μιὰ σημαντικὴ ἀμοιβή. Μὲ ἀνωτερότητα καὶ ψυχρότητα ὁ Lusting, ἀπεποιήθη τὴν προσφερθεῖσα ἀμοιβὴ κάμνοντας μιὰ περιφρονητικὴ κίνησι.

Ἔπειτα ἀπὸ ἡμέρες, προσέφερεν ὁ Lusting, κατὰ τὸ γεῦμα στὸν Τραπεζίτη καὶ τὴν γυναίκα του, μιὰ φιάλη κρασί. Γεμᾶτος χαρὰ ὁ Merton, ἀπὸ τὴν σκέψι ὅτι, τοῦ εἶχε συγχωρηθῆ ἡ χονδροειδής, ἀπρεπής, ἀγενὴς καὶ ἄξεστος συμπεριφορά του νὰ προσφέρῃ ἀμοιβὴ σένα εὐγενῆ, προσεκάλεσε τὸν κόμητα νὰ τοὺς κάμῃ συντροφιά, πολὺ δὲ γρήγορα, μιὰ ἐγκάρδια φιλία ἀνεπτύχθη μεταξύ των.

Ἀναπόφευκτα, ὁ Merton, κατελήφθη ἀπὸ περιέργεια, νὰ μάθῃ πῶς ὁ καινούργιος του φίλος, ἔχει κερδίσει τὰ χρήματα, διότι ὁ Lusting ἀφῆκε μὲ τρόπο νὰ πιστευθῇ, ὅτι εἶναι λίαν εὐκατάστατος. Ὁ κόμης στὴν ἀρχὴ ἐφάνη λίαν διστακτικὸς καὶ ἐπιφυλακτικός, ἀλλὰ κατόπιν μεγάλης ἐπιμονῆς τοῦ Τραπεζίτου, διηγήθη καὶ πάλιν τὴν γνωστή μας ἱστορία τῶν γαιῶν, ποὺ ἔχασε ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες συμπατριῶτες του καὶ κατέληξε:

«Δὲν εἶχα συνηθίσει νὰ ἐργάζωμαι σκληρὰ γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ζωήν μου καὶ εὑρέθηκα ὑποχρεωμένος νὰ ἐπινοήσω τρόπους, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ μοῦ ἐξασφαλίζουν χρήματα».

«Καὶ φαίνεται, ὅτι τὰ καταφέρατε πολὺ καλά», εἶπε ὁ Τραπεζίτης.

«Καὶ πῶς κερδίσατε τὰ χρήματα;» ἐπανέλαβε.

«Στὶς κοῦρσες» εἶπε ὁ κόμης.

«Παίζετε ;» ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Merton.

«Δὲν εἶμαι παίκτης, φίλε μου. Στοιχηματίζω ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς».

Ἔχω ἕνα ἐξάδελφο ὀνόματι Emil, ἐξήγησε ὁ Lusting, ποὺ ἐργάζεται ὡς

τηλεγραφητής. Μόλις τὰ ἀποτελέσματα ἀπὸ τὶς Ἱπποδρομίες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν φθάνουν στὸ Montreal, ὁ ἐξάδελφός μου μεταβιβάζει αὐτὰ στὶς διάφορες αἴθουσες στοιχημάτων. Ἀλλὰ ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρό, ὁ Emil, κατορθώνει νὰ καθυστερῇ λίγο τὴν μεταβίβασι τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ νὰ μοῦ τηλεφωνῇ, ὁπότε στοιχηματίζω ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς.

«Εἶναι πολὺ ἁπλοῦν» ἐξηκολούθησε ὁ Lusting. «Θὰ βάλω ἕνα μικρὸ στοίχημα γιὰ σᾶς σήμερα, μὲ χρήματά μου. Ἑκατὸ δολλάρια. Ἂν κερδίσετε, θᾶνε δικά σας. Ἂν χάσετε, ποὺ εἶναι τελείως ἀδύνατο, θὰ μοῦ κάμετε ἕνα τραπέζι».

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, πράγματι ἐμέτρησε 1.000 δολλάρια στὸν Merton.

«Ἡ κούρσα, ἔφερε ἕνα πρὸς δέκα» εἶπε, μειδιώντας. «Ἰδοὺ λοιπόν, τώρα ἐμάθατε τὸ μυστικό μου. Ἂς μὴ συζητοῦμε πλέον γι' αὐτό».

Ἀλλὰ βέβαια, ὁ Τραπεζίτης, θάθελε νὰ μάθῃ πολλὰ περισσότερα πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

«Κόμητα» ἠρώτησε, «θὰ μποροῦσα νὰ παίξω τὰ χρήματα αὐτὰ αὔριο ; Θὰ μποροῦσα νὰ ἔλθω μαζί σας καὶ νὰ τὰ παίξω μόνος μου ;».

«Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πάρω κανένα μαζί μου χωρὶς τὴν συγκατάθεσι τοῦ Emil», εἶπε ὁ ψευδοκόμης. «Ἀλλὰ ἀφοῦ εἶσαι φίλος μου, θὰ ἰδοῦμε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ». Τὸ ἑπόμενο πρωΐ, οἱ δυό τους συνήντησαν τὸν Emil, στὸ τηλεγραφεῖο. Ὁ Emil, ποὺ δὲν ἦτο ἄλλος, ἀπὸ τὸν πορτοφολᾶ ποὺ εἶχε κλέψει τὸ πορτοφόλι τοῦ Merton, προσεποιήθη τὸν διστακτικὸ κατ' ἀρχήν, ἀλλὰ τελικὰ βλέποντας ὅτι ἡ παράκλησις ἦτο καὶ ἐπιθυμία τοῦ ἐξαδέλφου του Lusting, ὑπεχώρησε καὶ ἐδέχθη νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Τραπεζίτου.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ὁ Lusting, ὡδήγησε τὸν Merton σὲ μιὰ αἴθουσα στοιχημάτων, ὅπου διάφορα ἄτομα ἀξιοπρεπῆ καὶ εὐκατάστατα στὴν ἐμφάνισι, στὴν πραγματικότητα ὅμως μέλη τοῦ ὑποκόσμου τοῦ Montreal, ἴσταντο μπριστὰ σὲ μιὰ θυρίδα, ἥσυχα καὶ ἤρεμα, στοιχηματίζοντα ποσὰ τῶν 10.000, 20.000 καὶ 30.000 δολλαρίων. Ὁ Merton, εὑρίσκετο σὲ μεγάλη ἔξαψι. Τὸ αἷμα του εἶχε ἀνέβει στὸ κεφάλι του, καὶ ἄρχισε νὰ ὁραματίζεται, πῶς μποροῦσε, μέσα σὲ μιὰ βραδυά, νὰ κάμῃ ὁλόκληρη περιουσία.

Ὁ Lusting κύτταξε τὸ ὡρολόγι του καὶ σκούντησε ἐλαφρὰ τὸν Τραπεζίτη. Ἦτο ἡ ὥρα ποὺ θὰ τοὺς καλοῦσε ὁ ἐξάδελφος Emil. Πῆγαν σένα τηλέφωνο στὴν εἴσοδο τοῦ κτιρίου, ὅπου θὰ τοὺς καλοῦσε, καὶ μόλις ἠκούσθη τὸ κωδούνισμα τοῦ τηλεφώνου, ὁ Lusting, ἀφῆκε νὰ πάρῃ τὸ ἀκουστικὸ ὁ Merton. «Τὸ Hindguarter, κερδίζει στὴν τέταρτη κούρσα», ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Emil στὸ τηλέφωνο καὶ ἀμέσως διεκόπη. Καὶ πράγματι τὸ Hindquarten, κέρδισε καὶ πληρώθηκε τὸ ἕνα ἔξ.

Ὁ Merton ἐδίσταζε νὰ παίξῃ μεγάλα ποσὰ εὐθὺς ἀμέσως. Πάντως, κατὰ τὸ πέρας τῶν ἀναγγελιῶν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν Ἱπποδρομιῶν, βρέθηκε νὰ ἔχῃ κερδίσει 2.500 δολλάρια. Τὴν δεύτερη ἡμέρα ἔπαιξε καὶ πάλι καὶ κέρδισε 5.000 δολλάρια, καὶ ἔτσι ἄνοιξε ἡ ὄρεξίς του. Ὁ Lusting ἔκρινε ὅτι, ἦτο ἤδη καιρός, νὰ τὸν σφάξῃ κατὰ τὴν ἔκφρασί του.

Τὸ πρωΐ τῆς ἑπομένης, ὁ Lusting καὶ ὁ Merton, συνηντήθησαν μὲ τὸν Emil, ὅπως ἐγένετο πάντοτε γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὸ μερίδιο ἀπὸ τὰ κέρδη. Ὁ Emil ἐφαίνετο τρομερὰ μελαγχολικός, κακοδιάθετος καὶ στενοχωρημένος, οὔτε δὲ καὶ τὰ χρήματα, ἐφαίνετο νὰ τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσι καὶ νὰ τοῦ φέρουν λίγο κέφι.

Τελικά, τοὺς εἶπε ὅτι ἐγκαταλείπει τὴν ἐργασία του.

Ὁ Merton καὶ ὁ Lusting, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, ἔμειναν ἄναυδοι καὶ ὁ τελευταῖος ἠρώτησε: «Μὰ τί συμβαίνει ἐξάδελφε». «Ἡ γυναίκα μου, ἀπήντησε ὁ Emil, ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρὸ εἶναι ἄρρωστη καὶ τελευταῖα, οἱ γιατροὶ διέγνωσαν ὅτι πάσχει ἀπὸ φυματίωσι. Πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ τὸ κλῖμα ἀμέσως».

«Πρὸς Θεοῦ, καλέ μου φίλε» ξέσπασεν ὁ Merton. «Θὰ μποροῦσε νὰ ἀναβάλῃς γιὰ λίγο καιρό, τώρα ποὺ τὰ πράγματα πᾶνε καλά».

«Νομίζετε, ὅτι τὰ χρήματα ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τὴν γυναίκα μου;» ἐφώναξε μὲ θυμὸ ὁ Emil. «Δὲν λογαριάζω διόλου τὰ χρήματα μπροστὰ στὴν ὑγεία τῆς γυναίκας μου. Ἡ ὑγεία τῆς Elsa γιὰ μένα εἶναι πολυτιμώτερο ἀπὸ κάθε τί. Φεύγω ἀμέσως, ἐξηκολούθησε ὁ Emil».

Ὁ Lusting, ἐπενέβη καὶ μὲ μειλίχιο τόνο, προσεπάθησε νὰ καταπραΰνῃ τὸν ἐξάδελφό του Emil. «Πρὸ παντός, ἡ ὑγεία τῆς Elsa», εἶπε. Ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν Τραπεζίτην εἶπε: «Λυποῦμαι φίλε μου, ἀλλὰ συμφωνῶ μὲ τὸν ἐξάδελφό μου. «Ἔπειτα, δὲν εἶσαι χαμένος, κάτι ἔχεις κερδίσει». «Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ παίξωμε μιὰ φορὰ ἀκόμη» εἶπε παρακλητικὰ τώρα ὁ Merton. «Θὰ κάναμε μιὰ χρυσῆ δουλειά».

«Θὰ χρειαζόταν ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο χρηματικὸ ποσό, γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε μιὰ χρυσῆ δουλειὰ» εἶπε ὁ Lusting.

«Μπορῶ νὰ διαθέσω» ἐπανέλαβε, «μέχρι 30.000 δολλάρια. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ποσόν, δὲν εἶναι ἀρκετό. Θὰ μποροῦσες νὰ διαθέσῃς ἄλλα τόσα ἢ καὶ διπλάσια Linus;» (εἶναι τὸ μικρὸ ὄνομα τοῦ Merton).

«Ὑποθέτω ὅτι μπορῶ» ἐψέλλισε ὁ Merton.

«Emil. θὰ μπορούσαμε νὰ ἔχωμε ἕνα παιγνίδι ἀκόμη;».

Ὁ θλιμμένος καὶ μελαγχολικὸς ἐξάδελφος, συγκατετέθη, λέγων: «Θὰ κάμω αὐτὸ πρὸς χάριν τῆς Elsa. Τὸ μερίδιό μου θὰ τὸ χαρίσω στὴ γυναίκα μου».

Καθὼς ἐπέστρεφαν τώρα στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ Lusting φλυαροῦσε συνεχῶς, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Τραπεζίτη νὰ ἔχῃ ἄλλες σκέψεις. Πρέπει νὰ ποῦμε καὶ στὴ γυναίκα σου τὰ σχέδιά μας, εἶπε ὁ κόμης, πρέπει νὰ τῆς ὑποσχεθῇς τὰ μισὰ κέρδη. «Τὰ μισά;» ἀνέκραξε ὁ Τραπεζίτης. «Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ γιατί;». Ὁ Lusting, ὅμως μένα συνωμοτικὸ μορφασμό, τὸν καθησύχασε λέγων: «Ὑπάρχει ἀγαπητέ μου τρόπος νὰ τακτοποιηθῇ αὐτό. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τῆς εἰπῇς, πόσα κέρδισες. Τῆς δίδεις 1.000 δολλάρια π.χ. καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ μισὸ ἀπὸ ὅσα κέρδισες».

Στὸ δωμάτιο, ὁ Merton, ἀναγκάστηκε νὰ εἰπῇ τὰ σχέδιά των στὴ γυναίκα του, ἀφοῦ ἐπέμεινε ὁ Lusting καὶ ἡ γυναίκα του γεμάτη χαρὰ τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε, ἐνῷ ὁ κόμης, κατέπνιγε ἕνα εἰρωνικὸ καὶ σατανικὸ χαμόγελο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Lusting, συνώδευσε τὸν Τραπεζίτη ποὺ κρατοῦσε σφικτὰ στὰ ἀσθενικά του χέρια 70.000 δολλάρια, στὴν αἴθουσα τῶν στοιχημάτων. Τὴν συμφωνηθεῖσα ὥρα, τὸ τηλέφωνο ἐκωδούνισε καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἐξαδέλφου Emil, ἀκούστηκε. «Βάλτε στὴν Hilda τῆς ἕκτης». Ὁ Merton, μόλις εἶχε τὸν ἀπαιτούμενο, χρόνο, διότι ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἐκφωνητοῦ «κλείεται» καὶ ἡ θυρὶς ἔκλεισε. Ἡ κούρσα ἦτο μιὰ μονομαχία μεταξὺ τῆς Hilda καὶ τοῦ My-Man. Ἦλθαν μὲ διαφορὰ κεφαλῆς καὶ ἐκέρδισε τὸ My-Man μὲ τὴν Hilda δεύτερη.

Ὁ Linus Merton ἔγινε κάτωχρος, χρειάστηκε δὲ νὰ τὸν συγκρατήσῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ Lusting γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τὴν αἴθουσα.

«Τί συνέβη»; μουρμούρισε κατ' ἐπανάληψι. «Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ λάθος;».

Ὁ Liusting προσεποιήθη καὶ αὐτὸς τὸν μισότρελλο. «Πρέπει νὰ βροῦμε τὸν ἐξάδελφο Emil. Εἶσαι βέβαιος ὅτι κατάλαβες καλὰ τί σοῦ εἶπε;».

Βρῆκαν τὸν Emil, τὴν ὥρα ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ τηλεγραφεῖο καὶ ὅταν ἄκουσε τὰ νέα στράφηκε πρὸς τὸν Τραπεζίτη σὰν τρελλὸς καὶ τοῦ φώναξε: «Ἠλίθιε, βλάκα...». «Σοῦ εἶπα βάλτε στὴν Χίλντα. Δὲν ξέρεις ὅτι «βάλτε» σημαίνει ὅτι θὰ τρέξῃ δεύτερη; »Μὲ κατέστρεψες. Ἄ! πτωχή μου Elsa».

«Νὰ παίξωμε ἀκόμη μιὰ φορὰ αὔριο» εἶπε ὁ Lusting.

«Δὲν γίνεται» ἐγρύλλισε ὁ Emil». Παραιτήθηκα. Ὁ διευθυντής μου εἶναι ἀδύνατο νὰ μὲ ξαναπάρῃ».

Ὁ Lusting, προσεπάθησε νὰ καταπραΰνῃ τὸν Emil, προσφερόμενος νὰ τοῦ δανείσῃ μερικὰ χρήματα γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς μετακινήσεως τῆς γυναίκας του. Ἔπειτα ὡδήγησε τὸν ζαλισμένο καὶ πεθαμένο σχεδὸν Τραπεζίτη στὸ δωμάτιό του, διαβεβαιώ-

ΦΟΝΟΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ ΕΝ ΤΗ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ ΤΟΥ

'Απὸ τὸ βιβλίον: «Εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὑπηρεσίας ἐγκληματολογικῶν ἀναζητήσεων τῆς Scotland Yard», κατὰ μετάφρασιν 'Αρχιφύλακος κ. **ΚΩΝ. ΛΑΨΑΝΗ**

Κατὰ τὸν 'Ιανουάριον τοῦ 1948 ἡ διάρρηξις οἰκιῶν καὶ καταστημάτων εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Southgate (Σάουθγγέϊτ) εἶχε λάβει μεγάλας διαστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας τιμαλφῆ ἀντικείμενα μεγάλης ἀξίας ἐκλέπτοντο. Κατόπιν μελέτης τοῦ θέματος μεταξὺ τῶν ὑπευθύνων, ἀπεφασίσθη, ὅπως, μία ὁμὰς ἐξ ἐμπείρων ἀστυφυλάκων, ἐν πολιτικῇ περιβολῇ, περιπολῇ εἰς τὴν περιοχὴν αὐτήν, κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Οἱ ἀστυφύλακες περιπολοῦσαν ἀνὰ δύο εἰς ὡρισμένας ὁδούς. "Οταν αἱ περιστάσεις θὰ τοὺς ἐπέβαλον νὰ χωρισθοῦν, ὁ ἕνας θὰ ἠδύνατο νὰ βαδίζῃ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν τῆς ὁδοῦ, ἀλλὰ πάντοτε εἰς ἀπόστασιν τοιαύτην, ὁ εἷς ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ὥστε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ εἶναι ἐφικτὴ ἡ μεταξύ των ἐπικοινωνία, διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ εἷς θὰ ἐχρειάζετο τὴν βοήθειαν τοῦ ἄλλου. Κατὰ διαστήματα βεβαίως δὲν ἔβλεπε ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ ἰδίως ὅταν περιπολοῦσαν παραλλήλους ὁδούς, ὁπότε θὰ συνηντῶντο εἰς τὸ τέρμα τῶν ὁδῶν. Αἱ διαταγαί, τὰς ὁποίας εἶχον λάβει, ἦσαν νὰ βαδίζουν κατὰ τὸν πλέον δυνατὸν ἀνύποπτον τρόπον, εἰς πολλὰς ὅμως περιπτώσεις αὐτὸ ἦτο δύσκολον.

Τὴν 10ην νυκτερινὴν ὥραν τῆς 13-2-48, εἰδοποιήθην ἀπὸ τηλεφώνου ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου τοῦ οἰκείου Παραρτήματος 'Ασφαλείας Stinton περὶ τοῦ δυσαρέστου γεγονότος ὅτι, εἷς ἐκ τῶν ἐπιλεγέντων ἀνδρῶν διὰ τὴν εἰδικὴν περίπολον, πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν διαρρηκτῶν, εἶχε φονευθῇ. 'Επρόκειτο περὶ τοῦ ἀστυφύλακος Nathaniel Edgar.

Αὐτονόητον εἶναι ὅτι εἰς μίαν τοιαύτην ὑπόθεσιν κατὰ τὴν ὁποίαν φονεύεται ἀστυφύλαξ ἡ ἔρευνα καὶ ἡ ἀναζήτησις τοῦ δράστου λαμβάνει προσωπικὸν χαρακτῆρα. 'Επληροφορήθην ὅτι κατὰ τὴν 8ην ὥραν τῆς νυκτὸς αὐτῆς ὁ Edgar εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν συνάδελφόν του, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ὅπως παρακολουθήσῃ κάποιον ὕποπτον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπισημάνει ἐνωρίτερον, περιφερόμενον εἰς τὸν ὑπόγειον Σιδηροδρομικὸν Σταθμὸν τοῦ Southgate. Δὲν ἐπέρασε ἀρκετὴ ὥρα, ὅταν κάποια κ. Laing ἐτηλεφώνησε εἰς τὴν 'Υπηρεσίαν 'Αμέσου Δράσεως ὅτι ἐνῷ ἐβάδιζε μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφόν της ἤκουσε τρεῖς πυροβολισμούς, ἐνῷ συγχρόνως εἶδε ἕναν ἄνθρωπο νὰ τρέχῃ κατὰ μῆκος τῆς Λεωφόρου Broadfield, ὁ ὁποῖος ἐντὸς ὀλίγου ἐξηφανίσθη. Τότε ἐκείνη ἔσπευσε εἰς τὸ No 112 τῆς ὁδοῦ Wsdes Hill ὅπου ἀντελήφθη τὸν Edgar

---

νοντας αὐτόν, ὅταν τὸν ἀπεχαιρέτα, ὅτι θὰ ἤρχετο καὶ πάλιν σ' ἐπαφὴ μαζί του μόλις θὰ κατάφερνε κάποιο καλὸ συνδυασμό, ὡς ἤλπιζε σὲ λίγους μῆνες.

'Ο Lusting, ἀφοῦ πλήρωσε τοὺς συνεργοὺς στὴν αἴθουσα τῶν τηλεπικοινωνιῶν, ἑτοιμάστηκε ν' ἀναχωρήσῃ. Δὲν παράλειψε ὅμως νὰ συναντήσῃ καὶ τὴν σύζυγο τοῦ Merton, τὴν ὥρα ποὺ αὕτη ἐπέστρεφε βιαστικὴ ἀπὸ τὰ καταστήματα, πρὸς τὴν ὁποία ὑπεκλίθη καὶ εἶπε μὲ μεγάλη εὐγένεια: «Τὰ Συγχαρητήριά μου εὐγενεστάτη Κα. Εἶσθε πιὰ μιὰ πλούσια Κυρία». Καὶ ἐνῷ ὁ κόμης ἔφευγε μειδιῶν σατανικά, ἡ Κα Merton, ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της μὲ χαρὰ καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Merton. Μὲ κανένα τρόπο αὕτη δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ ὅτι τῆς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ὅτι δηλ. ἔχασε στὶς κοῦρσες. Αὕτη τὸν ἀκολούθησε μέχρι τὴν Vervmont καὶ τὸν ἀπειλοῦσε ὅτι, ἂν δὲν τῆς ἔδιδε τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ κέρδη, θὰ μαρτυροῦσε ὅλη τὴν περιπέτειά των στὴν νόμιμη γυναίκα του. 'Ο Merton, δὲν μποροῦσε ν' ἀποσύρῃ χρήματα ἀπὸ τὴν τράπεζα καὶ τὸ σκάνδαλο ξέσπασε καὶ ἡ νόμιμη γυναίκα του τὸν ἐγκατέλειψε. *(Συνεχίζεται)*

κείμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἀκριβῶς πρὸ τῆς εἰσόδου ἑνὸς γκαράζ, ἦτο αἱμόφυρτος καὶ ἐγόγγυζε δυνατὰ ἀπὸ τοὺς πόνους. Τοῦ παρέσχεν ἀμέσως τὰς πρώτας βοηθείας, βοηθουμένη καὶ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐνῷ ἐν τῷ μεταξὺ ἕνα περιπολικὸν αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει σχετικὸν σῆμα ἀπὸ τὸ Κέντρον Ἀμέσου Δράσεως κατηυθύνετο πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εὑρίσκετο ὁ Edgar.

Μόλις ἔφθασε τὸ αὐτοκίνητον ἐπὶ τόπου, ἕνας ἀστυφύλαξ ἐπήδησε ἀμέσως ἔξω, ἔπιασε τὸν Edgar ἀπὸ τοὺς ὤμους τὸν ἐσήκωσε λίγο, ἐνῷ οἱ ἄλλοι τοῦ ἔσχισαν τὰ ροῦχα καὶ προσεπάθησαν νὰ τοῦ σταματήσουν τὴν αἱμορραγία. Ὁ Edgar περιήρχετο ταχέως εἰς κατάστασιν ἀναισθησίας, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ αὐτὶ ἑνὸς ἀστυφύλακος ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ αὐτοκινήτου: «Ὁ δράστης ἦταν κοντὰ στὴν πόρτα. Ἔλαβα τὰ στοιχεῖα ταυτότητός του. Μὲ ἐπυροβόλησε εἰς τὰ πόδια τρεῖς φορές. Τὸ σημειωματάριον εἶναι εἰς τὴν ἐσωτερικήν μου τσέπην». Διὰ νὰ δώσῃ αὐτὲς τὶς πληροφορίες ὁ Edgar ἐχρειάσθη νὰ συγκεντρώσῃ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του καὶ ἀνήκει εἰς τὴν παράδοσιν τῶν ἀστυνομικῶν εἰς παρομοίας περιπτώσεις νὰ κατορθώνουν νὰ δίδουν τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας πρὶν ἢ περιέλθουν εἰς κατάστασιν ἀναισθησίας, τὴν παράδοσιν αὐτὴν ὁ Edgar τὴν ἐκράτησε, δίδοντας τὶς πληροφορίες ποὺ ἐχρειάζοντο πρὶν χάσῃ τὰς αἰσθήσεις του. Ποτὲ πλέον δὲν συνῆλθε καὶ ἀπεβίωσεν εὐθὺς ὡς μετεφέρθη εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, παρὰ τὰς ὑπεράνθρωπους προσπαθείας τοῦ ἰατροῦ.

Ὅταν οἱ ἀστυφύλακες ἄνοιξαν τὸ σημειωματάριο εἶδαν τὰ ἑξῆς στοιχεῖα: M (orv Πr) Thomas Donald, 247 Cambride Road, Enfield, Beah 257/2. Κατηυθύνθησαν ἀμέσως εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα καὶ ἐνεχείρισαν τὸ σημειωματάριον εἰς τὸν Stinton. Εἰς τὸ Νοσοκομεῖον οἱ ἰατροὶ εὑρῆκαν ὅτι ὁ Edgar εἶχε δεχθῆ τρεῖς σφαῖρες καὶ εἶχε πληγωθῆ εἰς τὸν δεξιὸν μηρὸν καὶ εἰς τὴν κλείδωσιν τῶν ὀστῶν τῆς λεκάνης.

Ὁ Stinton ἀμέσως ἀνεζήτησε τὸν συνεργάτην συνάδελφον τοῦ θύματος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐκεῖνος κατὰ τὴν ὥραν τῶν πυροβολισμῶν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ καὶ δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ τὸ φρικτὸν συμβάν. Ἔδωσεν ὅμως τὴν πληροφορίαν ὅτι εἶχαν ἐπισημάνει ἕναν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος περιεφέρετο ὑπόπτως καὶ τὸν περιέγραψε ἀρκούντως. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Stinton μετέβη εἰς τὸ Ἀρχεῖον τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων καὶ ἔδωσε εἰς τοὺς ἁρμοδίους τὰ στοιχεῖα ποὺ περιεῖχε τὸ σημειωματάριον τοῦ Edgar. Δὲν ἐχρειάσθησαν παρὰ μόνον ὀλίγα δευτερόλεπτα διὰ ν' ἀνακαλύψουν ὅτι ὁ δράστης ἦτο ὁ Donald George Thomas, λιποτάκτης τοῦ στρατοῦ, καταζητούμενος ἀπὸ τῆς 13-10-47. Πάραυτα εἰδοποιήθη σχετικῶς ἡ Ἀστυνομία τοῦ Enfield.

Συνήθως ἡ Ἀστυνομία δὲν τρέφει ἰδιαίτερον μῖσος ἐναντίον τῶν κακοποιῶν καὶ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου οἱ ἀστυνομικοὶ ἀντιλαμβάνονται τὴν ψυχολογίαν τῶν κακοποιῶν καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιδροῦν εἰς τὸν κανονικὸν ροῦν τῆς ζωῆς. Λαμβάνουν ἐπίσης ὑπ' ὄψει των τὸ περιβάλλον πολλῶν κακοποιῶν κατὰ τὴν παιδικήν των ἡλικίαν καὶ τοὺς συγχωροῦν πολλά. Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν κάθε ἀστυνομικὸς καὶ ὄντως ὁλόκληρος ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία θὰ εἰργάζετο νυχθημερόν, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀνάπαυλαν, μέχρις ὅτου συνελαμβάνετο ὁ δράστης.

Ὁ Edgar ἦτο 33 ἐτῶν καὶ εἶχε καταταγῆ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τῷ 1939. Ἀργότερον ὑπηρέτησεν ὡς ἐθελοντὴς εἰς τὸ Ναυτικὸν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τῷ 1946. Ἦτο πατὴρ δύο μικρῶν παιδιῶν. Ἡ κ. Edgar, ἡ ὁποία ἀνέμενε τὸν σύζυγόν της στὸ σπίτι ἀργὰ αὐτὴν τὴν νύκτα, ἐπληροφορήθη τὴν τραγῳδίαν ἀπὸ ἕνα ἀξιωματικὸν τῆς Ἀστυνομίας. Τὸ χειρότερον ἴσως καθῆκον, ποὺ ἕνας ἀστυνομικοὺς καλεῖται νὰ ἐκτελέσῃ.

Ἀστυνομικὸς τῆς Ἀσφαλείας ἀνεζήτησεν τὸν δράστην εἰς τὴν Διεύθυνσίν του, ἀλλὰ—ὅπως ἄλλως τε τὸ ἐπερίμεναν—δὲν τὸν ἀνεῦρον ἐκεῖ. Αἱ ἀναζητήσεις συνεχίσθησαν καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἀπεκαλύφθη δὲ ὅτι ὁ Thomas (δράστης) εἶχεν ἐρωτι-

κὰς σχέσεις μετὰ τῆς γυναικὸς ἑνὸς ἐκ τῶν γειτόνων του καὶ ὅτι καὶ ἐκείνη ἀπουσίαζεν ἀπὸ τὸ σπίτι της. Δικαιολογημένη ἐφαίνετο ἡ ὑποψία ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ θὰ εὑρίσκετο μαζὶ μὲ τὸν Thomas, κάπου εἰς τὸ Λονδῖνον. Εἶδα τὸν σύζυγο τῆς ὡς ἄνω γυναικός, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδωσε μία φωτογραφίαν της. Τὴν φωτογραφία τὴν ἐζήτησα μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὴν δημοσιεύσω εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἤμουν ἀπολύτως βέβαιος, ὅτι ὁ Thomas καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔμεναν μαζὶ κάπου εἰς τὸ Λονδῖνον, πολὺ πιθανὸν ἐντὸς ἐπιπλωμένου δωματίου ἐκ τῶν ἐνοικιαζομένων εἰς οἰκίας, ἤθελα δὲ νὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία αὐτὴ εἰς τὰς πρωϊνὰς ἐφημερίδας καὶ ὄχι εἰς τὰς ἀπογευματινάς. Πρὶν ἀκόμη νυκτώσῃ ἐπῆγα τὴν φωτογραφία εἰς τὴν Scotland Yard καὶ ἐπεκοινώνησα μὲ τὸν ἀμέσως προϊστάμενόν μου. Κατ' ἀρχὴν ἐκεῖνος δὲν συνεφώνησε μαζί μου καὶ τὸ ἔθεσε τὸ θέμα ὑπ' ὄψει τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Sir Harold Scott. Ἡ εἰσήγησίς μου ἐνεκαινίαζε νέαν τακτικὴν εἰς μίαν ὑπόθεσιν ἀνθρωποκτονίας καὶ ἔπρεπε νὰ μελετηθῇ καλῶς, τελικῶς ὅμως ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ φωτογραφία δημοσιευθῇ εἰς τὰς πρωϊνὰς ἐφημερίδας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποιος θὰ τὴν ἀνεγνώριζε. Τὸ Γραφεῖον Τύπου τῆς Scotland Yard ἔλαβεν ἀναλόγους ὁδηγίας καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία εἰς ὅλας τὰς πρωϊνὰς ἐφημερίδας μὲ τὴν σημείωσιν ὅτι ἡ περὶ ἧς πρόκειται πιθανὸν νὰ εὑρίσκεται μετὰ τοῦ ἀνδρός, τοῦ ἀκούοντος εἰς τὸ ὄνομα Thomas.

Διὰ πρώτην φορὰν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸν τύπον τὴν τυπικὴν φράσιν, ἡ ὁποία ἔκτοτε καθιερώθη καὶ ἔγινε γνωστή: «Ἡ Ἀστυνομία ζητεῖ ἐπειγόντως νὰ ἐξετάσῃ τὸν Donald George Thomas, ὁ ὁποῖος πιστεύεται ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνάκρισιν διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀστυφύλακος Edgar».

Ἡ φωτογραφία τῆς προαναφερθείσης γυναικὸς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν πρωϊνὸν τύπον τῆς 17-2-48 καὶ κατὰ τὰς 7.30' τῆς αὐτῆς πρωΐας κάποια κυρία Smeed, ἡ ὁποία διετήρει ἕνα οἰκοτροφεῖον εἰς τὸ Clapham εἶδε τὴν φωτογραφίαν καὶ τὴν ἔδειξε εἰς τὸν σύζυγόν της, λέγοντας ὅτι εἶχεν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐκείνης τῆς γυναικὸς ἡ ὁποία κρατοῦσε μὲ κάποιον ἄνδρα μαζὶ ἕνα δωμάτιο εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον τους. Ὁ κ. Smeed εἶδε τὴν φωτογραφία καὶ ἀμέσως ἀνέφερε εἰς ἕνα ἀστυφύλακα τὴν ὑποψίαν του. Ὁ ἀστυφύλαξ ἀνυπόμονος—ὅπως ὅλοι οἱ ἀστυφύλακες τοῦ Λονδίνου, διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Thomas—διεβίβασε τὴν πληροφορίαν πάραυτα εἰς τὸ Κεντρικὸν Γραφεῖον Πληροφοριῶν τῆς Scotland Yard,χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἀφρούρητον τὸ οἰκοτροφεῖον. Ἐντὸς τριῶν λεπτῶν τῆς ὥρας, ἕνα περιπολικὸν αὐτοκίνητον ἔφθασε μὲ τρεῖς ἀστυφύλακας, ἐνῷ ἀργότερα κατέφθασε καὶ ὁ Ὑπαστυνόμος Moodie ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα τοῦ Brixton.

Ὁ Moodie, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε τερματοφύλαξ εἰς τὴν ποδοσφαιρικὴν ὁμάδα τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας καὶ ἦταν ὁ καλύτερος τῶν 11 ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἦτο ἕνας δυναμικώτατος ἄνθρωπος. Ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσιν καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν τριῶν ἀστυφυλάκων τοῦ περιπολικοῦ αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον εἶχε παρκάρει εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ὥστε νὰ μὴν εἶναι θεατὸν ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖον, εἰσεχώρησεν ἐντὸς τοῦ οἰκοτροφείου καὶ εἶδε τὴν κ. Smeed εἰς τὴν κουζίναν. Ἐνεθυμήθη ὅτι τὸ ζεῦγος τῆς εἶχε ζητήσει νὰ τοῦ πάῃ τὸ γάλα εἰς τὸ δωμάτιόν των αὐτὸ τὸ πρωΐ καὶ ὁ Ὑπαστυνόμος τῆς εἶπε νὰ τοὺς τὸ πάῃ τὸ γάλα ὡς νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε. Ὅπως ἐκείνη ἀνέβαινε μὲ τὸν δίσκο, τὴν ἀκολουθοῦσε ὁ Ὑπαστυνόμος καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ ἀστυφύλακες. Ἡ κ. Smeed ἐτοποθέτησε τὸν δίσκο εἰς τὸ πάτωμα κοντὰ εἰς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ ζεύγους, ἐχτύπησε τὴν πόρτα καὶ ἄκουσε μίαν ἀνδρικὴν φωνὴν νὰ λέῃ: «Ἔν τάξει» καὶ τότε ἐκείνη κατέβηκε κάτω εἰς τὴν κουζίναν της. Οἱ ἀστυφύλακες ἀνέμενον μὲ τεταμένην τὴν προσοχήν των ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἕως ὅτου ἄκουσαν τὸ κλειδὶ νὰ στριφογυρίζῃ τὴν κλειδαριά. Ἡ πόρτα ἄνοιξε στιγμιαίως καὶ ὁ Thomas, φέρων τὸ γελέκο του καὶ τὸ πανταλόνι του, κρυφοκοίταξε διὰ τοῦ μικροῦ ἀνοίγματος τῆς πόρτας. Εἶδε τοὺς ἀστυφύλακας καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ἀλλὰ

ἐκεῖνοι ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὴν πόρτα καὶ ὥρμησαν ἐντὸς τοῦ δωματίου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Thomas ἐπήδησε εἰς τὸ κρεβάτι καὶ προσεπάθησε ν' ἁρπάξῃ τὸ αὐτόματόν κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του.

Ὁ Moodie ἀμέσως ὥρμησε ἐπάνω του καὶ τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ δεξί του χέρι εἰς τὸ ὁποῖον κρατοῦσε τὸ αὐτόματο, οἱ ἄλλοι ἀστυφύλακες ἅρπαξαν τὸν Thomas καὶ ἐπηκολούθησε μία μικροσυμπλοκὴ ἕως ὅτου τὸ αὐτόματον ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Thomas κάτω καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸν ἐξουσίασαν ἀπολύτως. Ὁ Ὑπαστυνόμος ἠρώτησε τὸν δράστην: «Εἶναι γεμᾶτο τὸ περίστροφο;» καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησε: «Εἶναι γεμᾶτο καὶ ὅλες οἱ σφαῖρες του προωρίζοντο γιὰ σᾶς». Σχετικὸν σῆμα ἐστάλη πρὸς ἐμέ, ἐνῷ ὁ Stinton μὲ τοὺς ἀστυφύλακάς του ἐπῆγε νὰ ἐρευνήσῃ τὸ οἰκοτροφεῖον καὶ ἰδίως τὸ δωμάτιον τοῦ δράστου ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὗρον ἀρκετὲς σφαῖρες, ἕνα γκλὸπ ἐκ καουτσούκ, ἕνα λοστό, ἀρκετὲς ταυτότητες καὶ ἕνα βιβλίον ἀπὸ τὸν τίτλον: «Πῶς θὰ ζήσῃς διὰ τοῦ περιστρόφου», δημοσιευθὲν τῷ 1942 ὑπὸ δύο πρώην κομάντος (λοχαγῶν).

Τὸ αὐτόματον τοῦ Thomas ἦτο τύπου Luger καὶ ὅταν ἐξητάσθη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα εὑρέθη μὲ ἐννέα σφαῖρες. Ἡ ἐρωμένη τοῦ Thomas, ἡ ὁποία εὑρίσκετο εἰς τὸ κρεβάτι, κατὰ τὴν ὥραν τῆς συλλήψεώς του, εἶπε εἰς τοὺς ἀστυφύλακας ὅτι ὁ Thomas τῆς εἶχεν ὁμολογήσει πὼς ἐκεῖνος ἐσκότωσε τὸν Edgar. Ὁ δράστης μετεφέρθη ἀπὸ τὸ Brixton εἰς τὸ Svouthgate, ὅπου τὸν εἶδα. Ἦταν μελαχροινός, τραχὺς εἰς τὴν ἔκφρασιν καὶ τύπος πολεμοχαρής, ἠρνήθη νὰ εἴπῃ τι σχετικῶς μὲ τὴν νύκτα τῆς 13-2-48, ἔδωσε δὲ μίαν ψευδῆ περιγραφὴν τῶν κινήσεών του.

Τὸ ὅπλον ἐστάλη εἰς τὸ Ἐγκληματολογικὸν Ἐργαστήριον τῆς Scotland Yard, ἔνθα ἀπεδείχθη ὅτι οἱ σφαῖρες ποὺ ἐξήχθησαν ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Edgar, εἶχον ριφθῆ διὰ τοῦ ὅπλου αὐτοῦ.

Ὅπως εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις τῶν κρατουμένων, ἐξητάσαμε τὸ παρελθὸν τοῦ δράστου. Ἐγεννήθη τὸν Ἰούλιο τοῦ 1925, ὑπῆρξεν ἄριστος μαθητής. Ἐγκατέλειψε τὸ σχολεῖον εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν. Κατ' ἀρχὴν εἰργάσθη ὡς ταχυδρομικὸς διανομεὺς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔγινε μικροϋπάλληλος ἐντὸς τοῦ Ταχυδρομείου. Πρὶν ἀκόμη συμπληρώσῃ τὰ 16 του χρόνια, ἤρχισε δοσοληψίες μὲ τὴν Ἀστυνομία. Διὰ τὸ πρῶτον του ἀδίκημα τοῦ ἐδόθη ἀναστολή, ἀλλὰ ἐπηκολούθησαν ἄλλα ἀδικήματα, κυρίως κλοπαί, ἐστάλη δὲ εἰς ἀναμορφωτήριον. Ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἀναμορφωτήριον ἤρχισε νὰ σπουδάζῃ μαθηματικὰ καὶ ἠλεκτρολογίαν εἰς μίαν Τεχνικὴν Σχολὴν καὶ ἐστρατεύθη τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1945, ὀλίγους δηλαδὴ μῆνας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ ἐλιποτάκτησε ἐντὸς δύο ἑβδομάδων καὶ μετὰ δύο ἔτη παρεδόθη εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Ἀστυνομίαν καὶ ἐξέτισε ποινὴν κρατήσεως 160 ἡμερῶν. Πολὺ σύντομα, μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του, ἐλιποτάκτησεν ἐκ νέου καὶ ἀνεζητεῖτο ἐπὶ τρεῖς μῆνας μέχρις ὅτου συνελήφθη διὰ τὸν φόνον τοῦ Edgar.

Εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου ἀπεδείχθη ἔνοχος ἀνθρωποκτονίας, ἀπεκάλυψεν ὅτι τὴν νύκτα τῆς 13-2-48 ἐπῆγε εἰς τὸ Southgate εἰς ἀναζήτησιν καταλλήλου μέρους διὰ κλοπήν. Τὸν ἐσταμάτησε ὁ ἀστυφύλαξ Edgar καὶ τοῦ ἐζήτησε τὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητός του. Τοῦ τὰ ἔδωσε καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ ἀστυφύλαξ τοῦ ἔκαμε σωματικὴν ἔρευναν, ἀλλὰ δὲν ἀνεῦρε τὸ περίστροφόν του, τὸ ὁποῖον ὁ Thomas πάντοτε ἔφερε ἐπάνω του, κρυμμένο καταλλήλως εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς κοιλίας του καὶ οὐχὶ πλαγίως, ὡς δὲ ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων ἡ γενομένη σωματικὴ ἔρευνα δὲν ἦτο ἐπισταμένη καὶ ἐστοίχισε τὴν ζωὴν τοῦ ἀστυφύλακος. Ὁ ἀστυφύλαξ ὅμως δὲν ἔβλεπε νὰ δικαιολογῇ ὁ δράστης τὴν ἐκεῖ παρουσίαν του, κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικόν. Πρὸς στιγμὴν ὁ Thomas λέγει εἰς τὸν ἀστυφύλακα: «Ἂν ἀμφιβάλῃς πᾶμε μαζὶ στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου μου ἐδῶ κοντά, τὸν ὁποῖον ἔχω ἐπισκεφθῆ πολλὲς φορές». Εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ δράστης δὲν εἶχε φίλο ἐκεῖ κοντὰ καὶ αὐτὸ ἦταν μία μπλόφα γιὰ νὰ κερδίσῃ καιρό. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐδέχθη νὰ ἀκολουθήσῃ

τὸν δράστην μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ δῆθεν φίλου του. Ὅταν δὲ ἔφθασαν ἔξω τῆς οἰκίας ὁ Thomas ἀντελήφθη ὅτι ἡ μπλόφα του θ' ἀπεκαλύπτετο καὶ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν νὰ τραπῇ εἰς φυγήν. Ἐγνώριζε ὅτι κατεζητεῖτο ὡς λιποτάκτης καὶ ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ ἐφυλακίζετο γιὰ πολλὰ ἔτη ἂν συνελαμβάνετο. Κοιτοῦσε νὰ βρῇ τρόπον φυγῆς, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καμμία δυνατότης, ἐτράβηξε τότε τὸ περίστροφόν του καὶ τὸ ἔστρεψε πρὸς τὸν Edgar, τότε ὁ Edgar ὥρμησε ἐπάνω του καὶ ἅρπαξε τὸ περίστροφον ἀπὸ τὴν κάννη, τὴν ὁποίαν προσπαθοῦσε νὰ στρέψῃ πρὸς τὸ ἔδαφος, ὁπότε τὸ περίστροφον ἐκπυρσοκρότησε. Ὁ Edgar ἐγονάτισε κρατῶντας ὅμως ἀκόμη τὴν κάννη τοῦ περιστρόφου ὁπότε ἐδέχθη δευτέραν σφαῖραν, αὐτὴν τὴν φορὰν στὸ σῶμα του καὶ ἐν συνεχείᾳ τρίτην σφαῖραν.

Ὁ Thomas ἔλαβε μίαν δερματίνην θήκην περιστρόφου ἀπὸ ἕνα δεσμοφύλακα καὶ ἔδειξεν εἰς τὸ δικαστήριον πῶς εἶχε προσδέσει τὸ περίστροφόν του εἰς τὸ ἀνύποπτον μέρος τοῦ σώματός του, ἀκριβῶς κάτωθι τοῦ ὀμφαλοῦ του, εἰς τὸ μέσον τῆς κοιλίας του ἐπὶ τῆς ὁποίας διὰ τῆς πιέσεως τῆς ζώνης ἐσχημάτιζε κόλπον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὸ περίστροφον ἐκαλύπτετο, ἐνῷ ἐξωτερικῶς ἐκαλύπτετο καὶ διὰ τοῦ σακκακίου του, τὸ ὁποῖον ἐκούμβωνε ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ περίστροφον. «Δὲν εἶχα πρόθεση νὰ φονεύσω τὸν ἀστυφύλακα Edgar» ἰσχυρίσθη «ἐτράβηξα τὸ περίστροφον γιὰ νὰ τὸν φοβήσω μόνον».

Ἦταν ὁ συνήθης τύπος τοῦ μεταπολεμικοῦ γκάγκστερ, ὁ ὁποῖος ἐπέδραμε εἰς τὰς οἰκίας τοῦ Λονδίνου. Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἔφερε περίστροφον γεμᾶτο, κατὰ δήλωσιν τοῦ ἰδίου, ἦταν γιὰ νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς τοὺς φίλους του. Τοὺς ἔκανε μεγαλυτέραν ἐντύπωσιν ὅταν ἦταν γεμᾶτο, ἔλεγε. Προφανῶς τὰ ὅπλα τὸν ἐνεθουσίαζον, εἶχεν ἐργασθῇ ὡς τεχνίτης καὶ εἶχε μελετήσει τὸν μηχανισμὸν τῶν ὅπλων. Τὸ εὗρισκε εὔκολον διὰ νὰ ἐντυπωσιάζῃ τοὺς φίλους του, νὰ τραβᾷ τὸ περίστροφόν του, τὸ ὁποῖον ἦτο γεμᾶτο, ἀπὸ τὴν ζώνην του.

Ὁ Thomas κατὰ τὴν σύλληψίν του εἶχεν ἐπάνω του 7 δελτία ταυτότητος καὶ τοῦτο ἵνα καθιστᾷ δύσκολον τὴν ἀναγνώρισιν καὶ σύλληψίν του. Μετὰ τὸ σχολεῖο οὐδόλως προσεφέρθη πρὸς ἐργασίαν καὶ ὅταν κάποτε ἡ μητέρα του ἀνακάλυψε ὅτι μία λίρα ἔλειπε ἀπὸ τὸ ταμεῖο της, ἐκάλεσε τὴν Ἀστυνομία. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔδειξαν ὑποψίαν διὰ δύο μοτοσακκὸ τὰ ὁποῖα εὑρῆκαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Thomas, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἡλικίας 16 ἐτῶν εἶχεν ἀρχίσει τὴν ἐγκληματικήν του δρᾶσιν. Ἐν συνεχείᾳ ἔκλεψε ἄλλο ἕνα ποδήλατον διὰ τὸ ὁποῖον ἐνεκλείσθη εἰς Ἀναμορφωτήριον. Τὸν ἐλεύθερό του χρόνο τὸν περνοῦσε εἰς τὰ διάφορα καφωδεῖα συζητῶντας μὲ τοὺς φίλους του τῆς κατηγορίας του.

Αὐτὸς ὁ φόνος συνεκίνησε βαθύτατα τὸ κοινὸν καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ Thomas περάσῃ ἀπὸ δίκην συνεκεντρώθησαν ἀρκετὰ χρηματικὰ ποσὰ δι' ἐράνων διὰ τὴν χήραν καὶ τὰ ὀρφανὰ τοῦ θύματος. Ἡ ἐφημερὶς «Νέα τοῦ Κόσμου» ἐδημοσίευσε τὸν ἔρανο καὶ ἐκινήθησαν ὅλαι αἱ φιλανθρωπικαὶ ὀργανώσεις εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν.

Ἡ προκειμένη περίπτωσις ἀποτελεῖ ἕνα λαμπρὸν παράδειγμα συνεργασίας μεταξὺ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Τύπου καὶ τοῦ Κοινοῦ.

Τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἕνα μέλος τῆς Κοινωνίας ἡ κ. Laing, ἡ ὁποία ἤκουσε τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ εἰδοποίησεν ἀμέσως τὴν Ἄμεσον Δρᾶσιν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φθάσῃ ἀμέσως ἐπὶ τόπου περιπολικὸν αὐτοκίνητον. Ἡ Ἀστυνομία κατ' ἀρχὴν συνήντησε δυσκολίας ἐν τῇ ἀναζητήσει τοῦ δράστου, τελικῶς ὅμως ἔχουσα τὴν φωτογραφίαν τῆς ἐρωμένης τοῦ δράστου, μετὰ τοῦ ὁποίου αὕτη συνέζη, τὴν ἔδωσεν εἰς τὸν τύπον ὁ ὁποῖος προσεφέρθη προθύμως νὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ ἐδημοσίευσε τὴν φωτογραφίαν κατὰ τὸν αἰτηθέντα χρόνον καὶ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἔγκαιρον σύλληψιν τοῦ δράστου χωρὶς νὰ ὑπάρξουν καὶ ἄλλα θύματα.

ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

'Απὸ τὸ 'Αμερικανιαὸν περιοδικὸν «Front Page Detective», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤ. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Εἶχαν καταλήξει στὸ συμπέρασμα ὅτι, ἐὰν ὁ δολοφόνος διέφευγε ἀπὸ τὴ στέγη, θὰ συνέχιζε τὴ φυγή του μέσα ἀπὸ τὰ γειτονικὰ κτίρια χρησιμοποιώντας τὶς ἐξόδους κινδύνου ἐκ πυρκαϊᾶς ἢ τὶς ἐσωτερικὲς σκάλες. 'Εὰν εἶχε βγῆ στὴ στέγη ἢ ὄχι, ἦταν ἀκόμα ἀμφίβολο, μέχρις ὅτου ἕνας ἀξιωματικός, καθὼς στάθηκε κοντὰ στὸν ἄξονα τοῦ ἀσανσέρ ἑνὸς γειτονικοῦ κτιρίου, διέκρινε ἕνα μικρὸ δερμάτινο ἀντικείμενο στὴν κορυφὴ τῆς στέγης. Ἦταν ἕνα φτηνὸ θηκάρι κυνηγετικῆς μαχαίρας καὶ εἶχε ριφθῆ ἐκεῖ προσφάτως γιατὶ δὲν ἦταν ἀλλοιωμένο ἀπὸ τὸ λίγο χιόνι, τὸ ὁποῖο ἀνάμικτο μὲ τὴ βροχή, εἶχε πέσει πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες.

'Εκάλεσε καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικοὺς νὰ προσέξουν τὸ εὕρημά του. «Δὲν ἔχει πολλὴ ὥρα ἐδῶ», εἶπε. «Οὔτε ἔχει βραχῆ. Πιθανῶς νὰ βροῦμε καὶ τὸ μαχαίρι κάπου ἐδῶ κοντά».

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ ἐρευνοῦν ὅλες τὶς γύρω ὀροφὲς καὶ παρ' ὅλον ὅτι γιὰ ἀρκετὲς ὧρες ἠσχολοῦντο μὲ τὴν ἔρευνα αὐτῶν, δὲν ἐπέτυχαν νὰ βροῦν τὸ ὅπλο τοῦ δολοφόνου.

Στὸ μεταξύ, ὁ πατέρας τοῦ Bobby εἶχε πάει μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ὅπου ἀναγνώρισε τὸ πτῶμα. 'Επίσης ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἔκαναν οἱ ἀστυνομικοί. 'Ο Bobby, τοὺς εἶπεν, ἦταν καλὸ παιδί. Δὲν ἀνακατευόταν ποτὲ σὲ φασαρίες, δὲν ἀνῆκε σὲ συμμορίες νεαρῶν. ποὺ γυρίζουν στοὺς δρόμους καὶ ἦταν ἀπολύτως βέβαιος ὅτι δὲν εἶχε δημιουργήσει ἐχθροὺς ἀπὸ παιδιὰ τῆς ἡλικίας του ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ φοβᾶται. 'Εὰν συνέβαινε κάτι τέτοιο, ὁ Bobby θὰ τοῦ τὸ ἔλεγε. 'Ο γιός του, εἶπε, εἶχετὶς συνηθισμένες τάσεις, ποὺ ἔχουν ὑγιῆ παιδιὰ ἡλικίας 14 ἐτῶν. Ἦταν καλὸς μαθητὴς στὸ σχολεῖο καὶ οἱ δάσκαλοί του ἦσαν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ἀπόδοσή του.

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο παρέμειναν στὸ διαμέρισμα τοῦ Guittari καὶ μίλησαν μὲ τὴν οἰκογένεια ἐπὶ ἀρκετὲς ὧρες. Ἔμαθαν τὰ ὀνόματα τῶν φίλων τοῦ Bobby, ὅτι εἶχε ζητήσει ἕνα ζευγάρι παπούτσια γιὰ τὰ Χριστούγεννα, ὅτι ἦταν ζωηρός, εὔθυμος νέος, καὶ ἐνθουσιώδης σὲ ὅλες του τὶς ἐκδηλώσεις.

—«Νὰ σᾶς πῶ τί παιδὶ ἦταν» εἶπεν ὁ πατέρας τοῦ Bobby, «ἦταν....». 'Η φωνή του πνίγηκε. Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ὁ Bobby βρῆκε ἕνα σκυλάκι ἐγκατελειμμένο στὴν ἐξοχὴ καὶ τὸ ἔφερε στὸ σπίτι. Τὸ ἔχομε ἀκόμα. Τὸ λένε Τίνκερ. Νὰ ἐκεῖνο εἶναι τὸ σκυλὶ τοῦ Bobby. Δὲν θέλει σὰ σταματήσῃ τὸ γαύγισμα.....».

'Επάνω στὸ τραπέζι, ἐμπρὸς στὸ ὁποῖο οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ Guittari συνεζήτουν, εἶδαν ἀρκετὰ δέματα, ποὺ δὲν εἶχαν ἀνοιχθῆ καὶ ποὺ περιεῖχαν χριστουγεννιάτικα δῶρα. 'Ο Bobby θὰ εἶχε τὰ παπούτσια του, ἐπίσης ἕνα καινούργιο πορτοφόλι, ἕνα τόξο καὶ βέλη καὶ μερικὰ ἐξαρτήματα γιὰ τὴ βάρκα του γιὰ τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι. 'Η λεμβοδρομία ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα του σπόρ.

Τὴν ἑπομένη ἡμέρα οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ συλλέγουν πληροφορίες γιὰ τὸν Bobby ἀπὸ ἄλλες πηγές. Ἕνας ἔλεγχος στὴν τοπικὴ ὀργάνωση νεολαίας καὶ τῶν φίλων τοῦ Bobby, ἔπεισε τοὺς ἀστυνομικούς, ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ Bobby εἶχαν δίκαιο στὶς πεποιθήσεις τους, ὅτι δὲν ἀνῆκε σὲ σπεῖρες νεαρῶν καὶ ἦταν ἕνα παιδὶ μὲ καλοὺς τρόπους καὶ ἀγαπητό.

Κατὰ τὴν στιγμὴ ποὺ συνέλεγαν τὰ στοιχεῖα αὐτά, ἄλλοι ἀστυνομικοὶ συνε-

κέντρωναν δωδεκάδες καταθέσεων ἀπὸ ἄτομα ποὺ ἐνεθυμοῦντο ὅτι εἶχαν ἰδῆ τὸν Bobby κατὰ τὴν τελευταία του διαδρομὴ μὲ τὸ μοιραῖο χριστουγεννιάτικο δένδρο. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθὼς ἡ εἴδησις διεδίδετο στὴν πόλη, πολλὰ ἄτομα προσήρχοντο γιὰ νὰ δώσουν ἐθελουσίως πληροφορίες στὴν ἀστυνομία. Ἀρκετοὶ ἐνεθυμοῦντο, ὅτι εἶχαν ἰδῆ τὸν Bobby νὰ ὁμιλῇ μὲ ἕνα ἄνδρα σὲ μιὰ γωνία, ποὺ ἀπεῖχε τρία τετράγωνα ἀπὸ τὴ διεύθυνση τῆς ὁδοῦ Cooper.

Ἄλλοι, τὸν εἶχαν ἰδῆ νὰ ὁμιλῇ μ' ἕνα ψηλό, καλοντυμένο νέο εἰς τὴν ὁδὸν Cooper, μισὸ τετράγωνο περίπου ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος περιεγράφη, ὅτι ἦταν περὶ τὰ 6 πόδια ψηλός, σὲ μερικοὺς μάρτυρες ἐφάνη ὅτι ὁ Bobby τοῦ ζητοῦσε πληροφορίες. Ἄλλοι μάρτυρες, ὄχι ὅμως πολλοί, κατέθεσαν ὅτι τὸν εἶχαν ἰδῆ νὰ στέκεται μπροστὰ στὴ διεύθυνση τοῦ τελικοῦ προορισμοῦ του καὶ νὰ ὁμιλῇ ἐπίσης μὲ ἄλλον νέο. Ἡ περιγραφὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἦταν πολὺ ἀτελής, ἀλλὰ ἦταν καταφανὲς ὅτι δὲν ἦταν τόσο ψηλὸς οὔτε τόσο ἡλικιωμένος ὅσον ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἐθεάθη μὲ αὐτὸν ἐνωρίτερον.

Εἰς τὸ σημεῖο τοῦτο τὰ ἴχνη σταματοῦσαν. Κάποιος βοήθησε τὸν Bobby νὰ μεταφέρῃ τὸ δένδρο στὸ κτίριο, ἐπληροφορήθηκαν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπὸ τὴν σύζυγο τοῦ ἐπόπτου τοῦ κτιρίου. Τί συνέβη ὅμως μετά, μόνον εἰκασίες μποροῦσαν νὰ κάνουν. Τὸ δέντρο ἔπρεπε νὰ μεταφερθῇ σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ ἰσογείου καὶ ἐπομένως δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μπῇ στὸ ἀσανσὲρ καθόλου. Μήπως ὁ δολοφόνος ὡδήγησε τὸν Bobby μέσα στὸ ἀσανσέρ καὶ ἀνέβηκε πάνω μαζὶ μὲ αὐτόν;

Ἀλλὰ τὸ μεγάλο μυστήριο ἦταν τὰ ἐλατήρια τοῦ φόνου. Ἡ ἀστυνομία ἐζήτησε καὶ πάλιν ἀπὸ τοὺς τοπικοὺς ὀργανισμοὺς νὰ δώσουν τὴ βοήθειά τους σ' αὐτοὺς ποὺ ἀπειλοῦνται ἀπὸ σπεῖρες νεαρῶν.

Μήπως ὁ Bobby δολοφονήθηκε κατὰ λάθος γιατὶ ἐνομίσθη ὅτι ἦταν μέλος ἐχθρικῆς σπείρας; Αὐτὸ προσπάθησαν νὰ ἐξακριβώσουν.

Ἀργότερα κατὰ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, οἱ ἀστυνομικοὶ ὡδηγήθησαν σ' ἄλλα πιθανὰ ἐλατήρια. Αὐτὰ προέκυψαν ἀπ' ὅ,τι εἶπεν ἕνα παιδὶ 15 ἐτῶν, ὅτι δηλαδὴ μόλις πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος εἶχεν ἀπειληθῇ ἀπὸ ἕναν ἐκβιαστή. Ὁ ἐκβιαστὴς ἦταν συνομήλικός του καὶ τοῦ ζήτησε καὶ τοῦ πῆρε δύο δολλάρια, ὅπως εἶπε.

Αὐτὰ ἦταν ἕνα ἐλατήριο τὸ ὁποῖο οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακριβώσουν παρ' ὅλον ὅτι στὴν πραγματικότητα ἦταν ἀπίστευτο νὰ γίνῃ ἐκβιασμὸς γιὰ δύο δολλάρια καὶ νὰ μαχαιρωθῇ ἕξη φορὲς ἕνα παιδί. Τὸ παιδὶ ποὺ τοὺς εἶπε γιὰ τὰ δυὸ δολλάρια ποὺ ἔχασε, δὲν ἐγνώριζε τὸ ὄνομα τοῦ ἐκβιαστοῦ. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν ἄλλους νέους ποὺ κατοικοῦσαν στὴν περιοχὴ γιὰ ν' ἀνακαλύψουν ἐὰν ὑπῆρχε καὶ ἄλλος, ὁ ὁποῖος νὰ εἶχε δεχθῇ τέτοια ἐπίθεση.

Τὴν ἑπομένη ἡμέρα ἦταν Χριστούγεννα—μιὰ μελαγχολικὴ ἡμέρα γιὰ τὴν οἰκογένεια τῶν Guittari. Τὸ δέντρο τὸ ὁποῖο εἶχε διαλέξει ὁ Bobby εἶχε σταλῇ στὸ σπίτι τους. Ἡ οἰκογένεια τὸ στόλισε ἀκριβῶς ὅπως ἤθελε νὰ τὸ στολίσουν ὁ Bobby, ἀλλὰ τὰ δῶρα ποὺ εἶχαν ἀγοράσει γι' αὐτόν, τὰ μετέφεραν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἐρχόταν οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ πάρουν περισσότερες πληροφορίες καὶ νὰ ἐνημερώνουν τὴν οἰκογένεια γιὰ τὴν πρόοδο τῆς ἀνακρίσεως. Πενῆντα ἀστυνομικοὶ εἶχαν ἀναλάβει τὴν ὑπόθεση καὶ ἐβεβαίωναν τοὺς γονεῖς ὅτι θὰ ἦταν συμπαραστάτες των.

Καὶ καθὼς ἀπεδείχθη τὰ Χριστούγεννα ἦταν ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία βρῆκαν τὸ ὅπλο τοῦ δολοφόνου. Στὶς 2 μ.μ. ἡ ἀστυνομία πῆρε ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ κάποιον ποὺ ἔμενε στὸν ἴδιο δρόμο ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κτίριο, ὅπου εἶχε βρεθῇ τὸ θηκάρι τῆς κυνηγετικῆς μαχαίρας.

—«Εἶναι ἕνα μαχαίρι ἐκεῖ πάνω στὴ στέγη» εἶπεν αὐτὸς ποὺ τηλεφωνοῦσε στοὺς ἀστυνομικούς. Στὸ κτίριο οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνεκάλυψαν ἕνα μαχαίρι μὲ δερμάτινη λαβὴ καὶ μὲ κηλῖδες αἵματος, τὸ ὁποῖο εἶχε ριφθῇ πάνω στὴν πισσώδη ἐπιφά-

νεια τῆς στέγης. Μιὰ ἴντσα μακρυὰ ἀπὸ τὴν λεπίδα ἦταν μιὰ βαθειὰ ἐγκοπὴ στὴ στέγη ἡ ὁποία ἔλεγε ὅλη τὴν ἱστορία. Ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ δολοφόνος τὸ εἶχε πετάξει ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς ὁδοῦ Cooper ἀπὸ τὴ μιὰ ὀροφὴ στὴν ἄλλη.

Τὴν ἑπομένη ἡμέρα ἡ ἀστυνομία ἄρχισε νὰ συγκεντρώνῃ καὶ νὰ ἐξετάζῃ παιδιὰ τῆς ἡλικίας τοῦ Bobby, στὴν περιοχή, προσπαθώντας νὰ πάρῃ πληροφορίες γιὰ τὸν ἐκβιαστὴ εὐτελῶν ποσῶν, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶχεν ἀναφερθῆ, δροῦσε στὴν περιοχή. Εἶχε πληροφορηθῆ ἤδη γιὰ ἄλλα δύο θύματα τὰ ὁποῖα ὅπως καὶ τὸ πρῶτο, εἶχαν ἀπειληθῆ νὰ δολοφονηθοῦν ἐὰν δὲν κατέβαλον ἕνα ἀσήμαντο ποσόν. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν μποροῦσε ἢ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δράστου. Ἡ ἀστυνομία ἐσχημάτισε τὴ γνώμη ὅτι ἄλλα παιδιὰ τῆς περιοχῆς θὰ εἶχαν ἀκούσει γιὰ τὴ δράση του καὶ θὰ ἦταν ζήτημα μόνον νὰ ἐρωτηθοῦν ἀρκετὰ ἀπ' αὐτὰ μέχρις ὅτου βρεθῆ κάποιο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πῇ ποιὸς ἦταν ὁ ἐκβιαστής.

Τὸ πρωινὸ ἐκεῖνο ἔφεραν ἕνα γκρούπ ἀπὸ 15 παιδιὰ καὶ τὰ ἐξήτασαν λεπτομερῶς. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ παραδέχθησαν ὅτι εἶχαν ἀκούσει γιὰ κάποιον «νταῆ» ὁ ὁποῖος ἀποσποῦσε μικρὰ ποσὰ ἀπὸ νεαρούς, ἀλλὰ κανένα δὲν μποροῦσε νὰ δώσῃ εἰδικὲς λεπτομέρειες. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα 17 ἀκόμα παιδιὰ ἐξητάσθησαν καὶ περισσότερα ἀπὸ τὰ μισὰ ἀπ' αὐτὰ ἀνέφεραν ἀρκετὰ ἀόριστα ὅμως γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Ὅλα ἀνέφεραν ὅτι εἶχαν ἀκούσει γιὰ τὸν νεαρὸ ἐκβιαστὴ καὶ πολλὰ ἐφαίνοντο νὰ γνωρίζουν ποιὸς ἦταν. Τὸ ὄνομά του, εἶπαν στὴν ἀστυνομία, ἦταν Edward Vogt. Ἴσως ἡ πληροφορία νὰ μὴν ἐφαίνετο τόσο σοβαρὴ στὴν ἀστυνομία ἐὰν δὲν εἶχε ἀνακαλύψει ὅτι ὁ Vogt κατοικοῦσε στὴν ὁδὸ Cooper, δύο μόνον πόρτες ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἀπὸ τὸ κτίριο, στὸ ὁποῖο εἶχαν βρῆ τὸ δερμάτινο θηκάρι τοῦ φονικοῦ ὅπλου.

Πρὶν οἱ ἀστυνομικοὶ συλλάβουν τὸν Vogt ἐπεδίωξαν νὰ πληροφορηθοῦν ὅλα τὰ σχετικὰ γι' αὐτόν. Ἀνακρίνοντας βρῆκαν περισσότερα παιδιὰ ποὺ ἐφαίνοντο νὰ γνωρίζουν γιὰ τὴ φήμη τοῦ Vogt ὡς ἐκβιαστοῦ ἀσημάντων ποσῶν. Ἕνα παιδὶ εἶπε μὲ πεποίθηση: «εἶναι σκληρός... Ἀπ' ὅσα γνωρίζω ἀποσπᾷ χρήματα ἀπὸ μικρὰ παιδιά». Ἄλλος πληροφοριοδότης στὴν κατάθεσή του εἶπε: «Λένε ὅτι εἶναι σκληρός, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὸ ξέρω. Ὁμιλεῖ ἀπότομα καὶ ὅλοι οἱ συνομήλικοί του δὲν θέλουν νὰ ἔχουν δοσοληψίες μαζί του. Γυρίζει μόνος του. Πάντοτε μόνος του».

Ἀπὸ ἄλλες πηγὲς οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπληροφορήθηκαν ὅτι ὁ Vogt, ὅπως καὶ ὁ Bobby Guittari, εἶχαν πιάσει δουλειὰ γιὰ τὴν παράδοση στὰ σπίτια χριστουγεννιάτικων δένδρων. Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἐξήτασαν τὸν ἐργοδότη του στὴν ἐξέδρα πωλήσεως δένδρων. Ὁ ἰδιοκτήτης δὲν εἶχε τίποτε νὰ πῇ κατὰ τοῦ Vogt. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ρώτησε: «τὴν Παρασκευὴ στὶς 7.30' ἐργαζόταν ἐδῶ;». Ὁ ἰδιοκτήτης σκέφθηκε λίγο καὶ μετὰ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε: «ὄχι, θυμᾶμαι δὲν ἦταν ἐδῶ».

Τὴν ἑπομένη ἡμέρα οἱ ἀξιωματικοὶ συνέχισαν τὴν ἔρευνά τους γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ποὺ εὑρίσκετο τὴν Παρασκευὴ καὶ τὸ Σάββατο. Τελικὰ ἐπεσκέφθησαν τὴν οἰκογένεια τοῦ Vogt καὶ μίλησαν μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ πατέρας τοῦ Vogt εἶχε πεθάνει καὶ ἡ μητέρα του κατοικοῦσε εἰς ἕνα διαμέρισμα τῶν πέντε δωματίων μὲ τὰ πέντε παιδιάτης, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Edward, 17 ἐτῶν, ἦταν τὸ μεγαλύτερο. Ἡ Vogt ἔδωσε στοὺς ἀξιωματικοὺς ὅλες τὶς πληροφορίες γιὰ τὸ παιδί της. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τὴ ρώτησε ἂν γνώριζε ποῦ βρισκόταν ὁ γυιός της στὶς 7.30 τὴν Παρασκευή. Αὐτὴ ἐδίστασε, ὕστερα ὅμως χαμογελώντας θυμήθηκε: «Μὰ βέβαια, ἦταν ἐδῶ μαζί μου. Ἐκαθόμαστε στὸ τραπέζι τοῦ μαγειρείου καὶ τοῦ εἶχα δώσει ἕνα ποτήρι γάλα καὶ ἕνα κέϊκ».

Ὅταν ὁ Eddie Vogt ἐπέστρεψε στὸ σπίτι λίγο ἀργότερα, οἱ ἀστυνομικοὶ ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ. «Eddie» εἶπεν ἕνας ἀπ' αὐτούς. «Θέλομε νὰ ἔρθῃς μαζί μας στὸ ἀρχηγεῖο τῆς ἀστυνομίας γιὰ νὰ σοῦ κάνωμε μερικὲς ἐρωτήσεις».

Ὁ Eddie εἶχε ἀνάστημα πέντε πόδια καὶ ἑπτὰ ἴντσες, ζύγιζε 140 λίμπρες καὶ ἔτρεφε μακρυὰ μαλλιά. Κοίταξε γύρω του σὰ νὰ ἤθελε νὰ καταλάβῃ τί τὸν ἤθελαν οἱ ἀστυνομικοί, κατόπιν σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε: «Καλά, θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα».

Ὁ Eddie Vogt ἔφτασε στὸ ἀρχηγεῖο τῆς ἀστυνομίας μὲ χειροπέδες, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ James Farell τοῦ τμήματος τῆς Λεωφόρου Wadsworth. Οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν ὡδήγησαν στὸ γραφεῖο ἀνακρίσεων καὶ τοῦ ἔδωσαν κάθισμα.

—«Ποῦ ἦσουν τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς στὶς 7.30';» τὸν ρώτησε ὁ ὑπαστυνόμος Michael Willis ἀμέσως γιὰ νὰ τὸν αἰφνιδιάσῃ.

—«Τὴν περασμένη Παρασκευή;».

—«Μάλιστα τὴν περασμένη Παρασκευή».

Ὁ Vogt κοίταξε γύρω τοὺς ἀξιωματικούς. «Ἦταν ἀκριβῶς πρὶν τὰ Χριστούγενναι» εἶπε. «Ἐργαζόμουν...μοίραζα στὰ σπίτια χριστουγεννιάτικα δένδρα».

Μόλις ὁ Vogt τελείωσε τὴ φράση του, ὁ Willis κούνησε τὸ κεφάλι του. «Λὲς ψέμματα» τοῦ εἶπε ἤρεμα.

—«Ἀ μάλιστα, σωστά. Ἤμουνα στὴ γωνία καὶ ἔπινα ἕνα φλυτζάνι καφὲ» ἀπάντησε ὁ Vogt ἀπρόθυμα.

Ὁ Willis κούνησε πάλι τὸ κεφάλι του. Τότε ὁ ὑπαστυνόμος μὲ ὕφος ἀνυπόμονο εἶπε: «Ἐγὼ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πῶς ξέρομε τί ἔκανες τὴν Παρασκευὴ καὶ τὸ Σάββατο. Στὶς 7.30 ἦσουν στὴν ὁδὸ Cooper καὶ ἔπαιρνες τὸ γάλα σου μ' ἕνα κέϊκ στὸ διαμέρισμά σου. Καὶ τώρα Eddie δὲν θὰ ἤθελες νὰ μᾶς πῇς τὶ ἔκανες ἀκριβῶς πρὶν νὰ πᾶς στὸ σπίτι σου;».

Ὁ Eddie κούνησε τὸ κεφάλι του, κοίταξε κάτω καὶ εἶπε ξανά: «Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σᾶς πῶ».

Οἱ λέξεις ὅμως ἐλέχθησαν χωρὶς μεγάλη πεποίθηση καὶ μόλις τελείωσε τὴ φράση του, κοίταξε πάνω. Τὸ πρόσωπό του ἦταν πελιδνό. «Ἐν τάξει» εἶπε ἀμφιταλαντευόμενος. «Θὰ σᾶς εἰπῶ γι' αὐτό... Ἐγὼ ἤμουνα. Ἐγὼ τὸ ἔκανα... ἐνόμιζα ὅτι τὸ παιδὶ θὰ ἦταν εὔκολη λεία»...

Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τῶν ἀξιωματικῶν, ὁ Vogt ἄρχισε νὰ ἐξιστορῇ τὸ ἔγκλημα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἔκανε περὶ τὰ εἴκοσι περίπου λεπτὰ γιὰ νὰ τὰ πῇ ὅλα.

Ὁ Vogt ἀνέφερεν ὅτι εἶχεν ἰδῆ τὸν Bobby Guittari ἔξω στὸ δρόμο, νὰ μεταφέρῃ τὸ δένδρο. «Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ λίγα ἀκόμα χρήματα γιὰ τὰ Χριστούγενναι». Βοήθησε τὸν Bobby νὰ μεταφέρῃ τὸ δένδρο μέσα στὸ κτίριο καὶ ὁ Bobby μὲ τὴν ἐντύπωση ὅτι τὸ δένδρο ἔπρεπε νὰ παραδοθῇ πάνω, τὸ ἔβαλε στὸ ἀσανσέρ. Ὁ Vogt μπῆκε κι' αὐτὸς μαζὶ στὸ ἀσανσέρ.

Εἶπεν ὅτι ζήτησεν ἀπὸ τὸν Bobby 50 σέντς, κατὰ τύχην τὸ ποσὸ τὸ ὁποῖο ὁ Bobby εἶχε στὴν τσέπη του. Ἀλλὰ ὁ Bobby δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀποχωρισθῇ. «Εἶσαι τρελλὸς», εἶπε ὁ Bobby στὸν Vogt. Καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐξώργισε τὸν ἐκβιαστή.

—«Ἡ πόρτα τοῦ ἀσανσὲρ ἄνοιξε καὶ αὐτὸς ἔτρεξεν ἔξω. Τὸν ἀκολούθησα. Τὸν μαχαίρωσα πάνω στὸ πλατύσκαλο. Τὸν χτύπησα ἀκριβῶς στὸ στῆθος. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ μυαλό μου θόλωσε. Δὲν ἤξερα τί ἔκανα...».

Ὅταν ὁ Vogt τελείωσε τὴν ἱστορία του, σηκώθηκε στὰ πόδια του σιγὰ-σιγά, ἔκανε μερικὰ βήματα σχεδὸν τρικλίζοντας μέχρι τὴ γωνία τοῦ δωματίου, γύρισε πίσω καὶ ξανακάθισε στὸ κάθισμα.

Ὁ Willis τὸν ρώτησε ἤρεμα: «Πές μου Eddie, τί ἔκανες κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων;»·

Ὁ Eddie σήκωσε τοὺς ὤμους του.

—«Στὴν ἐκκλησία δὲν πῆγες Eddie;».

Ὁ Eddie κούνησε τὸ κεφάλι του. «Ἤμουν πολὺ μεθυσμένος» μουρμούρισε.
«Μὲ ποιὸν μαζὶ μέθυσες;».
—«Μὲ ποιόν;» Μὲ κανένα. Μέθυσα μόνος μου».
—«Πάντοτε μόνος σου πίνεις;».
—«Πάντοτε».

Ὁ Eddie κατηγορήθηκε ἐπὶ δολοφονίᾳ καὶ τὴν ἑπομένην ὡδηγήθηκε στὸ δικαστήριο Ἀνηλίκων γιὰ τὴν ὑποβολὴ μηνύσεως ἐναντίον του, ἐνῷ 500 ἄτομα παρακολούθησαν τὴν κηδεία τοῦ Bobby Guittari. Οἱ φίλοι τοῦ Bobby, νέοι τῆς γειτονιᾶς καὶ τοῦ σχολείου του, 40 περίπου ἐκάθηντο στὴν ἐκκλησία ὅλοι μαζί. Ἡ Ἁγία Τράπεζα εἶχε στολισθῆ μὲ ἄνθη καὶ μὲ πράσινο. Οἱ περισσότεροι ἔκλαιγαν.

Στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου τοῦ Μανχάτταν, τὰ μάτια τοῦ Vogt ἦταν στεγνά. Κοίταζε κατάμματα τὸ δικαστὴ Irvitg Schreckinger καθὼς ἄκουγε τὴν κατηγορία. Ὁ δικαστὴς διέταξε τὴν κράτησή του στὶς φυλακὲς ἀνηλίκων.

Πίσω, στὴν ὁδὸ Cooper, ἡ μητέρα τοῦ κατηγορουμένου παιδιοῦ ἀρνιόταν νὰ πιστέψῃ στὴν ἐνοχή του. «Ἦταν εὐγενικὸ καὶ καλὸ παιδὶ» εἶπε στοὺς δημοσιογράφους.». Μπορεῖ νὰ πείραζε μερικὰ παιδιά, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὰ κακοποιοῦσε». Ὅταν οἱ δημοσιογράφοι τῆς εἶπαν ὅτι ὁ Eddie ὡμολόγησε στὴν ἀστυνομία ὅτι αὐτὸς εἶχε κάνει τὸ φόνο, τότε ἀπάντησε: «Καὶ ἐμένα τὸ εἶχε πῆ ὅτι εἶχε σκοτώσει τὸ παιδί, ἀλλὰ ὅταν μοῦ τὸ εἶπε μοῦ ἔκλεισε τὸ μάτι. Κατόπιν τὸν πῆραν οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ τὸν κράτησαν ἐπὶ τρεῖς ὥρες».

Σύμφωνα μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὁ Eddie δὲν προσεποιεῖτο ὅταν ἐξιστοροῦσε τὰ γεγονότα. Ἐπίσης ἐνδιαφέρθηκαν νὰ τοῦ κάνουν ἐρωτήσεις περὶ ἑνὸς ἄλλου φόνου —τοῦ φόνου μιᾶς 21ετοῦς Ingebord Betelson, ἡ ὁποία μαχαιρώθηκε καὶ ἐφονεύθη στὸ Inwood Hill Parb, τέσσερα μόνο τετράγωνα ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ Vogt. Κατὰ τὴ διάπραξη τοῦ ἐγκλήματος παρευρέθησαν μερικὰ παιδιὰ ποὺ ἔπαιζαν ἐκεῖ κοντὰ κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἔδωσαν τοῦ ἀσυλλήπτου ἐκείνου δολοφόνου, ὡμοίαζον μετὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Vogt.

Κατὰ τὴ στιγμὴ ποὺ γράφονται αὐτά, δὲν ἔχει γνωσθῆ ἀκόμη τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως γιὰ τὸ φόνο τῆς Betelson. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖο ἐγνώσθη εἶναι ὅτι, οἱ Ἅγιες Ἡμέρες πέρασαν καὶ ἡ χαρὰ ποὺ θὰ ἔλαμπε σὲ δυὸ οἰκογένειες, ἔσβυσε γρήγορα μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴ ζωὴ ἕνα χαμογελαστό, ντυμένο στὰ κόκκινα παιδάκι, τὸ ὁποῖο ἐργαζόταν γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀγοράσῃ χριστουγεννιάτικα δῶρα γιὰ τοὺς ἀγαπημένους του.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΠΩΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "READER'S DIGEST„ ΕΒΟΗΘΗΣΕ ΝΑ ΣΥΛΛΗΦΘΗ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΚΟΡΜΠΕΤ

'Απὸ τὸ 'Αμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν ἀσ/κος κ. **Γ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ**

'Η ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest» τοῦ περασμένου Νοεμβρίου, ἐδημοσίευσε ἕνα ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο : «Καταζητεῖται ὑπὸ τοῦ F.B.I. αὐτὸ τὸ ἄτομον». Λιγώτερο ἀπὸ μίαν ἑβδομάδα, μετὰ τὴν δημοσίευση τοῦ περιοδικοῦ, τὸ F.B.I. εἶχε συλλάβει αὐτὸ τὸ ἄτομον, σὰν ἕνα ἀπ' εὐθείας ἀποτέλεσμα τοῦ ἄρθρου.

'Ο 'Ιωσὴφ Κόρμπετ, ἦταν ὁ πιὸ καταζητούμενος δολοφόνος στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες τῆς 'Αμερικῆς, μετὰ ἀπὸ τὸν Τζὼν Ντίλιγκερ. Εἶχε γραφῆ στὸν κατάλογο τῶν πλέον καταζητουμένων ἀτόμων τοῦ F.B.I, ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1960, ὅταν ἔγινε ὕποπτος ἀπαγωγῆς μικρῶν παιδιῶν, ἀργότερα ἀνεκαλύφθη ὡς δολοφόνος τοῦ 'Αδόλφου Κοὺρς τοῦ 3ου, ἑνὸς πλουσίου ζυθοποιοῦ ἀπὸ τὸ Κολοράντο.

Πρὶν ἀπ' αὐτὸ εἶχε καταζητηθῆ ὡς φυγὰς τῆς δικαιοσύνης, διότι εἶχεν ἀποδράσει ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Τσίνο τῆς Καλιφορνίας, τὸν Αὔγουστο τοῦ 1955, ὅπου ἐξέτιε ποινὴ γιὰ φόνο.

Τὰ πενῆντα τέσσερα περιφερειακὰ γραφεῖα τοῦ F.B.I. ἐχρησιμοποίησαν κάθε μέσον, ποὺ μποροῦσαν νὰ διαθέσουν γιὰ τὴ σύλληψη τοῦ ψυχραίμου δολοφόνου καὶ ἀπαγωγέως μικρῶν παιδιῶν.

Εἰς ὅλας τὰς ἐξωτερικὰς ἐρεύνας των, οἱ πράκτορες ἐξιχνίαζαν καὶ ξαναεξιχνίαζαν ὁλόκληρη τὴν ζωὴ τοῦ Κόρμπετ, βρίσκοντας καὶ ρωτώντας ὅλους τοὺς γνωστούς, συγγενεῖς, φίλους καὶ γνωρίμους, περιλαμβάνοντες εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐρευνῶν καὶ ἀναζητήσεών τους καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς συγκρατουμένους του σὲ διάφορες φυλακές.

'Η φωτογραφία καὶ τὸ ἱστορικὸν τοῦ Κόρμπετ, παρεδόθησαν εἰς ὅλα τὰ διαθέσιμα φύλλα τῶν ἐφημερίδων καὶ οἱ Ραδιοφωνικοὶ Σταθμοὶ καὶ οἱ Σταθμοὶ Τηλεοράσεως ἔδωσαν σαφῆ γι' αὐτὸν χαρακτηριστικά. Περισσότερα ἀπὸ 1.500.000 ἔντυπα «καταζητήσεως» διενεμήθησαν εἰς ὅλους τοὺς Ξενῶνας Νεότητος, τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, Δημοτικὰς Βιβλιοθήκας, Σταθμοὺς Λεωφορείων, Ξενοδοχεῖα καὶ Μοτέλ.

"Ολοι οἱ πωληταὶ ὀπτικῶν ἐργαλείων, ὀφθαλμομέτραι καὶ ὀφθαλμολόγοι, ἔλαβον ἐγκυκλίους, διότι ὁ Κόρμπετ ἐξηρτᾶτο ἀπολύτως ἀπὸ τὰ ὀμματοϋάλια του, ἐπίσης δὲ ἐνομίσθη, ὅτι μποροῦσε νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἀμφίεσίν του, ἀφαιρώντας τὰ κοινὰ ὀμματοϋάλια καὶ τοποθετώντας φακοὺς ἐπαφῆς.

'Επιπροσθέτως ἡ περιγραφὴ τοῦ ἐγκλήματίου ἐδόθη εἰς ὅλους τοὺς κουρεῖς τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ὁδηγοὺς Λεωφορείων, σὲ Πολιτεῖες πάνω ἀπὸ 50.000 κατοίκους, σὲ ὅλα τὰ Νοσοκομεῖα καὶ ὅλους τοὺς Σταθμούς πωλήσεως βενζίνης.

"Ολοι οἱ σιδηροδρομικοὶ σταθμοὶ καὶ ξένες ἀεροπορικὲς συγκοινωνίες ἐπετηροῦντο ἀγρύπνως. Οἱ Μεξικανικὲς καὶ Καναδικὲς μεταναστευτικὲς ἀρχές, παρεκλήθησαν ὅπως δώσουν εἰδικὴ προσοχή, σὲ περίπτωσι ποὺ ὁ Κόρμπετ θὰ προσπαθοῦσε νὰ περάσῃ τὰ σύνορα τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν.

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἀκριβῶς τὸ περιοδικὸν «Digest» ἐδημοσίευσε τὸ ἄρθρον του, ἐλπίζοντας ὅτι κάποιος ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀναγνωστῶν του θὰ μποροῦσε νὰ θυμηθῆ κάτι σχετικὸ μὲ τὸν Κόρμπετ, ἐφ' ὅσον τὸν ἐγνώριζεν ἢ τὸν εἶχε συναντήσει κάπου.

Τὰ πρῶτα ἀντίγραφα τῆς ἐκδόσεως τοῦ Νοεμβρίου ἐξεδόθησαν τὴν 24ην 'Οκτωβρίου. Τὴν ἀμέσως ἑπομένην ἡμέραν, τὸ τηλέφωνον τῆς 'Αστυνομίας τοῦ

Τορόντο—'Οντάριο, κτύπησε. «Τηλεφωνῶ γιὰ τὴν φωτογραφία τοῦ 'Ιωσὴφ Κόρμπετ, στὴν Καναδικὴ ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest», εἶπε μιὰ ἀνδρικὴ φωνή. «'Εργαζόμουν μ' αὐτὸν τὸ περασμένο καλοκαίρι στὶς ἀποθῆκες τοῦ Μίφερσονς—ἀλλὰ δὲν εἶχε δώσει τὸ ὄνομα Κόρμπετ.

Οἱ πράκτορες τοῦ F.B.I, ἐν συνεγασίᾳ μὲ τὶς δικαστικὲς ἀρχὲς τοῦ Καναδᾶ, ἀνυπομόνως, συνέλεξαν αὐτὴν τὴν πληροφορίαν. Οἱ φωτογραφίες διεβεβαίωσαν τὴν ταυτότητα τοῦ Κόρμπετ στὶς ἀποθῆκες, ποὺ εἶχε ἐργασθῆ.

Δυστυχῶς εἶχε φύγει τὴν 31ην Αὐγούστου, ἀλλὰ ρωτώντας πρόσωπα, ποὺ γνώριζαν τὸν Κόρμπετ, οἱ πράκτορες ἀπεκόμισαν μίαν ἄλλην πολύτιμον πληροφορίαν.

Εἰς τὸ Τορόντο, ὁ ἐγκληματίας πάντοτε ἐξαργύρωνε τσὲκ στὴν ἴδια τράπεζα. 'Ανώτεροι ὑπάλληλοι ἐκεῖ, ἀνέφερον πὼς εἶχαν μάθει, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πρώτου 15θημέρου τοῦ 'Οκτωβρίου ὁ Κόρμπετ ἐξαργύρωσε τρία πλαστὰ τσὲκ στὸ Γουϊνιπέγκ.

Στὸ Γουϊνιπέγκ, τὸ F.B.I. καὶ τὸ περιοδικὸν Digest συνειργάζοντο στενά. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπρόκειτο νὰ συναντήσουν μία γυναίκα, ποὺ διατηροῦσε καὶ νοίκιαζε δωμάτια καὶ ποὺ κατὰ πιθανότητα ὁ Κόρμπετ μποροῦσε νὰ μένῃ ἐκεῖ, αὐτὴ τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία καὶ εἶπε : «Μόλις διάβασα τὸ περιοδικὸν Reader's Digest δι' αὐτὸν τὸν Κόρμπετ. Εἶμαι βεβαία πῶς αὐτὸς ἔμεινε ἐδῶ αὐτὸν τὸν μῆνα».

"Οταν οἱ πράκτορες ἔδειξαν σ' αὐτὴν μερικὲς ἄλλες φωτογραφίες τοῦ Κόρμπετ, αὐτὴ καταφατικῶς τὸν καθώρισε. Τώρα πιά, εἶχαν προσδιορίσει ποὺ αὐτὸς διέμεινε στὶς ἀρχὲς τοῦ 'Οκτωβρίου. Πολὺ λίγες ἡμέρες ἦσαν αὐτοὶ πίσω ἀπ' αὐτόν.

'Η ὑπόθεσις ἐγίνετο περισσότερο καὶ πιὸ ἐνδιαφέρουσα. "Οταν διέμενε στὸ Γουϊνιπέγκ, ὁ Κόρμπετ εἶχε μνημονεύσει τὴν πιθανὴν διαφυγήν του μὲ πλοῖο γιὰ τὴν Αὐστραλία ἀπὸ τὸ Βανκοῦβερ. 'Επίσης εἶχε νοικιάσει ἕνα ἐντυπωσιακό, κόκκινο, πυροσβεστικὸ αὐτοκίνητο, μάρκας «Πόντιακ», κλειστὸν (ἄδεια : Μανιτόμπα U9) καὶ δὲν τὰ κατάφερε νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ.

Στὸ Βανκοῦβερ, οἱ ἐκεῖ 'Αρχὲς συνειργάζοντο πολὺ στενὰ μὲ τὸ F.B.I. ἀποδυθεῖσαι σὲ μία ἐντατικὴ καὶ προσεκτικὴ ἔρευνα.

Τὴν 7.45' ὥραν π.μ. τῆς 29ης 'Οκτωβρίου ἔπεσαν πάνω στὴν περίπτωσι. "Οταν ἕνας εἰδικὸς πράκτωρ τοῦ F.B.I. ἐμνημόνευσε περιληπτικῶς στὴν 'Αστυνομία τοῦ Βανκοῦβερ τὸ κόκκινο αὐτοκίνητο, μάρκας «Πόντιακ», ὁ 32 ἐτῶν ἀστυφύλαξ Τζὰκ Μάρσαλλ ἀνεφώνησεν: «"Εχω ἰδῆ αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητον». "Αν καὶ τὸ εἶχε ἐπισημάνει πρὸ δύο ἑβδομάδων, ὁ καταπληκτικὸς σὲ παρατηρητικότητα ἀστυφύλαξ Τζὰκ Μάρσαλλ, θυμήθηκε τὸν ἀριθμὸν τῆς πινακίδος τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ εἶχε σταθμεύσει τὸ αὐτοκίνητον.

Πηγαίνοντας ἀμέσως ὁ Μάρσαλλ στὸ συνοικισμὸ Μαξίμ, στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Μπίντγουέλ, δὲν εἶδε κανένα κόκκινο αὐτοκίνητο, ἀλλὰ ἔδειξε στὴν ἰδιοκτήτρια, κυρία Μαίρη Μπέλλ, μιὰ φωτογραφία τοῦ Κόρμπετ. «Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν ἄνδρα ;» τὴν ρώτησε. «Μοιάζει πολὺ τοῦ Τόμας Γουέϊνράϊτ» ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Μπέλλ. «Εἶναι δύο ἑβδομάδες ποὺ μένει ἐδῶ καὶ πολὺ σπάνια βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό του».

Κανένας δὲν γνώριζε τί ὅπλα μποροῦσε νὰ ἔχῃ μαζί του ὁ Κόρμπετ, εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πρώτου πατώματος, ποὺ ἔμενε. 'Η ἀστυνομία γνώριζε πολὺ καλά, ὅτι αὐτὸς ἦτο πεπειραμένος σὲ πολλοὺς τύπους πυροβόλων ὅπλων.

"Ετσι ἐννέα ἄνδρες πῆγαν στὸ συνοικισμὸ Μαξίμ. "Εξ Καναδοὶ ἀστυνομικοί, ὡπλισμένοι μὲ περίστροφα τῶν 38 ΜΜ, παρετάχθησαν γιὰ νὰ καλύψουν ὅλα τὰ πιπιθανὰ σημεῖα διαφυγῆς του. Δύο Ντέτεκτιβς, ὁ Χάρρυ Κάμμαν καὶ ὁ Σὰμ Φόουλοον, μαζὶ μὲ τὸν πράκτορα τοῦ F.B.I. 'Αλ Γκάν, μίλησαν γιὰ τὰ σχέδια τους στὴν Μπέλλ.

Ὁ Κόρμπετ δὲν εἶχε τηλεφωνικὲς κλήσεις, ἀφ' ὅτου ἦλθε, εἶπεν ἡ κυρία Μπέλλ, ἀλλὰ λίγο μετὰ τὴν ἄφιξίν του, τὴν εἶχε ρωτήσει, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ προμηθευθῇ μιὰ γραφομηχανή. Οἱ ἀστυνομικοί, συμφώνως μὲ τὰ ἀνωτέρω, ἔθεσαν σὲ ἐνέργεια τὰ σχέδιά των.

Ἐὰν ὁ Κόρμπετ θὰ φώναζε «ποῖος εἶναι», ὅταν θὰ ἄκουγε ἕνα κτύπημα στὴν πόρτα του, ὁ Ἀλ Γκὰν θὰ ἀπαντοῦσε : «Ἐγὼ εἶμαι μὲ τὴν γραφομηχανή σας». Μετὰ ἀπὸ αὐτό, ὅλα θὰ ἐκανονίζοντο μὲ γρηγοράδα.

Ὅταν ὁ Γκὰν ἐκτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Κόρμπετ, ἡ ζωή του εὑρίσκετο στὰ χέρια του. Μποροῦσε νὰ τὸν πυροβολήσῃ ὁ κακοποιὸς ἀπὸ μέσα, τρυπώντας τὴν ξύλινη πόρτα, ἢ μὲ τὸ πιστόλι νὰ τὸν σκοπεύσῃ μέσῳ μιᾶς χαραμάδας.

Εὐτυχῶς, καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς πιθανότητες δὲν συνέβη.

Μὲ τὸ χτύπημα ὁ Κόρμπετ βάδισε πρὸς τὴν πόρτα, καὶ τὴν τράβηξε σὲ ἕνα ἄνοιγμα τεσσάρων ἰντσῶν περίπου. Τότε τὸ πρόσωπον τοῦ καταζητουμένου ἀτόμου ἐφάνη. Ὁ Γκὰν τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως καὶ ἔσπρωξε δυνατὰ τὴν πόρτα ν' ἀνοίξῃ. «Εἶμαι αὐτὸς ποὺ ψάχνετε», παρεδέχθη ὁ Κόρμπετ. «Δὲν εἶμαι ὡπλισμένος» πρόσθεσε βιαστικά, καθὼς οἱ τρεῖς ἄνδρες τὸν ἅρπαζαν.

«Ποῦ εἶναι τὸ ὅπλο ;». Εἶπε ὁ Γκάν. «Στὴν τσάντα», ἀπάντησε ὁ Κόρμπετ, δείχνοντας μιὰ μικρὴ βαλίτσα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα γεμᾶτο Ἱσπανικὸ αὐτόματο περίστροφο τῶν 9 ΜΜ. (Ὁ Κόρμπετ παρεδέχθη ἀργότερα, ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ κρατῇ τὸ πιστόλι του).

«Ποῦ εἶναι τὸ αὐτοκίνητο ;». Ἐρώτησε ὁ Γκάν.

Ὁ Κόρμπετ ἀρνήθηκε κατ' ἀρχάς, ὅτι εἶχε αὐτοκίνητο, ἀλλὰ ἔπειτα ὠνόμασε τὸ γκαράζ, ποὺ τὸ εἶχε ἀφήσει.

Αὐτὸ ἦτο τὸ τέλος τῆς καταδιώξεως.

Ὁ κρατούμενος μετεφέρθη στὸ Ντένβερ γιὰ νὰ δικασθῇ ἀπὸ τὶς Ἀρχὲς τοῦ Κολοράντο, μὲ τὴν κατηγορίαν τῆς ἀπαγωγῆς μικρῶν παιδιῶν καὶ τῆς δολοφονίας τοῦ Ἀδόλφου Κοὺρς τοῦ 3ου.

Σ' ἕνα γράμμα, μὲ ἡμερομηνία 31 Ὀκτωβρίου 1960, πρὸς τοὺς ἐκδότας τοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest», ὁ ἀρχηγὸς τοῦ F.B.I. κ. J. Edgar Hoover ἔλεγε :

«Ἡ σύλληψις τοῦ Ἰωσὴφ Κόρμπετ, στὸν Καναδά, τὴν 29ην Ὀκτωβρίου 1960, »ὑπῆρξε τὸ ἀπ' εὐθείας ἀποτέλεσμα τῶν δύο πληροφοριῶν, ληφθεισῶν ἀπὸ τοὺς ἀνα- »γνώστας σας, ποὺ καὶ ἡ μία μόνον θὰ ὡδηγοῦσε στὴν σύλληψίν του.

«Τὸ περιοδικόν σας καὶ οἱ ἀναγνῶστες σας, ἔχουν κερδίσει ἕνα βαθὺ χρέος »εὐγνωμοσύνης ἀπὸ τὸν F.B.I.

«Τὸ Ἔθνος μας ἔχει ὀφεληθῇ καταπληκτικὰ ἀπὸ τὴν συνεργασίαν σας».

Εἰλικρινῶς ὑμέτερος
J. Edgar Hoover

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

....Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἔχει μιὰ πλούσια ἱστορία μεγάλων ἐπιτυχιῶν στὸ δίωξη τοῦ ἐγκλήματος, μ' ὅποια μορφὴ κι' ἂν ἐμφανίζεται στὴν καθημερινὴ ζωή.

Ἔτσι, ἡ φήμη της ἔχει ξεπεράσει τὰ Ἑλληνικὰ σύνορα κι' ἔχει ξαπλωθῆ καὶ στὸ Ἐξωτερικό.

Αὐτὴ δὲν εἶναι μιὰ προσωπικὴ γνώμη. Εἶναι μιὰ ἀλήθεια ποὺ τὴν ἐπιβεβαιώνουν καὶ τὴν ὑπογραμμίζουν ἀδιάκοπα ἕνα σωρὸ γεγονότα ποὺ ἀπησχόλησαν τὸν τύπο κατὰ καιρούς.

Καὶ ὅμως, ἡ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν δὲν ἔχει τὰ μέσα ποὺ διαθέτουν πολλὲς ἄλλες ξένες Ἀστυνομίες τοῦ πλανήτη μας.

Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας της εἶναι ἡ ἄριστη ἐκπαίδευσις, ἡ ἐμπειρία, ἡ ἱκανότης, ἡ εὐσυνειδησία καὶ ἡ προσήλωσις στὸ καθῆκον τῶν ὀργάνων της, τὰ ὁποῖα συνεχῶς καταφέρουν καίρια καὶ συντριπτικὰ πλήγματα ἐναντίον τῶν πάσης φύσεως κακοποιῶν, ποὺ ἀποτελοῦν τὸν ὑπόκοσμο τῆς κοινωνίας.

Πορτοφολάδες, διαρρῆκτες, ἀπατεῶνες, ἐκβιαστές, λαθρέμποροι, σωματέμποροι, ἐμπρηστές, πλαστογράφοι, παραχαράκτες, λῃστές, κλέπτες, χασισοπότες, σεξουαλικῶς ἀνώμαλοι κακοποιοί, ἀλῆτες, ἀναρχικοὶ καὶ γενικώτερα ὅλες οἱ τάξεις τῶν ἐγκληματιῶν ἔχουν νοιώσει βαρὺ τὸ χέρι τοῦ Νόμου νὰ φτιάχνῃ ὁλόγυρά τους ἕνα ἀσφυκτικὸ κλοιό, γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ βλάψουν τοὺς συνανθρώπους τους.

Ἡ ἐγκληματολογικὴ στατιστικὴ τῆς χώρας μας ἀποτελεῖ τὸν ἀδιάψευστο μάρτυρα τῆς ἀξίας τῶν καταδιωκτικῶν μας ἀρχῶν, οἱ ὁποῖες δικαιοῦνται νὰ εἶναι ὑπερήφανες γιὰ ὅσα προσφέρουν στὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Κοινωνία.

Ἀλλά, ἐδῶ δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἀπασχολήσουν οἱ ἀριθμοί. Θὰ ἀσχοληθοῦμε ἁπλῶς, δι' ὀλίγων, μὲ μιὰ πρόσφατη σημαντικὴ ἐπιτυχία τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐξιχνίαση μιᾶς λῃστείας μετὰ φόνου ποὺ εἶχε προ διετίας βαθειὰ συγκινήσει καὶ ἀναστασώσει τὴν κοινὴ γνώμη.

Ἀλλά, ἂς πάρουμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Στὸ μικρὸ καὶ γραφικὸ χωριὸ «Μπεντούλι» τῆς Κύμης–Εὐβοίας, βρέθηκε,τὶς πρωῖνὲς ὧρες τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς 1ης Μαΐου 1959, στραγγαλισμένος μὲ μιὰ στριμμένη πετσέτα στὸ λαιμό, μέσα στὸ σπίτι του, ὁ Ἑλληνοαμερικανός Εὐάγγελος Ἀντωνιάδης, ἐτῶν 72.

Ἡ εἴδησις ἐγράφη στὶς πρῶτες σελίδες τῶν ἐφημερίδων μὲ κτυπητοὺς τίτλους καὶ προεκάλεσε ἔντονη ἀντίδραση τοῦ εὐρυτέρου ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον ἔννοιωσε ἀποτροπιασμὸ γιὰ τὸ ἔγκλημα.

Ἔτσι, οἱ τοπικὲς ἀνακριτικὲς ἀρχὲς ἐθεώρησαν ζήτημα τιμῆς των τὴν ἐξιχνίαση τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἡ ἀνάκριση ἠκολούθησε μὲ πεῖσμα, μέθοδο καὶ ἐπιμονὴ τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο της.

Φυσικὰ συνελήφθησαν ἀμέσως μερικὰ ὕποπτα πρόσωπα, ὁμοχώριοι τοῦ θύματος, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἠρνοῦντο κατηγορηματικῶς ὁποιαδήποτε σχέση μὲ τὸ ἔγκλημα. Καὶ — ὅπως συνήθως συμβαίνει σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις — ἄρχισαν νὰ ὀργιάζουν οἱ διάφορες φῆμες γύρω ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ θύματος. Τὶς φῆμες οὐτὲς ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ προσέξῃ ἡ ἀνάκρισις. Πρῶτα–πρῶτα ἐλέχθη ὅτι ὁ Ἀντωνιάδης εἶχε πάρα πολλὰ χρήματα καὶ εἶχαν κλαπῆ ἀπὸ τὸ σπίτι του τιμαλφῆ καὶ 15.000 δραχμές. Ἡ ἄποψις αὐτὴ ἐνισχύετο καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ δωμάτιο τοῦ θύματος βρέθηκε κυριολεκτικὰ ἀναστατωμένο, μὲ παραβιασμένα τὰ κλεῖθρα τόσον τοῦ μπαούλου, ὅσον καὶ τῶν ἄλλων ἐπίπλων. Ὕστερα, διετυπώθη

ἡ ἐκδοχὴ ὅτι δρᾶστις ἔπρεπε νὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐλευθερίων ἠθῶν ποὺ ἐπεσκέπτοντο τακτικὰ τὸν 'Αντωνιάδη, ὁ ὁποῖος—παρὰ τὴν ἡλικία του—ἔδειχνε πρὸς αὐτὲς μεγάλη ἀδυναμία, ἐνῷ μία τρίτη ἐκδοχὴ παρουσίαζε τὸ ἔγκλημα ὡς διαπραχθὲν ἀπὸ συγγενεῖς τοῦ θύματος, μὲ ἐλατήριον ἢ τὴν λῃστείαν ἢ τὴν ἐρωτικὴν ἀντιζηλίαν.

Τέλος, ἐμφανίστηκε καὶ μιὰ τέταρτη ἐκδοχή, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν ὁ 'Αντωνιάδης ἐξετελέσθη ἀπὸ γκάγκστερς τῆς 'Αμερικῆς. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐκδοχὴ εἶχε τὶς ἐνδείξεις της, ἀφοῦ ἐκεῖνες τὶς μέρες ἔγιναν ἀντιληπτοὶ στὴν περιοχὴ τοῦ ἐγκλήματος ξένοι, ποὺ ἐπέβαιναν μιᾶς μαύρης κούρσας καὶ οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν πληροφορίες γιὰ διάφορα γύρω χωριά. Μάλιστα ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ ἔπαιρνε μυθιστορηματικὴ ὄψη, ἐμφανίζουσα τὸν 'Αντωνιάδη ὡς φονέα..... 10 γκάγκστερς τῆς 'Αμερικῆς.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν ξαφνικὰ ἐκυκλοφόρησε ἡ εἴδησις ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ στραγγαλισμοῦ ἐξιχνιάσθη, ἀποδειχθείσης πλήρως τῆς ἐνοχῆς τοῦ ἀναπήρου Πέρρου, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐντόνως διεμαρτύρετο ὅτι ἦτο ἀθῷος .

Καὶ φαίνεται ὅτι ἡ εἴδησις αὐτὴ ἦταν ἀληθινή, ἀφοῦ ὁ ἄτυχος Πέρρος προεφυλακίσθη ἐπὶ 69 ἡμέρες καὶ ἀπεφυλακίσθη διὰ βουλεύματος τοῦ κ. 'Ανακριτοῦ παύοντος πρὸς καιρὸν τὴν προφυλάκισίν του.

Κι' ὕστερα ἀκολούθησε σιωπή. Καὶ τὸ μυστηριῶδες ἔγκλημα ἄρχισε νὰ λησμονιέται. Τὸ ἐνδιαφέρον του σιγὰ-σιγὰ ξέφτισε. Μονάχα οἱ καταδιωκτικὲς ἀρχὲς ἐπέμεναν νὰ ἀναζητοῦν τὸν δράστην, γιατὶ ἔφεραν βαρέως νὰ μείνῃ ἀνεξιχνίαστο ἕνα τέτοιο ἔγκλημα μέσα σ' ἕνα χωριὸ δώδεκα ὅλων κι' ὅλων οἰκογενειῶν.

Πέρασαν ἀπὸ τότε δυὸ χρόνια. Κι' ἡ ὑπόθεσις ξεχάστηκε γιὰ καλά. Μονάχα ἴσως μέσα στὸ ἄνετο κι' ἀπομακρυσμένο σπίτι τοῦ 'Αμερικανοῦ τὸ αἷμα ποὺ χύθηκεν ἄδικα ζητοῦσε ἐκδίκηση.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν ξαφνικά, πρὶν λίγες μέρες, οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν στὴν πρώτη τους σελίδα ὅτι τὸ ἔγκλημα ἐξιχνιάστηκε, ὅτι ὁ στυγνὸς δολοφόνος συνελήφθη ἀπὸ τὴν Γενικὴ 'Ασφάλεια 'Αθηνῶν, κι' ὅτι ὁ συλληφθεὶς Πέρρος δὲν εἶχε καμμιὰ ἀνάμιξη στὸ ἔγκλημα.

Ἑπτὰ ὁλόκληρες μέρες ὁ πρωϊνὸς καὶ ἀπογευματινὸς ἀθηναϊκὸς τύπος ἔπλεκε τὸ ἐγκώμιον τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν καὶ ἐξῆρε τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐπιτυχία της.

Κι' ὕστερα μαθεύτηκαν οἱ λεπτομέρειες.

Πράγματι ἡ Γενικὴ 'Ασφάλεια 'Αθηνῶν, κατόπιν μεθοδικῆς παρακολουθήσεως καὶ ἐπιπόνου ἐργασίας, κατάφερε νὰ συλλάβῃ τὸν σεσημασμένο κακοποιὸ Ταλαγάνη 'Αντώνιο τοῦ Νικολάου καὶ τῆς Σοφίας, ἐτῶν 28, ἐκ Πατρῶν, ἄεργον καὶ δίχως μόνιμη κατοικία, ὁ ὁποῖος, ὕστερα ἀπὸ πολύωρη ἐπιστημονικὴ ἀνάκριση, ὡμολόγησεν ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ φίλος του Μπάρκουλης Παναγιώτης τοῦ Νικολάου καὶ τῆς 'Ανδρομάχης, ἐτῶν 27, ἐκ Τριπόλεως ἐνείχοντο εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ 'Αντωνιάδη μὲ συνεργὸν τὸν Κατρῆν Νικόλαον τοῦ Βασιλείου καὶ τῆς Μαριγῶς, ἐτῶν 30, ἐκ Καλημεριάνων—Εὐβοίας.

Ὁ τρόπος δράσεώς των ὑπῆρξεν ὁ ἑξῆς :

Ὁ Κατρῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο συγγενὴς τοῦ 'Αντωνιάδη, μετέβη στὸ χωριό του τὸ Πάσχα τοῦ 1959, ὅπου μ' ἕνα κυνηγετικὸν ὅπλον ἐμφανίστηκε ὡς κυνηγός, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ 'Αντωνιάδη, μὲ δύο ἀντικειμενικοὺς σκοπούς. 'Αφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐξακριβώσῃ ἐὰν ὁ «γέρος» εἶχε χρήματα καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τηλεφωνικῶς, μὲ μιὰ συνθηματικὴ φράση τοὺς Ταλαγάνη καὶ Μπάρκουλη, ἀφ' ἑτέρου δὲ ν' ἀπασφαλίσῃ ἐσωτερικῶς τὸ παράθυρο καὶ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ 'Ελληνοαμερικανοῦ, ὥστε ἡ εἴσοδος τῶν δύο συνεργῶν του νὰ ἦτο εὐχερής.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Εὐθὺς μετὰ τὸ τηλεφώνημα οἱ ἐν 'Αθήναις εὑρισκόμενοι Ταλαγάνης καὶ Μπάρκουλης ἐπῆγαν ξεχωριστὰ στὸ πρακτορεῖο ΚΤΕΛ Εὐβοίας

καί, μὲ ψευδώνυμα, ἀγόρασαν δύο εἰσιτήρια. Τὸ ἀπόγευμα δὲ τῆς 30–4–59 ἐπεβιβάσθησαν τοῦ λεωφορείου, κατελθόντες σ' ἕνα προκαθωρισμένο σημεῖον πάνω στὸν δημόσιον δρόμον, κοντὰ στὸν συνοικισμὸν «Μεντούλι». Ἔφεραν μαζί τους δερμάτινο χαρτοφύλακα ποὺ περιεῖχεν ἕνα περίστροφο μὲ φυσίγγια, γάντια, κάλτσες, φανός, σχοινί καὶ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα. Ἐπροχώρησαν ὕστερα πεζῇ καὶ σὰν ἔφθασαν κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Ἀντωνιάδη, κάθησαν κάτω ἀπὸ μιὰ ἐλιά, ἀναπαύθηκαν λίγο, ἔβγαλαν τὰ παπούτσια τους καὶ στὶς 11 τὸ βράδυ ἀπεφάσισαν νὰ δράσουν. Τὸ σπίτι τοῦ Ἀντωνιάδη δὲν ἐφωτίζετο. Αὐτὸ τοὺς ἔκανε νὰ πιστεύσουν ὅτι ἀπουσίαζε. Πῆραν στὰ χέρια τους τὸν χαρτοφύλακα, πήδηξαν ἕνα μικρὸ χανδάκι μὲ νερὸ καὶ κατευθύνθηκαν στὸ σπίτι τοῦ Ἀντωνιάδη. Ἐκεῖ, ὁ Ταλαγάνης ἐφόρεσε γάντια κι' ὁ Μπάρκουλης ἔβαλε κάλτσες στὰ χέρια του. Σταμάτησαν μπροστὰ στὴν πέτρινη σκάλα τοῦ σπιτιοῦ. Πρῶτος ἀνέβηκεν ὁ Ταλαγάνης ἀκολου-

Α. Ταλαγάνης

Ε. Κατρῆς

Π. Μπάρκουλης

θούμενος ἀπὸ τὸν Μπάρκουλη. Ἔφθασε στὸ πλατύσκαλο καί, μὲ τὰ χέρια του, ἐπίεσε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου τοῦ δωματίου. Ἀλλὰ δὲν ἄνοιξε. Τότε ὁ Μπάρκουλης ἐπίεσε τὸ παράθυρο ποὺ δὲν εἶχε ἐξωτερικὰ φύλλα καὶ τὸ ἄνοιξε δίχως δυσκολία. Συγχρόνως ὅμως ἀκούστηκε ἕνας μικρὸς θόρυβος. Ἦταν ἀπ' τὸ πέσιμο μιᾶς κανάτας νεροῦ ποὺ εὑρίσκετο πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο. Φοβήθηκαν καὶ περίμεναν λίγα δευτερόλεπτα. Κι' ὅταν βεβαιώθηκαν ὅτι δὲν εἶχε ξυπνήσει κανείς, μπῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο πρῶτος ὁ Μπάρκουλης στὸ δωμάτιο. Κατὰ τὴν εἴσοδό του ὅμως ἐξύπνησεν ὁ Ἀντωνιάδης καὶ κάτι ἐφώναξε. Ὁ Μπάρκουλης τοῦ ἐπετέθη καὶ συνεπλάκησαν, ἐν συνεχείᾳ ἐπεχείρησε νὰ τὸν φιμώσῃ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν στραγγαλίσῃ.

Ἔτσι, τουλάχιστον, ἰσχυρίσθηκεν ὁ Ταλαγάνης στὴν ἀπολογία του. Τί ἀκριβῶς συνέβη θὰ τὸ βρῇ ἡ ἀνάκρισι, ἡ ὁποία συνεχίζεται μὲ γοργὸν ρυθμό.

Ἀλλά, μαζὶ μὲ τὴ σύλληψη τοῦ Ταλαγάνη, ἐξιχνιάστηκαν κι' ἕνα σωρὸ κλοπὲς καὶ διαρρήξεις, μὲ δράστες τὰ ἴδια πρόσωπα.

Αὐτὴ εἶναι, μὲ δυὸ λόγια, ἡ «ὑπόθεση» ποὺ ἄνοιξε τὴν Πρωτομαγιὰ τοῦ 1959 στὸ μικρὸ χωριουδάκι τῆς Εὐβοίας, κι' ἔκλεισε πρὶν λίγες μέρες στὴν Ἀθήνα μὲ τὴ σύλληψη τοῦ δράστη ἀπὸ τὰ λαγωνικὰ τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν.

Πρόκειται, ἀσφαλῶς, γιὰ μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Ἀστυνομίας, ἡ ὁποία προεκάλεσε τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια τοῦ κοινοῦ καὶ ἐπεβεβαίωσε τὴν ἀξία καὶ τὶς ἱκανότητες τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, δικαιώνοντας τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς περιβάλλει ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία.

ΣΠΥΡΟΣ ΠΗΛΟΣ

ΑΣΦΑΛΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΠΕΖΩΝ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ.
ΙΩΑΝ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗ

1. Εἰσαγωγή.

Εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τοῦ αὐτοκινήτου, ὁ πεζὸς δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἕνας αὐτοκινητιστής, ὁ ὁποῖος ἀνεῦρεν θέσιν καὶ ἐστάθμευσεν τὸ ὄχημά του, καὶ συνεχίζει τὴν πορείαν του πεζός. Βεβαίως ὁ ὁρισμὸς αὐτὸς εἶναι ὀλίγον ὑπερβολικός, παρὰ ταῦτα ὅμως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς, ἄλλοτε μὲν εἴμεθα πεζοί, ἄλλοτε δὲ ὁδηγοί, κατὰ συνέπειαν δὲ θὰ πρέπει νὰ εἴμεθα ἐνήμεροι τῶν κινδύνων ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ πεζοὶ καὶ θὰ πρέπει νὰ τοὺς ἀναλογιζώμεθα ὅταν ὁδηγοῦμεν αὐτοκίνητον.

Σχεδὸν ὅλοι μας ὡς πεζοὶ κατηγοροῦμεν τοὺς ὁδηγοὺς δι' ὡρισμένας ἐνεργείας των, παρὰ τοῦτο ὅμως, οἱ ὁδηγοί, συμπεριφερόμεθα κατὰ τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον σχολιάζομεν κακῶς.

Καίτοι οἱ ὁδηγοὶ πολλάκις διαπράττουν σφάλματα εἰς βάρος τῶν πεζῶν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀγνοήσωμεν πράξεις τῶν πεζῶν, μὴ ἀσφαλεῖς, αἱ ὁποῖαι ὁδηγοῦν εἰς τραγῳδίας.

Πρὶν ἢ ἐξετάσωμεν τὰ σφάλματα ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν κατωτέρω ἐνδιαφέρουσαν σκέψιν. Ἀδιαφόρως τοῦ ποῖος εὑρίσκεται ἐν ἀδίκῳ, ὁ ὁδηγὸς ἢ ὁ πεζός, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι, εἰς μίαν σύγκρουσιν αὐτοκινήτου καὶ πεζοῦ εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ πεζὸς θὰ τραυματισθῇ ἢ θὰ θανατωθῇ, ἐνῷ ὁ ὁδηγὸς δὲν θὰ ὑποστῇ σωματικήν τινα βλάβην. Εἶναι φυσικὸν ἡ σὰρξ καὶ τὰ ὀστᾶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος νὰ εἶναι πολὺ μικροτέρας ἀντοχῆς ἀπὸ τὰ ὑλικὰ μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι κατασκευασμένον τὸ αὐτοκίνητον. Σκεφθῆτε το αὐτὸ ὁποτεδήποτε εὑρίσκεσθε πεζοὶ εἰς τὸν δρόμον καὶ ἀφῆστε κάθε ὁδηγὸ νὰ περάσῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητόν του ἀκόμη καὶ ἐὰν καταφανῶς καταπατῇ τὰ δικαιώματά σας εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ δρόμου.

2. Σφάλματα πεζῶν.

α) Τὰ δύο κύρια αἴτια θανάτων τῶν πεζῶν, ἐξ αὐτοκινητιστικῶν ἀτυχημάτων εἶναι, ἀντικανονικὴ διέλευσις τούτων ἐκ τοῦ ἑνὸς πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἀντικανονικὸ βάδισμα κατὰ μῆκος ταύτης. Τὰ δύο ταῦτα σφάλματα ὁδηγοῦν συνήθως εἰς ἀτυχήματα καὶ δὴ θανατηφόρα. Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους μας, ἀνεφέρθη δὲ καὶ ἀνωτέρω, ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις συγκρούσεως πεζῶν καὶ ὀχημάτων, τὴν ζημίαν θὰ ὑποστῇ μόνον ὁ πεζός. Τοῦτο μᾶς δημιουργεῖ τὴν σκέψιν ὅτι ὁ πεζὸς πρέπει νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα προστασίας του ἀσχέτως τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ὁδηγῶν.

β) Οἱ ὁδηγοὶ εἶναι συνηθισμένοι νὰ παρατηροῦν πεζούς, εἰς τὰς πόλεις, ὅπου ὑπάρχει διάβασις πεζῶν. Εἶναι σωστὸς αἰφνιδιασμὸς τῶν ὁδηγῶν, ὅταν οἱ πεζοὶ προσπαθοῦν νὰ διασχίσουν τὸ κατάστρωμα τοῦ δρόμου, ἐξερχόμενοι ἀποτόμως μεταξὺ σταθμευόντων ὀχημάτων ἢ ἐξερχόμενοι ἐξ αὐτοκινήτων πρὸς τὸ μέρος τῆς κινήσεως.

γ) Ἄλλα σφάλματα εἶναι: ἡ ἀναμονὴ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλησίον τοῦ ρείθρου τοῦ πεζοδρομίου, τὸ αἰφνίδιον σταμάτημα εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου καὶ ἡ ἀντίθετος πρὸς τὰ σήματα κυκλοφορίας πορεία.

δ) Εἶναι μεγάλο σφάλμα τὸ νὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ διασχίσωμεν τὴν ὁδὸν χωρὶς νὰ συγκεντρώσωμεν τὴν προσοχήν μας εἰς τὴν ἐνέργειάν μας ταύτην. Ἀκόμη καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ σῆμα, ἐπιτρέπον τὴν κίνησιν τῶν πεζῶν, θὰ πρέπει νὰ εἶναι συγκεντρωμένη ἡ προσοχή μας, διότι εἶναι δυνατὸν μία βλάβη εἰς ἕνα αὐτοκίνητον ἢ μία ἀπροσεξία τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοῦ νὰ μᾶς προκαλέσῃ ἀτύχημα.

ε) Περιορισμὸς τῆς ὁράσεως κατὰ τὴν στιγμὴν διασχίσεως τῆς ὁδοῦ ἀποτελεῖ βασικὸν σφάλμα. Ἡ ὁρατότης μας περιορίζεται συνήθως διὰ τῆς μεταφορᾶς ἀντικειμένων, διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως ὀμβρέλλας κ.λ.π.

στ) Ἀποτελεῖ σφάλμα τὸ ὅτι δὲν βαδίζομεν πολλάκις ἀντίθετα πρὸς τὸ ρεῦμα κινήσεως εἰς ὁδοὺς ἄνευ πεζοδρομίων. Εἰς τὰς ὁδοὺς ταύτας θὰ πρέπει νὰ βαδίζωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα ἀπὸ τὸ κατάστρωμα καὶ ἀντιθέτως πρὸς τὸ ρεῦμα τῶν ὀχημάτων, τὸ εὑρισκόμενον πρὸς τὴν πλευράν μας. Τοῦτο θὰ μᾶς διευκολύνῃ νὰ παρατηρῶμεν τὰ ὀχήματα ποὺ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος μας καὶ νὰ λαμβάνωμεν τὰ κατάλληλα προφυλακτικὰ μέτρα.

ζ) Ἡ κυκλοφορία εἰς σκοτεινὰ σημεῖα μὲ ἐνδυμασίας σκούρου χρώματος ἀποτελεῖ σφάλμα. Ὅταν κυκλοφοροῦμεν εἰς τὰ σημεῖα αὐτὰ πρέπει νὰ φέρωμεν, εἰ δυνατόν, ἐνδύματα ἀνοικτοῦ χρώματος ἢ νὰ εἴμεθα ἐφωδιασμένοι μὲ ἠλεκτρικὸν φανὸν διὰ νὰ γινώμεθα ἀντιληπτοὶ ἐκ μέρους τῶν ὁδηγῶν. Εἶναι ἄπειροι αἱ περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας πεζοὶ ἔπεσαν θύματα ἀτυχημάτων εἰς σκοτεινὰ σημεῖα τῶν ὁδῶν, διότι δὲν ἐγένοντο ἀντιληπτοὶ ἐκ μέρους τῶν ὁδηγῶν.

η) Εἰς τὰς κορυφὰς λόφων καὶ εἰς τὰς καμπὰς πρέπει νὰ διασχίζωμεν τὴν ὁδόν, ἀφοῦ προηγουμένως παρατηρήσωμεν καὶ πρὸς τὰς δύο πλευρὰς αὐτῆς. Κάθε ἀντίθετος ἐνέργεια ἀποτελεῖ σφάλμα. Εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον εἰς τὸν ὁδηγὸν, ποὺ εὑρίσκεται εἰς καμπὴν ἢ εἰς κορυφὴν νὰ μᾶς ἀντιληφθῇ ἐξ ἀποστάσεως ἱκανῆς διὰ νὰ λάβῃ μέτρα προστασίας μας.

θ) Εἶναι ἐγκληματικὴ ἔναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας ἡ ἐντύπωσις ὅτι, ὁ ὁδηγὸς μπορεῖ νὰ μᾶς δῇ μὲ τὰ φῶτα, ὅπως ἐμεῖς βλέπωμεν τὸ αὐτοκίνητόν του. Ἐκ στατιστικῶν ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ 90% τῶν πεζῶν ποὺ ἐθανατώθησαν εἰς τροχαῖα δυστυχήματα εἶχον ἄγνοιαν τῶν δυνατοτήτων τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τῶν περιορισμῶν τοῦ ὁδηγοῦ.

ι) Ἕτερον σφάλμα, διαπραττόμενον παρὰ πεζῶν—ὁδηγῶν, εἶναι ἡ ἀλλαγὴ ἐλαστικοῦ τοῦ αὐτοκινήτου των ἢ ἡ ἐπιδιόρθωσις βλάβης τῆς μηχανῆς πρὸς τὴν πλευρὰν τῆς κινήσεως τῶν ἄλλων ὀχημάτων, ὅταν βεβαίως τὸ αὐτοκίνητον δὲν εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἐκτὸς τοῦ καταστρώματος τῆς ὁδοῦ.

3. Σφάλματα ὁδηγῶν.

Πρὶν ἢ ἐξετάσωμε τὴν πλευρὰν τῶν ὁδηγῶν ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ τονίσωμεν ἕνα ἀκόμη σημεῖον.

Οἱ πεζοὶ γίνονται συχνάκις ὑπαίτιοι πολλῶν δυστυχημάτων, χωρὶς οὔτοι νὰ ὑποστοῦν καὶ τὴν ἐλαφρὰν ἀμυχήν. Ἕνας ὁδηγὸς ὅταν ἀναγκασθῇ νὰ σταματήσῃ ἢ νὰ παρεκκλίνῃ τῆς πορείας του ἀποτόμως, διὰ νὰ ἀποφύγῃ κάποιον πεζόν, εἶναι δυνατόν, νὰ χάσῃ τὸν ἔλεγχον τοῦ ὀχήματός του καὶ νὰ κτυπήσῃ ἐπὶ σταθεροῦ ἀντικειμένου, νὰ ἐκτραπῇ τῆς ὁδοῦ, ν' ἀνατραπῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἢ νὰ συγκρουσθῇ μὲ ἄλλο ὄχημα. Ἀλλά, ἂς ἐξετάσωμεν τώρα τὰ σφάλματα τῶν ὁδηγῶν.

α) Τὸ πλέον σύνηθες σφάλμα τοῦ ὁδηγοῦ εἶναι ἡ πίστις ὅτι οὗτος εἶναι ὁ κύριος τῆς ὁδοῦ καθ' ἣν στιγμὴν ὁδηγεῖ τὸ αὐτοκίνητόν του. Τὸ γεγονὸς τοῦτο τὸν παροτρύνει εἰς τὸ νὰ συμπεριφέρεται κατὰ τρόπον ἐγωϊστικὸν καὶ ἀδιάφορον ἔναντι τῶν πεζῶν, μὲ ἀποτέλεσμα συνήθως τὰ ἀτυχήματα.

β) Ἕτερον σφάλμα εἶναι ὅτι παραγνωρίζει τὸ γεγονός, ὅτι ὁ πεζὸς ἔχει τὸ δικαίωμα προτεραιότητος, εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, ἐκτὸς βεβαίως ἐὰν οὗτος παραβιάζῃ τὸν νόμον.

γ) Εἶναι ἐπίσης μέγα σφάλμα τῶν ὁδηγῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ σταματοῦν ἐπὶ τῶν διαβάσεων τῶν πεζῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δυσχεραίνουν τὴν κίνησιν τούτων καὶ νὰ τοὺς ἐκθέτουν εἰς κίνδυνον, ἀναγκάζοντάς τους νὰ βαδίζουν ἐκτὸς τῶν διαβάσεων.

δ) Ἕτερον σφάλμα εἶναι ἡ περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πεζὸς καταλαμβά-

νεται ὑπὸ συγχύσεως, ὁ δὲ ὁδηγὸς, ἀντὶ νὰ διευκολύνῃ τοῦτον, τοῦ ἐπετείνει τὴν σύγχυσιν διὰ κακῶν χειρισμῶν τοῦ αὐτοκινήτου του ἢ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ. Εἶναι συνήθεις αἱ περιπτώσεις κακῆς χρήσεως τῶν φρένων, τῶν ἠχητικῶν ὀργάνων ὡς καὶ ἄλλων ἐξαρτημάτων τοῦ αὐτοκινήτου ἐκ τῆς ὁποίας δημιουργεῖται σύγχυσις εἰς τοὺς πεζούς. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τὰ περισσότερα θύματα εἶναι ἄτομα πολὺ μεγάλης ἢ μικρᾶς ἡλικίας. Τὰ ἡλικιωμένα συνήθως ἄτομα δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ ἀντιδράσουν ταχέως, ὡς ἐπίσης καὶ νὰ ἀντιληφθοῦν διάφορα γεγονότα. Τὰ νεαρὰ ἄτομα δὲν ἔχουν τὴν ἀνάλογον κρίσιν διὰ νὰ ἐνεργήσουν καταλλήλως εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας.

4. Συμπέρασμα.

Ἐν συμπεράσματι τῶν ὅσων ἀνωτέρω ἐλέχθησαν, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ ἀπροσεξία καὶ ἡ ἀνυπακοὴ εἰς τοὺς νόμους, ἀφοτέρων τῶν μερῶν—ὁδηγῶν καὶ πεζῶν—ὁδηγεῖ εἰς τὰς συνήθεις τραγωδίας. Ὡς πεζοὶ καλούμεθα νὰ ἐντείνωμεν τὴν προσοχήν μας ὅταν προσπαθοῦμεν νὰ χρησιμοποιήσωμεν τμῆμα τῆς ὁδοῦ, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται καὶ παρὰ τῶν ὀχημάτων. Ἐπίσης καλούμεθα νὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τοὺς ἰσχύοντας κανόνας κυκλοφορίας, οἱ ὁποῖοι ἐτέθησαν διὰ τὴν ἀσφάλειάν μας. Βεβαίως καὶ ὡς ὁδηγοὶ καλούμεθα νὰ πράξωμεν τὸ ἴδιον. Ἡ κατανόησις καὶ ἁρμονικὴ συνεργασία πεζῶν καὶ ὁδηγῶν εἶναι ἡ μόνη λύσις εἰς τὸ πρόβλημα. Μόνον δι' αὐτῆς θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἔχωμεν εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Ι. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀστυφύλαξ τῆς Τροχαίας βοηθεῖ ὑπερήλικα νὰ περάσῃ ἀκινδύνως διάβασιν πεζῶν ἐν ὥρᾳ μεγάλης κινήσεως.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Γρηγορίου Πατριάρχου.

Βρίσκεται μεταξὺ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ Γρηγόριος ὁ Ε', Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κων/λεως, γεννήθηκε στὴ Δημητσάνα, κατὰ τὸ 1745 ἀπὸ φτωχοὺς γονεῖς, τὸν Ἰωάννη καὶ τὴν Ἀσημίνα Ἀγγελοπούλου. Ἐμερίμνησε διὰ τὴ μόρφωσι τοῦ κλήρου καὶ τῆς Παιδείας καὶ ἵδρυσε πολλὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα. Γενόμενος ὕποπτος στὴν ὑψηλὴ Πύλη, ὡς πνευματικὸς ἡγέτης τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δυὸ φορὲς ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ θρόνο του. Μετὰ τὴν ἔκρηξι τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ὁ Γρηγόριος συνελήφθη τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα (11 Ἀπριλίου 1821), ὡς μυστικὸς ἡγέτης τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἀπηγχονίσθη ἀπὸ τὴ μεσημβρινὴ πύλη τῶν Πατριαρχείων. Τὸ λείψανό του ρίχθηκε, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, στὴ θάλασσα καὶ ἀνεσύρθη στὶς 16 Ἀπριλίου ἀπὸ τὸν Κεφαλλῆνα πλοίαρχο Μαρῖνο Σκλάβο, ὁ ὁποῖος τὸ μετέφερε στὴν Ὀδησσὸ ὅπου καὶ ἐνταφιάσθηκε. Τὸ 1871 τὰ ὀστᾶ του μετεκομίσθησαν στὴν μητρόπολι τῶν Ἀθηνῶν. Εὐγνωμοσύνης δεῖγμα ἐλάχιστο, ὁ ἀνδριάς του στήθηκε μπροστὰ στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν.

Γρηγοροβίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 298, κοντὰ στὸν Ἅγιο Λουκᾶ Πατησίων. Ὀφείλει τὴν ὀνομασία, στὸν Φερδινάνδο Γρηγορόβιο, γερμανὸ ἱστορικό, ὁ ὁποῖος ἔγραψε ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν.

Γριβαίων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σκουφᾶ 62α, πίσω ἀπὸ τὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο.

Πρόκειται γιὰ τὴν ὁμώνυμη μεγάλη καὶ ἱστορικὴ οἰκογένεια ἀρματολῶν τῆς Ἀκαρνανίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ παραφυάδα τῆς οἰκογενείας Μπούα, καταγομένης μᾶλλον ἀπὸ τὸ χωριὸ Τόσκιζι τοῦ Σουλίου. Ἀπὸ τοῦ 1600 μέχρι τοῦ 1750 μεταξὺ Γριβαίων καὶ Κατσικογιανναίων, διεξήχθησαν τρομεροὶ ἀγῶνες. Τελικὰ ἐπεκράτησαν στὸ καπετανᾶτο οἱ Γριβαῖοι. Πολλὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν Γριβαίων, διεκρίθησαν κατὰ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1821.

Γριβογιώργου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἡριδανοῦ 4, στὰ Ἡλύσια.

Ὁμώνυμη οἰκογένεια ἐξ Ἀκαρνανίας, τῆς ὁποίας μέλη διεκρίθησαν στὴν ἐπανάστασι τοῦ 21.

Γριμπόβου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δοϊράνης 10, κοντὰ στὴν ἐκκλησία Μεταμόρφωσι τοῦ Πολυγώνου.

Τὸ Γρίμποβο εἶναι χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Ἄρτης καὶ Τζουμέρκων. Ἐκεῖ τὴν 1ην καὶ 2αν Μαΐου 1897 συνήφθη σφοδρὰ μάχη μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τούρκων καὶ κατὰ τὴν ὁποία σκοτώθηκε ὁ συνταγματάρχης τῆς χωρ/κῆς Μπαϊρακτάρης. Ἀξιόλογη μάχη ἔλαβε χώραν ἐπίσης στὸ Γρίμποβο τὴν 10/11 Ὀκτωβρίου 1912.

Γροπίου.

Παράλληλος τῆς ὁδοῦ Βιλάμοβιτς, στὸ Γαλάτσι.

Ὁ Γρόπιος Γεώργιος—Γουλιέλμος, Αὐστριακὸς πρόξενος καὶ ἀρχαιολόγος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπαναστάσεως, παρέμεινε στὴν Ἀθήνα καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν πολιορκιῶν προσέφερε πολλὲς ὑπηρεσίες.

Γρύλλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀθάμαντος 20, κοντὰ στὴν Πλατεῖα Ἁγ. Αἰκατερίνης τῶν Κ. Πετραλώνων.

Ὁ Γρύλλος, γυιὸς τοῦ ἱστορικοῦ Ξενοφῶντος, ἔπεσε στὴ μάχη τῆς Μαντινείας, ἀφοῦ προηγουμένως ἐτραυμάτισε τὸν Ἐπαμεινώνδα.

Γρυπάρη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγ. Λαύρας 58, στὴ συνοικία Κυπριάδου.

Ὁ Γρυπάρης Ἰωάννης, ἀνώτερος ἐκπαιδευτικὸς καὶ ποιητὴς γεννήθηκε στὴ Σῖφνο τὸ 1871 καὶ πέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1942. Ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς πρώτους δημοτικιστὰς καὶ ἐδημοσίευσε πολλὰ ποιήματα καὶ μεταφράσεις ἀρχαίων τραγικῶν.

Γυθείου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βελεστίνου 10, κοντὰ στὸν Ἁγ. Δημήτριο Ἀμπελοκήπων.

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ πόλι τῆς Λακωνίας, ποὺ βρίσκεται στὸ μυχὸ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου κι' εἶναι πρωτεύουσα ὁμωνύμου Δήμου καὶ Ἐπαρχίας. Τὸν καιρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 τὸ Γύθειο, μ' ὅλη τὴ γύρω περιφέρεια, ἐξηγέρθη κατὰ τῶν Τούρκων καὶ πῆρε μέρος στὸν ἀγῶνα μέχρις ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος μας.

Γύπαρη Παύλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγ. Βαρβάρας, στὸν Ἅγιο Δημήτριο Ἀμπελοκήπων.

Ὁ Γύπαρης Παῦλος, ἀξιωματικός, πολιτευτὴς καὶ ἀγωνιστής, γεννήθηκε στὴν Ἀσὴ Γωνιὰ Ἀποκορώνου Κρήτης τὸ 1883. Πῆρε μέρος σὲ πολλὲς μάχες, διακρίθηκε γιὰ τὴν γενναιότητά του καὶ τὸ 1946 ἐξελέγη βουλευτὴς Χανίων. Ἀργότερα ἀνεκλήθη στὴν ἐνέργεια μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχου καὶ ἐστάλη στὴ Κρήτη πρὸς δίωξιν τῶν κομμουνιστῶν.

Δ

Δαβάκη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σεβαστουπόλεως, ὄπισθεν τοῦ Νοσοκομείου Ε.Ε. Σταυρός.

Ὁ Κ. Δαβάκης, πρωτότοκος γυιὸς τοῦ δασκάλου Δικαίου Δαβάκη καὶ τῆς Σοφίας, τὸ γένος Οἰκονομίδου, γεννήθηκε στὰ Κεχριάνικα τῆς Οἰτύλου τὸ 1897. Τὰ πρῶτα γράμματα ἔμαθε στὸ χωριὸ Κίττα, ὅπου δίδασκε ὁ πατέρας του. Πενῆντα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 21, οἱ πρόγονοί του ἐγκατεστάθησαν στὰ Κεχριάνικα, ξεκινώντας ἀπὸ τὸ Λιοντάκι, χωριὸ ποὺ βρίσκεται στὶς δυτικὲς ὑπώρειες τοῦ Ταϋγέτου. Τ' ὄνομα Δαβάκης προῆλθε ἀπὸ τὸ Ντάβος ἢ Νταβάκης. Ὁ πρόπαπ-

πός του Ντάβος τὸ 1837 κατεῖχε τὸ βαθμὸ τοῦ «μπουλουξῆ» δηλ., τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, βαθμὸ ποὺ τοῦ ἀπενεμήθη ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, τοῦ Ὄθωνος.

Δέκα χρονῶν παιδὶ ἦταν ὅταν τοῦ δόθηκε ἡ ἀφορμὴ νὰ σκεφθῇ πὼς ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀξιωματικός. Νά, πὼς ὁ ἴδιος περιγράφει τὸ σχετικὸ ἐπεισόδιο... «...Ὁ καπετὰν Γέρμας (ἀνθ/γὸς Τσοτάκος) εἶχε σκοτωθῆ στὰ Μακεδονικά. Ἕνα μεσημέρι, ὁ πατέρας μου ἔφερε τὴν ἐφημερίδα στὴ Ρούγα (τόπος συγκεντρώσεως τῶν χωρικῶν) τοῦ χωριοῦ καὶ τὴν διάβαζε. Ἤμουνα τότε 10 χρονῶν. Βλέπω τὸν ἑαυτό μου ἀκόμα μὲ τὶς ποδίτσες μου ἀκουμπισμένο στὸ πόδι τοῦ καθισμένου σὲ μιὰ πέτρα πατέρα μου· ἄκουγα μὲ μεγάλη συγκίνησι τὰ ὅσα διάβαζε μεγαλόφωνα στὴν ἐφημερίδα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ πατέρας μου εἶπε: «Ἔ καὶ νἄμουνα ἀνύπαντρος καὶ νὰ μὴν εἶχα παιδιά! Νὰ πήγαινα ἀντάρτης !». Δὲν εἶπα ὅμως τίποτε. Τὸ παιδιάστικο μυαλό μου δούλεψε κι' ἔκαμε τὴ σκέψι: «Ἔννοια σου! Σὰν μεγαλώσω θὰ πάω ἐγώ». Δὲν εἶπα ὅμως τίποτε. Ἀπὸ τότε μοῦ γεννήθηκε ἡ ἰδέα νὰ μπῶ στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων, νὰ γίνω ἀξ/κός. Ὁ πατέρας μου τὄθελε. Κι' ἔτσι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ στερήσεις τῆς οἰκογενείας μου ἔγινα ἀξ/κός. Καὶ ἔθεσα τὸν ἑαυτό του στὴν ἐξυπηρέτησι τῆς πατρίδος».

Τὸ 1909, γράφεται στὸ Δ' Γυμνάσιο τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ 1913 παίρνει τὸ ἀπολυτήριο γυμνασίου στὸ Γύθειο. Στὴν ἡλικία τῶν 15 χρόνων, εἶχε τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν γρήγορη ἀποφασιστικότητα τελείου ἀνδρός. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1913 δίδει ἐξετάσεις στὴ Σχολὴ Εὐελπίδων. Ἐπιτυγχάνει χωρὶς νὰ διακριθῇ στὴ γενικὴ σειρὰ ἐπιτυχίας. Ἐξέρχεται ὡς ἀνθυπολοχαγὸς τὸ 1916.

Στὴ μάχη τοῦ Σκρᾶ διεκρίθη γιὰ τὴν τόλμη του, ἐτιμήθη μὲ τὸν πολεμικὸ σταυρὸ καὶ ἐπροτάθη νὰ προαχθῇ ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ ἀπὸ τὸν διοικητή του Γ. Κονδύλη. Τὸ 1923 προήχθη κατ' ἐκλογὴν στὸ βαθμὸ τοῦ Ταγματάρχου. Παίρνοντας μέρος σὲ διαγωνισμό, δυὸ φορὲς ἐστάλη τὸ ἐξωτερικό. Τὸ 1929 εἰσήχθη πρῶτος στὴν ἀνωτέρα σχολὴ πολέμου, τῆς ὁποίας ἀργότερα διετέλεσε καθηγητὴς τῆς γενικῆς τακτικῆς. Τὸ 1936, σωματικῶς ἀνίκανος λόγῳ παλαιᾶς του νόσου, ἀπεστρατεύθη, αὐτεπαγγέλτως μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχου.

Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1940 ὕστερα ἀπὸ πρότασιν τοῦ στρατηγοῦ Γ. Γεωργούλη πρὸς τὸν διοικητὴν τοῦ Α' Σώματος στρατοῦ, στρατηγὸν Πιτσίκαν Ι., ὁ Δαβάκης ἀνεκλήθη στὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία, καὶ τοῦ ἀνετέθη ἡ διοίκησις τοῦ ἀποσπάσματος τῆς Πίνδου. Στὶς 28 Αὐγούστου βρίσκεται στὸ Ἐπταχώριο. Ὁ συν/ρχης Δαβάκης ἀνέπτυξε καὶ πάλιν τὶς γνωστές του ἡγετικές, διοικητικὲς καὶ στρατιωτικὲς ἱκανότητες.

Τὴν 5 πρωϊνήν, στὶς 28 Ὀκτωβρίου, ὁ ἀντιστράτηγος Πιτσίκας Ι. τηλεφωνεῖ στὸ Δαβάκη ὅτι σὲ μιὰ ὥρα ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐπίθεσις τῶν Ἰταλῶν .

Ἐξερχόμενος τοῦ τηλεφωνικοῦ θαλάμου, κοινοποιεῖ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 3 διαταγή του: «Ὁ ὕπουλος γείτων μας αἰφνιδιαστικῶς μᾶς ἐπετέθη. Ἡ Ἑλλὰς ἀναμένει ἀπὸ ἕνα ἕκαστον ἡμῶν νὰ προστατεύσωμεν τὰ σύνορά της καὶ τὴν τιμή της καὶ νὰ δώσωμεν ἕνα καλὸ μάθημα εἰς τὸν εἰσβολέα. Φανῆτε Ἕλληνες καὶ κρατῆστε γερὰ τὰ ὅπλα μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἑαυτόν σας καὶ τοὺς Διοικητάς σας. Πειθαρχία, καρτερία καὶ θάρρος. Ζήτω ἡ Ἑλλάς».

Ἡ ἐπίθεσις τῶν φανφαρόνων Ἰταλῶν ἐξεδηλώθη μὲ τὶς ὑλακὲς ἀπειραρίθμων πολυβόλων. Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἡ Ἑλλάδα πολεμοῦσε ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀπὸ τὴν ἔκβασι τοῦ πολέμου ἐκείνου ἐξηρτᾶτο ἡ ὕπαρξις τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἡ τύχη. Ἡ αἰωνόβια Πίνδος ἐσείετο ἀπὸ τὶς δονήσεις τῶν ἐκρήξεων. Τὰ σφυρίγματα τῶν ὀβίδων διέσχιζον τὴν ἀτμόσφαιραν. Ὁ Δαβάκης μὲ ὀλύμπια ψυχραιμία, ἐμπνέει στὰ τμήματά του ψυχικὴ εὐστάθεια καὶ θάρρος. Ὁ ἀγὼν ἄρχισε, σκληρὸς καὶ πεισματώδης. Στὶς 2 Νοεμβρίου, στὸ Προφήτη Ἠλία τῆς Φούρκας, ὁ Δαβάκης τραυματίζεται. Τ' ὄνομα ΔΑΒΑΚΗΣ γίνεται σύμβολο ἐθνικό, συνώνυμο τῆς νίκης καὶ ἀναπόσπαστο μὲ τ' ὄνομα ΠΙΝΔΟΣ. Λέγοντες

σήμερα «Μάχη τῆς Πίνδου», ἐννοοῦμε τὴ σειρὰ τῶν μαχῶν τὰς ὁποίας διεξήγαγε τὸ ἀπόσπασμα Πίνδου, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Δαβάκη κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ περιλαμβάνεται μεταξὺ τῆς 4ης πρωϊνῆς ὥρας τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1940 καὶ τῆς 12ης ὥρας τῆς 3 Νοεμβρίου 1940.

Τ' ἀποτελέσματα τῆς νίκης τῆς Πίνδου εἶναι γνωστά. Τὰ σχέδια τῶν ἀνάνδρων ἐπιδρομέων, μπροστὰ στὴ σθεναρὰ ἀντίστασι τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν, διελύθησαν. Ἡ Ἑλλάδα, ὅπως πάντα, ἔδωσε τὸ κουράγιο στὴν λιποψυχημένη τότε ἀνθρωπότητα καὶ τὴν πίστη στὸ ἀξίωμα πῶς τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἐλευθερία νικοῦν πάντα τὸ σκότος καὶ τὴ βία. Δίπλα στὰ Δερβενάκια, στὴν Ἀράχωβα, στὸ Μεσολόγγι τῶν παλιοτέρων, οἱ σύγχρονοι ἔγραψαν τὴν Πίνδο.

Νὰ πῶς ἡ λαϊκὴ μοῦσα ἔψαλε τῆς Πίνδου τὰ τρόπαια :

Στὴν Πίνδο

Τίναξε, Πίνδο, τίναξε τὴ δασωμένη ράχη,
νὰ πέσουν στὰ φαράγγια σου τὰ μολεμέν' ἀσκέρια,
κι' ἀπάνω ἀπὸ τὰ κρέκουρα νὰ κατεβοῦν οἱ βράχοι,
νὰ θάψουν μεσ' στὰ ρέματα τὴν τόλμη του ἀκέρηα.

*

Φούσκωσε, Πίνδο, τὰ θολὰ ποτάμια σου καὶ κύλα
μεσ' στὰ κοτρώνια τὰ νερά, μὲ μουγκρητὸ κι' ἀντάρα
ποὺ νὰ σκορποῦν στοὺς λόγγους σου τριγύρω ἀνατριχίλα
καὶ ν' ἀντηχοῦνε στῶν ἐχθρῶν τ' αὐτιὰ σὰν κρύα κατάρα.

*

Ξέπλυνε κάθε πάτημα καὶ σβύσε κάθε ἀχνάρι,
ποὺ νὰ μὴ φέρνῃ οὐδὲ στιγμὴ τοῦ ξένου ἐδῶ τὴ μνήμη,
κι' ὅταν τὰ βράδυα τὸ ἔρημο διαβαίνει τὸ φεγγάρι
νὰ μὴν χλωμαίνῃ βλέποντας στερνὸ τοῦ ἐχθροῦ συντρίμμι.

*

Καὶ ξύπνα τὴν ἀρκούδα σου, ν' ἀφίσῃ τὴ γωνιά της,
νὰ πάρῃ κάτω τὰ λογγά, ποὺ ἀπ' τὸ κακὸ βογγοῦνε,
καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ φριχτὴ τροφὴ γιὰ τὰ παιδιά της,
σὲ ὅσους ἀκόμη ζωντανοὶ στὰ πλάγια σου ριγοῦνε.

*

Κι' ὅ,τι ἀπομείνῃ, κύλα το καὶ σώριαστο ἐκεῖ κάτου,
χλωμὰ κουφάρια κι' ἅρματα κι' ἀμίλητα κανόνια
καὶ στῆσε μπρὸς στὰ πόδια σου τὸν Τύμβο τοῦ θανάτου,
χαρὰ τοῦ ἐλεύθερου Λαοῦ, τοῦ σκλάβου καταφρόνια.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Τὸν Σ/βριον τοῦ 1942 οἱ Ἰταλοὶ συνέλαβαν τὸν ἀναρρώσαντα ἀπὸ τὸ τραῦμα τοῦ στήθους Δαβάκην καὶ τὸν ἐπεβίβασαν στὸ πλοῖο «Σιτὰ ντὶ Τζένοβα» γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν ὡς ὅμηρο στὴν Ἰταλία. Τὸ ἀτμόπλοιο, ἔξω ἀπὸ τὶς Ἀλβανικὲς ἀκτές, ἐτορπιλλίσθη καὶ ὁ Δαβάκης πνίγηκε. Περισυλλεγεὶς καὶ ἀναγνωρισθεὶς ἐτάφη στὸν Αὐλῶνα.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, γεραίρουσα τὴν μνήμη τοῦ ἥρωος, τὸν ἐτίμησε διὰ τοῦ ἀργυροῦ μεταλλίου τῆς Αὐτοθυσίας.

Στὸ πέρασμα τῶν χρόνων κι' ἐνῷ οἱ γενεὲς θὰ διαδέχωνται ἡ μία τὴν ἄλλη, τ' ὄνομα ΔΑΒΑΚΗΣ – ΠΙΝΔΟΣ θὰ μένῃ ὡς φωτεινὸ παράδειγμα ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας. Αἰώνιο κι' ἀκατάλυτο ὅπως αἰώνια κι' ἀκατάλυτη εἶναι ἡ πατρίδα μας ποὺ τρέφει τέτοιους βλαστούς.

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Οἱ κυρίες ἔφυγαν κι' ὁ συμβολαιογράφος Πουλίδης βγῆκε στὴ βεράντα. Ἡ καρέκλα ἀναστέναξε μόλις δέχθηκε τὸν ὄγκο του καὶ τὸ στόμα του ἄνοιξε σ' ἕνα διάπλατο χαμόγελο.

—Λοιπὸν ἀγαπητέ μου; Πολὺ ὡραία ἡμέρα σήμερα! Θὰ πάρῃς καφεδάκι;

—Ὄχι, εὐχαριστῶ. Δὲν μοῦ λέτε κ. Πουλίδη, ὁ μακαρίτης ὁ ἀνεψιός σας εἶχε φιλία μὲ κάποιον σωφὲρ ὀνόματι Ἀγάθο;

—Ἀγάθο;... Μά, ναί! Ἔφυγε ὅμως προχτὲς γιὰ τὴν Αὐστραλία. Πηγαίνει ὡς μετανάστης καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ νομίζω.

—Ὥστε ἔφυγε γιὰ τὴν Αὐστραλία... Κρῖμα! Καὶ πότε τὸν εἴδατε γιὰ τελευταία φορὰ κ. Πουλίδη;

—Μά... μά... πρὸ καιροῦ, τραύλισε. Τὴν πρωτοχρονιὰ παίξαμε χαρτιὰ μαζὶ κι' ἀπὸ τότε δὲν τὸν εἶδα ξανὰ πλέον. Μὰ γιατὶ μὲ ρωτᾶτε; Τί συμβαίνει;

—Ἡσυχᾶστε κ. Πουλίδη. Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ταράζεσθε. Πῆτε μου τώρα καὶ κάτι ἄλλο: Ὅταν εἴχατε τὸ Δημήτρη Ἀγάθο στὴν ὑπηρεσία σας, πῶς τὸν βλέπατε; Ἦταν τίμιος;

—Στὴν ὑπηρεσία μου τὸ Δημήτρη Ἀγάθο; Τί λέτε κύριε! Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε αὐτό!..

—Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ ἔρριξε τὸ αὐτοκίνητό σας σ' ἕνα χαντάκι στὴ Φιλοθέη καὶ σπάσατε τὸ χέρι σας, σὲ ποιὰ κλινικὴ νοσηλευτήκατε;

—Κύριε!! Νομίζω ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνετε εἶναι ἐξωφρενικό!!! Εἶστε στὰ καλά σας; Ξέρετε σὲ ποιὸν ἀπευθύνεσθε; Εἶμαι ὁ συμβολαιογράφος Δρόσος Πουλίδης!!! Μὴν τὸ ξεχνᾶτε αὐτὸ ποτὲ κ. Ὑπαστυνόμε!!!

—Μὴ θυμώνετε κ. Πουλίδη. Ἠρεμῆστε καὶ προσπαθῆστε νὰ θυμηθῆτε. Ἢ μᾶλλον, πέστε μου κάτι ἄλλο: Ἡ νοσοκόμος ποὺ τσιμπήθηκε μὲ τὸν ἀνεψιό σας ὅταν ὁ μακαρίτης ἐρχόταν νὰ σᾶς βλέπῃ στὴν κλινική, τοῦ χρησίμευσε πολὺν καιρὸ γιὰ μοντέλο; Ἦταν πολὺ ὄμορφη, νομίζω. Ψηλή, ξανθειά, μὲ σῶμα ἀπόλυτα ἁρμονικό. Ἦταν καὶ ἀρκετὰ μορφωμένη, ἔ; Ἐσεῖς οἱ δύο τουλάχιστον, συζητούσατε μόνον στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα ὅταν σᾶς ἐπεσκέπτετο καὶ μένατε πολλὲς φορὲς συζητώντας ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα. Οἱ κακὲς γλῶσσες εἶπαν ὅτι μιὰ νύχτα δὲν κοιμηθήκατε στὸ κρεβάτι σας, κι' ὅτι ἐκείνη ὅταν ἀναζητήθηκε ἀπὸ τὸν ἰατρὸ τῆς νυκτερινῆς βάρδιας, δὲν βρέθηκε πουθενά... Ἀλλὰ τί θέλει αὐτὸς στὸ γραφεῖο σας;

Γύρισε ἀπότομα πρὸς τὸν εἴσοδο τοῦ γραφείου. Ἕνας ναύτης μὲ μιὰ κοπέλλα ψηλὴ καὶ ξανθειά, μὲ καταγάλανα μάτια καὶ σῶμα στὰρ τοῦ κινηματογράφου στέκονταν στὴ μισανοιγμένη πόρτα.

Ὁ ναύτης πλησίασε στὸν Πουλίδη, ποὺ βρισκόταν κιόλας στὴν καρέκλα τοῦ γραφείου του.

—Εἶστε ὁ κ. Πουλίδης ἀσφαλῶς, εἶπε μὲ συστολή. Θὰ ἤθελα νὰ ἀνοίξετε τὴν διαθήκη τῆς Ὄλγας Ἀπέργη ποὺ πέθανε πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Νομίζω ὅτι ἀφορᾷ ἐμένα καὶ τὴν δεσποινίδα ἀπὸ δῶ ἡ διαθήκη αὐτή.

—Πῶς λέγεσθε;

—Γιάννης Σιδηρόπουλος, ἐτῶν 30, τοῦ Βασιλικοῦ Ναυστάθμου.

—Κι' ἡ δεσποινίς;

—Ἕλενα Ἀπέργη, ἐτῶν 26, νοσοκόμος.

Ὁ Πουλίδης ξεροκατάπιε ἀρκετὲς φορὲς καὶ μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν ἄνοιξε ἕνα συρτάρι. Τὰ μάτια του δὲν σηκώθηκαν οὔτε μιὰ φορὰ πρὸς τὴν κοπέλλα, καὶ τὸ ἀρι-

στερό του χέρι διευθυνόταν μηχανικὰ πρὸς τὸ συρτάρι ποὺ βρισκόταν στὸ ἀριστερὸ κάτω μέρος τοῦ γραφείου του. Γρήγορα ὅμως τὸ γύριζε πίσω καὶ πιάνοντας τὸ στυλό του τραβοῦσε κάθετες καὶ ὁριζόντιες γραμμὲς μὲ πρωτοφανῆ νευρικότητα. Δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς μὲ κύτταξε κλεφτὰ καὶ μὲ θανάσιμο μῖσος.

Ξαφνικὰ ἔβγαλε ἕναν φάκελλο κι' ἀφοῦ τὸν ἄνοιξε, διάβασε:

«...Ἐπιθυμῶ ὅπως μετὰ τὸν θάνατόν μου, ἅπασα ἡ κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία μου περιέλθῃ εἰς τὸν ἔντιμον καὶ ἠθικὸν νέον κ. Δημήτριον Ἀγάθον, ἐτῶν 34, κ.λ.π., διὰ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας ἃς μοὶ προσέφερεν. Διὰ τῆς παρούσης μου δὲ δηλῶ ὅτι ἀποκληρῶ τὴν ἀνεψιάν μου Ἕλενα Ἀπέργη, ὡς μὴ ἐκπληρώνουσαν τὰς πρὸς τὴν μοναδικήν της θείαν ὑποχρεώσεις της...».

Ὁ ναύτης τρίκλισε στὸ ἄκουσμα τῆς τελευταίας ἐπιθυμίας τῆς ἀποθανούσης κι' ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα, πιάνοντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ χέρια. Ἡ κοπέλλα ἔφερε τὸ χέρι της στὴν καρδιὰ κι' ὕστερα σωριάσθηκε λιπόθυμη στὸ πάτωμα. Ὁ Πουλίδης σηκώθηκε καὶ μὲ γρήγορα βήματα κατευθύνθηκε στὴν πόρτα γιὰ να φωνάξῃ στὸ ἀντικρυνὸ καφενεῖο νὰ φέρουν νερό.

Ἔσκυψα ἀμέσως τότε καὶ κύτταξα στὸ βάθος τοῦ ἀριστεροῦ συρταριοῦ. Ἕνα περίστροφο γυάλιζε ἔξω ἀπὸ τὴ θήκη του. Ὕστερα ψιθύρισα στὴν Ἕλενα ὅτι θἄπρεπε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴ λιποθυμία πρὶν ἔρθῃ τὸ γκαρσόνι μὲ τὸ νερό.

Ὁ ναύτης δὲν χρειάστηκε νὰ τοῦ πῶ τίποτα. Σηκώθηκε μὲ βαθειὰ συντριβὴ καὶ παίρνοντας τὴν Ἕλενα ἀπ' τὸ μπράτσο προχώρησε ἀργὰ πρὸς τὴν ἔξοδο. Τὸ γκαρσόν ἔρριξε τὸ νερὸ στὸ πάτωμα γιὰ νὰ κατακαθήσῃ ἡ σκόνη κι' ὁ Πουλίδης κάθησε στὸ γραφεῖο του κλειδώνοντας καλὰ τὸ συρτάρι ποὺ ἔβαλε πάλι τὴ διαθήκη. Ὕστερα στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου, ἠρέμησε καὶ πρόφερε σιγά.

—Καθῆστε κύριε. Βλέπω ὅτι θἄναι ἄσκοπο νὰ παίξω μαζί σας καὶ γι' αὐτὸ θὰ πρέπῃ νὰ μ' ἀκούσετε μὲ προσοχή. Πιστέψατε ἀγαπητέ μου, ὅτι στὴν δολοφονία τοῦ ἀνεψιοῦ μου δὲν ἔχω καμμιὰ ἀνάμιξη. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸν Δημήτρη Ἀγάθο τὸν εἶχα στὴν ὑπηρεσία μου, κι' ὅτι γιὰ κάμποσο καιρὸ εἶχα ἐρωμένη τὴν Ἕλενα Ἀπέργη. Μὲ συγκίνησε μὲ τὶς περιποιήσεις της καὶ παρὰ τὰ σαρανταπέντε μου χρόνια ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ ὅταν τὴν πρωτοεῖδα. Εἶναι ἕνας πραγματικὸς ἄγγελος καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ ἔδινα ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα νὰ τὴν κάνω γυναίκα μου. Αὐτὸ ὅμως δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει, νομίζω. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ ξέρετε, εἶναι ὅτι αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο ποὺ ἀκούει στὸ ὄνομα Δημήτρης Ἀγάθος, εἶναι ἕνας ἀπαίσιος ἐγκληματίας, ἕνας κτηνάνθρωπος, ἕνας ἐκβιαστής. Τὸ ὅτι ἔφυγε γιὰ τὴν Αὐστραλία, τὸ ἔμαθα μόλις χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ κάποια γυναίκα, ποὺ ἦταν τὸ δεξί του χέρι στὶς βρωμοδουλειὲς ποὺ ἔκανε.

—Πῶς λέγεται αὐτὴ ἡ γυναίκα;

—Δώρα Δελάκου. Μένει στὸ Ψυχικὸ κι' ἂν σᾶς ἐνδιαφέρῃ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πᾶτε ἕνα βράδυ στὴν «Τρικυμία».

—Ὡραῖα! Πέστε μου τώρα καὶ κάτι ἄλλο κ. Πουλίδη: Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ πρόξενος τῆς Αὐστραλίας εἶναι ἐπιστήθιος φίλος σας;

Ὁ Πουλίδης χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ γραφεῖο. Πῆρε ἕναν χαρτοκόπτη καὶ βάλθηκε νὰ τὸν στριφογυρίζῃ νευρικὰ στὰ δάχτυλά του. Ὕστερα ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μὲ ρώτησε σφυρίζοντας σὰν φίδι.

—Ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε; Γιατὶ μὲ μπλέκετε τώρα καὶ μὲ προξένους;

—Κύριε Πουλίδη, εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὶς τελευταῖες δεκαπέντε ἡμέρες πηγαίνατε τακτικὰ στὸν πρόξενο τῆς Αὐστραλίας, ἐνῶ ἄλλοτε ἐπικοινωνούσατε μόνον τηλεφωνικῶς; Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Δημήτρης Ἀγάθος ἐτακτοποίησε τὰ χαρτιά του μέσα σὲ δέκα πέντε ἡμέρες μόνον γιὰ νὰ φύγῃ στὴν Αὐστραλία; Κι' ὅτι τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ποὺ ἔγινε ἡ δολοφονία τοῦ ἀνεψιοῦ σας, βρισκόσαστε στοῦ Ζαχαράτου μαζὶ μὲ τὸν Ἀγάθο; Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ κυττᾶτε στὰ μάτια, ἂν σᾶς εἶναι

δυνατόν, καὶ νὰ μὴν ἐκνευρίζεσθε. Πρέπει νὰ εἶσθε βέβαιος, ὅτι ἡ ἐμπιστευτικὴ αὐτὴ συνομιλία μας δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἐκθέσῃ. Ἂν τὸ θελήσετε, φυσικά... Ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι ἡ χήρα Ἀπέργη ἦταν ἐρωτευμένη γιὰ πολὺ καιρὸ μαζί σας. Ὡς τὶς τελευταῖες της στιγμὲς ἴσως. Ξέρω ἀκόμα ὅτι ὅταν βρισκώσαστε στὴ Θεσσαλονίκη ἀλληλογραφούσατε τακτικὰ μαζί της. Ὁ ἄνδρας της εἶχε πεθάνει τότε ἀκριβῶς ποὺ ἐσεῖς φεύγατε ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆτε στὴν Ἀθήνα. Ἦταν πολὺ τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἀρκετὰ πλούσιος ἔμπορος. Ὅταν ἤρθατε στὴν Ἀθήνα, γνωρίσατε ἢ μᾶλλον ἄλλοι σᾶς ἐγνώρισαν τὸν Δημήτρη Ἀγάθο, καὶ γιὰ νὰ καλύπτετε τὴ στενὴ συνεργασία σας τὸν προσλάβατε ὡς σωφὲρ δῆθεν... Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶσθε σεῖς ἡ αἰτία γιὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔγινε στὸ «Πίγκαλς» κείνη τὴ νύχτα, ἔ; Ἄλλοι θὰ ἦταν οἱ ἐμπνευσταὶ καὶ σεῖς ἁπλῶς θὰ παίξατε ρόλο κομπάρσου... Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, εἴσαστε ὁ πρωταγωνιστὴς στὴν ὑπόθεση ἐκείνη... Ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὴν ἀφηγηθῆτε λεπτομερῶς, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε.

—Ὥστε... ὥστε προδόθηκα; Τὰ ξέρετε ὅλα;

Εἶδα χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτα νὰ λαμπυρίζουν στὸ μέτωπό του. Ξαφνικὰ ἄνοιξε ἀπότομα τὸ συρτάρι καὶ τράβηξε τὸ περίστροφο. Τοῦ ἔπιασα τὸ χέρι καὶ μ' ἕνα δυνατὸ σφίξιμο τὸ περίστροφο ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ἦταν χλωμὸς καὶ ἀνάσαινε βαρειά. Ἀπότομα ὅμως ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία του καὶ σηκώνοντας τὸ μικροσκοπικό του χέρι μοῦ ἔδωσε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ στόμα.

—Θὰ θεωρήσω κ. Πουλίδη ὅτι δὲν ἔγινε ποτὲ αὐτὸ ποὺ κάνατε τὴ στιγμὴ αὐτή, εἶπα νοιώθοντας τὸ αἷμα νὰ μοῦ ζεσταίνῃ τὸ πρόσωπο. Βλέπετε, ἐγὼ δὲν θυμώνω. Μόνο ποὺ θὰ πάρω μαζί μου αὐτὸ τὸ περίστροφο γιατὶ στὰ χέρια σας εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο πρᾶγμα. Λοιπόν; Τί λέγαμε; Θὰ κάνετε τὸν κόπο νὰ μοῦ ἀφηγηθῆτε τὴν ἱστορία ἐκείνη ὅπως πραγματικὰ συνέβη;

Γέλασε νευρικὰ καὶ τὰ χοντρά του χείλη πλατάγισαν πολλὲς φορές. Ὕστερα ἔρριξε τὸ σῶμα του ὅσο μποροῦσε πίσω στὴν καρέκλα κι' ἀνάβοντας ἕνα ποῦρο ἔλαβε ὕφος ἐπίσημο.

—Κύριε, νικηθήκατε!!! Τὴν ἱστορία ποὺ συνέβη στὸ «Πίγκαλς», δὲν τὴν παρακολούθησα, διότι, ἁπλούστατα, βρισκόμουνα στὴ Ρόδο τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες. Ἐκτὸς αὐτοῦ...

—Τότε νὰ σᾶς τὴν πῶ ἐγὼ κ. Πουλίδη, τὸν διέκοψα. Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα κι' ἐλπίζω νὰ σᾶς θυμήσῃ πολλά. Πότε γυρίσατε ἀπὸ τὴ Ρόδο;

—Δυὸ ἡμέρες ἀργότερα ἀπὸ τὴν ὑπόθεση ἐκείνη τοῦ «Πίγκαλς».

—Ἔστω. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ λοιπόν, τὸ «Πίγκαλς» θὰ παρουσίαζε πολλὲς ἐκπλήξεις. Ἕνα γαλλικὸ μπαλλέτο καὶ μερικὲς «μὶς» τῆς Εὐρώπης, θὰ χόρευαν γυμνὲς καὶ τὸ θέαμα ἀνεμένετο πολὺ ἐνδιαφέρον κι' εὐχάριστο. Ὁ Ἀγάθος μπῆκε φορώντας ἕνα μαῦρο παλτὸ πολυτελείας καὶ ἀκολουθοῦσε δύο κοπελλίτσες 19 καὶ 21 ἐτῶν: Τὴν Ἔφη καὶ τὴν Ἀλίκη. Ἦταν πολὺ ὄμορφες κι' οἱ δυό, καὶ στὸ πέρασμά τους ὅλα τὰ κεφάλια τῶν θαμώνων γύρισαν πρὸς τὸ μέρος τους. Ὕστερα, ὁ κομφερασιὲ ἀνήγγειλε τὸ πρόγραμμα καὶ, μόλις σηκωνόταν ἡ αὐλαία, μπήκατε καὶ σεῖς ἀπὸ τὴν πίσω μικρὴ πόρτα, συνοδεύοντας τὴν χήρα Ἀπέργη....

—Ἐγώ!! Ἐγώ; Λάθος! Βρισκόμουνα στὴ Ρόδο, κύριε! Τὸ ἀκοῦτε;

—Τὸ ἀκούω, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω γιατὶ παρὰ λίγο νὰ τὴν πάθω ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Εἴχατε κατάμαυρα γυαλιὰ καὶ τὸ μακρὺ μουστάκι ποὺ φορούσατε μ' ἔκαναν πρὸς στιγμὴν ν' ἀμφιβάλλω. Ὅταν ὅμως σᾶς πλησίασα γιὰ ν' ἀνάψω τὸ τσιγάρο μου μὲ τὴ φωτιά σας, δὲν μοῦ ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία πλέον.... Ἀλήθεια! Γιατί μὲ ἀγριοκυττάξατε ἐκεῖνο τὸ βράδυ; Εἴχατε τίποτα μαζί μου; Μὲ εἴχατε ξαναδεῖ ποτέ;.....

Δὲν πειράζει ὅμως. Μὴ νομίσετε ὅτι θύμωσα ἐπειδὴ μ' ἀγριοκυττάξατε.

'Απόδειξη τούτου εἶναι τὸ ὅτι σὲ λίγο ὑποκλίθηκα στὴ χαριτωμένη χήρα ποὺ συνωδεύατε καὶ μὲ τὴν ἄδειά σας τῆς ζήτησα νὰ χορέψουμε ἕνα ταγκό. Χόρευε περίφημα, ἔ ; ; Ἄ ! κύριε Πουλίδη, δεχθῆτε τὰ συγχαρητήριά μου: Αὐτὸ ποὺ κάνετε τώρα εἶναι τὸ μόνο λογικὸ ποὺ εἶδα νὰ κάνετε ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μπῆκα στὸ γραφεῖο σας...

Ἔτσι μπράβο ! 'Αναστενάξτε ὅσο θέλετε, καθῆστε ὅσο μπορῆτε πιὸ ἀναπαυτικὰ κι' ἀκοῦστε με. Λένε ὅτι ἀφηγοῦμαι κάπως συναρπαστικά. Ἔπειτα, γιατὶ νὰ λέμε ὅτι βρισκόσαστε στὴν Ρόδο ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ κουραφέξαλα.... Εἶναι ἀστεῖα αὐτὰ καὶ ξέρω γιατὶ τὰ λέτε : 'Επειδὴ κανένας δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑποκύψῃ χωρὶς νὰ ἐξαντλήσῃ καὶ τὰ τελευταῖα του ἐπιχειρήματα. «Ἄμυνα τοῦ ὑποσυνείδητου ἀλλὰ μάταιη.....», λένε οἱ ψυχολόγοι...

Περάσατε πολὺ καλὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ κ. Πουλίδη. Γελάσατε, χορέψατε κι' ἤπιατε ἀρκετά. Ὕστερα ὅμως μελαγχολήσατε. Εἴπατε στὴ χαριτωμένη χήρα ὅτι δὲν μπορῆτε νὰ ζῆτε χωρὶς αὐτήν, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν παντρευτῆτε τὸ γρηγορώτερο. 'Εκείνη ἔκλεισε παθητικὰ τὰ μάτια της κι' ἀφέθηκε στὴν ἀγκαλιά σας εὐτυχισμένη. Τὴν συνεφέρατε ὅμως πολὺ γρήγορα, μὲ τὸ νὰ τῆς πῆτε ὅτι πλήττετε στὴν 'Ελλάδα κι' ὅτι θάπρεπε νὰ φύγετε τὸ γρηγορώτερο γιὰ τὸ ἐξωτερικό, γιὰ τὴν Αὐστραλία κατὰ προτίμηση. Ξέρατε ὅτι αὐτὸ θὰ πλήγωνε τὴν χήρα, διότι μὲ κανέναν τρόπο δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν πολυτέλεια ποὺ ζοῦσε καὶ τὸν ἀριστοκρατικό της κύκλο. Μάλιστα, ὅταν τῆς εἴπατε ὅτι θὰ πηγαίνατε ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐργασθῆτε ὡς ἐπιστάτης μεταλλείου, ἐκείνη ἀνεπήδησε. Οὔτε ν' ἀκούσῃ τίποτα ἄλλο δέχτηκε! Τῆς εἴπατε τότε ὅτι δὲν εἶναι ἐκείνη ποὺ πιστέψατε, ὅτι δὲν σᾶς ἀγαπᾷ ἀφοῦ δὲν δέχεται νὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ ὅπου καὶ ἂν πᾶτε, καὶ σηκωθήκατε ἀρκετὰ νευριασμένοι κι' οἱ δυό σας γιὰ νὰ φύγετε.....

Ἦταν τέσσερις ἡ ὥρα τὸ πρωΐ, καὶ τὰ γκαρσόνια ἔτρεχαν σὰν δαιμονισμένα γιὰ νὰ κάνουν τοὺς λογαριασμοὺς τῶν πελατῶν ποὺ ἔφευγαν. Τῆς ζητήσατε νὰ σᾶς δηλώσῃ τότε γιὰ τελευταία φορά, ἐὰν θὰ ἐρχόταν μαζί σας ἢ ὄχι. Σᾶς ἀπήντησε ἀρνητικὰ καὶ σεῖς τῆς εἴπατε ὅτι διαλύετε πλέον κάθε δεσμὸ μαζί της. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐπιδιώκατε, ἄλλωστε. 'Εκείνη ἔκλαψε λίγο, προσπάθησε νὰ σᾶς μεταπείσῃ, μὰ ἀδύνατο. Τότε σᾶς εἶπε ὅτι θἄπρεπε νὰ τῆς ἐπιστρέψετε τὰ ἐρωτικὰ γράμματα ποὺ σᾶς ἔστελνε τόσον καιρὸ στὴ Θεσσαλονίκη καὶ αὐτὴ νὰ σᾶς ἐπέστρεφε τὰ δικά σας. Τὸ δεχθήκατε αὐτὸ μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ πεταχτήκατε ἐπάνω πολὺ τσακισμένος, δῆθεν, ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση ποὺ δοκιμάζατε μὲ τὴν στάση της. Τῆς δηλώσατε τότε :

«—'Αγαπητή μου, τόξερα ἀπὸ πρὶν ὅτι δὲν θὰ δεχθῇς νὰ μ' ἀκολουθήσῃς. Ἤξερα ὅτι ὅλοι σου οἱ ὅρκοι ἦταν ψεύτικοι. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ παίροντας μαζί μου καὶ τὰ γράμματά σου. Ἤμουνα ὑπερβέβαιος ὅτι τὸ νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν σου σὲ ἀναστάτωνε. Θὰ πάρῃς λοιπὸν τὰ γράμματά σου πίσω, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς.....».

Φωνάξατε τὸ γκαρσὸν καὶ τοῦ εἴπατε νὰ σᾶς φέρῃ τὸν λογαριασμὸ καὶ τὸ παλτό σας, στὸ ὁποῖο βρίσκονταν δῆθεν νὰ γράμματα. Τὸ γκαρσὸν ἔφερε πράγματι ἕνα παλτό, ἀλλὰ ἐκεῖνο δὲν ἦταν δικό σας. Φωνάξατε τότε, βρίσατε τὸ γκαρσὸν κι' ἀπειλήσατε ὅτι θὰ καταφύγετε στὴν 'Αστυνομία ἐπειδὴ σᾶς ἄλλαξαν τὸ παλτό. Τὸ γκαρσὸν διαμαρτυρήθηκε, εἶπε ὅτι ἄλλο μαῦρο παλτὸ δὲν ὑπῆρχε στὴν γκαρνταρόμπα τοῦ κέντρου, κι' ἡ ὁμορφη χήρα σᾶς εἶπε ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ φωνάζετε καὶ τόσο γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ παλτοῦ σας. Ὅταν ὅμως σκέφθηκε ὅτι μέσα στὸ παλτὸ ποὺ ἀντικαταστάθηκε βρίσκονταν τὰ γράμματά της, ἔπεσε σὰν κεραυνόπληκτη στὴν καρέκλα της. Κατάλαβε ὅτι τὰ φλογερὰ γράμματα ποὺ τρία ὁλόκληρα χρόνια σᾶς ἔστελνε, θὰ μποροῦσαν νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἕνα ἄριστο μέσον ἐκβιάσεως

στὰ χέρια κανενὸς ἀσυνείδητου ἀπατεώνα. Κι' οἱ φόβοι της δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀδικαιολόγητοι...

Μόνον δυὸ ἄτομα προσέξαμε τὴν ἀλλαγὴ τοῦ παλτοῦ σας, κ. Πουλίδη. Ἐγὼ καὶ κάποιος ἄλλος συνάδελφός μου,ποὺ σᾶς παρακολουθούσαμε. Μισὴ ὥρα πρίν, ὁ Ἀγάθος πῆρε τὸ παλτό σας, ἀφοῦ ἔδωσε ἕνα γερὸ μπουρμπουὰρ στὸ κορίτσι τῆς γκαρνταρόμπας, καὶ στὴ θέση του ἔβαλε ἕνα ἄλλο ποὺ ἔμοιαζε πολύ. Χώθηκε ὕστερα σ' ἕνα ταξὶ κι' ἐξαφανίσθηκε μαζὶ μὲ τὶς δυὸ κοπέλλες ποὺ συνώδευε, τὴν Ἔφη καὶ τὴν Ἀλίκη.

Πέντε μέρες ἀργότερα, ἕνας νεαρὸς χτυποῦσε τὸ κουδούνι τοῦ κομψοῦ διαμερίσματος τῆς χήρας. Ἦταν κομιστὴς μιᾶς ἐπιστολῆς, στὴν ὁποία ὁ ὑπογραφόμενος «Ἀπόλλων» τῆς ἔκαμνε γνωστὸ ὅτι ἦταν κάτοχος τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ἔστελνε μιὰ ὁλόκληρη τριετία στὸν ἀγαπημένο της «ἄτακτο Βαλεντῖνο» καὶ ἐναπόκειτο σ' αὐτὴν νὰ διαλέξῃ ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ μείνουν μυστικὲς ἢ νὰ περιέλθουν στὴν κατοχὴ τῶν παιδιῶν της.... Ἡ ἄμοιρη χήρα ἦταν μητέρα τεσσάρων παιδιῶν ποὺ ἀνῆκαν στὴν ἀνώτερη κοινωνικὴ τάξη, κι' ἂν ξεσποῦσε τὸ σκάνδαλο τῶν ἐπιστολῶν ποὺ θὰ ἔδειχναν τὶς ἔνοχες σχέσεις της μὲ σᾶς, τὸν «ἄτακτον Βαλεντῖνο», καὶ μάλιστα κατὰ τὴν περίοδο ποὺ ζοῦσε ὁ εὐϋπόληπτος ἄνδρας της ἀκόμη, τὸ σκάνδαλο θὰ ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο. Ἦταν ἐκ φύσεως πολὺ αὐστηρὴ στὰ ἠθικὰ ζητήματα καὶ ἱκανὴ νὰ κάμῃ τὸ πᾶν γιὰ νὰ μὴ μάθουν τὰ παιδιά της τὸ ἐρωτικό της παραστράτημα. Δέχτηκε λοιπὸν νὰ ἔρθῃ σὲ συνεννόησι μὲ τὸν κάτοχο τῶν ἐπιστολῶν. Ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα συναντοῦσε ἕνα ἄτομο μὲ καφὲ κοστούμι καὶ σπὸρ καπέλλο, σὲ κάποιο ζαχαροπλαστεῖο τῆς Κυψέλης.....

Οἱ ὅροι ποὺ ἔθεσε τὸ ἄτομο ἐκεῖνο, ἦταν ἀρκετὰ δυσανάλογοι μὲ τὴν οἰκονομικὴ κατάσταση τῆς χήρας Ἀπέργη, ποὺ κατὰ τὴν περίοδο ἐκείνη βρισκόταν σὲ οἰκονομικὴ κρίση λόγῳ τοῦ πάθους ποὺ εἶχε γιὰ τὰ τυχηρὰ παιγνίδια. Τὴν περιουσία της, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν δυὸ ἀκίνητα καὶ τρία λεωφορεῖα, τὴν εἶχε γράψει γιὰ φιλανθρωπικοὺς λόγους στὴ φτωχή της ἀνεψιὰ Ἔλενα, μιᾶς καὶ τὰ δικά της τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν ἀνάγκη οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως. Φυσικά, ἡ Ἔλενα θὰ γινόταν κληρονόμος ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς θείας της. Τῆς ζήτησε λοιπὸν ὠμὰ τὸ ἄτομο ποὺ τὴν συνάντησε τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκυρώσῃ τὴ διαθήκη της καὶ νὰ τὴ γράψῃ ὅλη αὐτὴ τὴν περιουσία της στὸν κάτοχο τῶν ἐπιστολῶν. Ἀρνήθηκε ἡ καημένη ὅσο μποροῦσε, παρακάλεσε, ἀλλὰ ἡ μόνη ἀπάντηση ἦταν μιὰ προθεσμία δύο ἡμερῶν γιὰ ν' ἀποφασίσῃ. Ἂν δὲν δεχόταν, τὰ γράμματα θὰ ἔφθαναν στὰ παιδιά της. Κι' ἦταν πολὺ τολμηρά, ἔ ;

Τὸ μεσημέρι τῆς ἡμέρας ποὺ ἔληγε ἡ προθεσμία πῆγε στὸ ἴδιο ζαχαροπλαστεῖο τῆς Κυψέλης. Τὴν περίμενε ἕνα ἄλλο ἄτομο, κοντοῦ ἀναστήματος. Τοῦ εἶπε ὅτι δεχόταν τοὺς ὅρους ποὺ τῆς πρότειναν καὶ μπῆκαν σ' ἕνα ταξί. Εἶχε μαζί της καὶ τὴν διαθήκη ποὺ ἀκύρωσε ἀπὸ τὸ πρωΐ. Πῆγαν στὸ «Ἀστόρια» καὶ πῆραν τὸν Ἀγάθο. Ὕστερα ἦλθαν στὸ συμβολαιογραφεῖο σας, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῆς Ἀπέργη ποὺ ζητοῦσε νὰ πᾶνε σ' ὁποιοδήποτε ἄλλο συμβολαιογραφεῖο. Τῆς κάνατε τὴ συμβολαιογραφικὴ πράξη κι' ἀφοῦ ὑπέγραψε, ὁ Ἀγάθος τῆς ἔδωσε τὰ γράμματα. Ἐσεῖς φυσικά, κάνατε πὼς δὲν γνωρίζετε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ ἀφήσατε νὰ ἐννοηθῇ πὼς τὸ ὅτι ἦρθαν στὸ γραφεῖο σας γιὰ τὴ συμβολαιογραφικὴ πράξη ἦταν μιὰ ἁπλῆ σύμπτωση.

Δώδεκα ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ρίχθηκε μπροστὰ σ' ἕνα αὐτοκίνητο. Καὶ προχθὲς πέθανε. Δὲν ἄνθεξε βλέπετε στὸν ἐκβιασμὸ καὶ θεώρησε σκόπιμο νὰ τερματίσῃ τὴν ζωή της. Μοῦ προξενεῖ ὅμως κατάπληξη ἡ νοοτροπία τῆς γυναίκας αὐτῆς, διότι, ἐνῷ τὴν καλέσαμε τὴν ἡμέρα ποὺ ὑπέστη τὸν ἐκβιασμὸ—ὑπογράφοντας τὴν διαθήκη—καὶ τῆς εἴπαμε ὅτι εἴμαστε τελείως γνῶσται τῶν ὅσων συμβαίνουν εἰς βάρος της καὶ ὅτι θἄπρεπε νὰ κάνῃ μιὰ μικρὴ ὑπομονὴ γιὰ νὰ συλ-

λάβουμε τὸν ἀρχηγὸ τῆς σπείρας καὶ κατόπιν νὰ δράσουμε ὅπως ἔπρεπε, αὐτὴ ρίχτηκε ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες μπροστὰ στὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ τερματίσῃ τὴ ζωή της..... Φαίνεται πὼς τῆς ἔκανε μεγάλο κακὸ τὸ γεγονὸς τοῦ ὅτι ξέραμε, ἔστω καὶ μεῖς μόνο, τὸν ἐκβιασμὸ ποὺ ἔγινε εἰς βάρος της.....

Βρήκαμε λοιπὸν κατόπιν τὴν Ἔλενα καὶ τῆς ζητήσαμε συμπληρωματικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν θεία της. Δὲν ἤξερε τίποτα παραπάνω ἀπ' ὅτι γνωρίζαμε. Ὑπεραγαποῦσε τὴν θεία της κι' ἡ λύπη ποὺ δοκίμασε γιὰ τὸν θάνατό της μετρίασε κάπως τὴν πίκρα ποὺ δοκίμασε γιὰ τὴν κληρονομιὰ ποὺ ἔχανε, ὕστερα ἀπὸ τὴ νέα διαθήκη. Δέχτηκε λοιπὸν νὰ παίξῃ τὸν μικρὸ ρόλο ποὺ τῆς ἀνέθεσα νὰ παίξῃ, κάνοντας πὼς δὲν γνώριζε τίποτα γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς διαθήκης καὶ νομίζοντας ὅτι σὲ σᾶς ἔκανε τὴ διαθήκη ἡ θεία της. Μὴν ἐκπλήττεσθε. Λιποθύμησε πολὺ φυσιολογικά, κι' ὁ ἀρχιφύλακας Γεωργίου—ὁ ναύτης ποὺ τὴν συνώδευε—μὲ ἔκανε νὰ μὴν ἀμφιβάλω πλέον γιὰ τὶς ὑποκριτικές του ἱκανότητες...

Βλέπετε λοιπόν, κύριε Πουλίδη, ὅτι ὅλα τακτοποιήθηκαν. Μὴν τρέμετε. Δὲν πρόκειται νὰ πάθετε δὰ κανένα μεγάλο κακό, ἀφοῦ γνωρίζουμε ὑπὸ ποίας συνθήκας ἀποτελέσατε μέλος τῆς σπείρας. Ξέρουμε ὅτι μπλέξατε χωρὶς νὰ τὸ θέλετε μὲ τὴ συμμορία αὐτή, καὶ δὲν σκοπεύουμε νὰ σᾶς ἐκθέσουμε, διότι θὰ μπορούσατε νὰ γίνετε τίμιος ἐπαγγελματίας. Ὁ Ἀγάθος, ὁ ὁποῖος σᾶς ἐξεβίαζε ἀπειλώντας τὴ ζωή σας ἂν κάνατε βῆμα πρὸς τὴν Ἀστυνομία, δὲν ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα πλέον. Γνωρίζουμε ὅτι σᾶς ἀνάγκασε νὰ κάνετε τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ νὰ φύγῃ στὴν Αὐστραλία, ἐπειδὴ κατάλαβε τὸν τελευταῖο καιρὸ ὅτι τὸν παρακολουθούσαμε. Γνωρίζουμε ἀκόμη, ὅτι τὸν ἀνεψιό σας δὲν τὸν σκότωσε αὐτός, ἀλλὰ δολοφονήθηκε ἀπὸ ἄλλο μέλος τῆς σπείρας. Ἐπ' αὐτοῦ λοιπὸν θέλω νὰ μὲ βοηθήσετε. Ποιὸς εἶναι κατὰ τὴν γνώμη σας ὁ δολοφόνος ; Ἐλᾶτε. Πᾶψτε νὰ τρέμετε καὶ μιλῆστε μου καθαρὰ πλέον. Τὸ ὅτι σᾶς ἔκαμα νὰ καταλάβετε ὅτι δὲν μπορῆτε νὰ μὲ παραπλανήσετε, εἶναι ἕνας λόγος παραπάνω ποὺ θὰ σᾶς κάμῃ νὰ λύσετε τὴ γλῶσσα σας καὶ νὰ μὲ βοηθήσετε.

Ὁ Πουλίδης σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ βηματίζῃ νευρικὰ στὸ γραφεῖο. Ἦταν ἕνα ψυχικὸ ράκος καὶ τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε ὅτι μέσα σὲ μιὰ ὥρα εἶχε γεράσει κατὰ δέκα χρόνια τουλάχιστον. Ἄρπαξε τὸ παλτό του καὶ κοιτώντας με κατάματα, πρόφερε σιγά.

—Θὰ εἴχατε ἀντίρρηση νὰ πᾶμε ὡς τὸ Μουσεῖο ; Θὰ τὰ ποῦμε καλύτερα στὸ δρόμο.....

Τοῦ πῆρα τὸ παλτὸ γιὰ νὰ τὸ κρεμάσω πάλι καὶ τὸν ἔσπρωξα ἐλαφρὰ πρὸς τὴν θέση του. Ἐνῷ ὅμως κρεμοῦσα τὸ παλτό, ἕνα μικρὸ σημείωμα ἔπεσε στὸ πάτωμα, διπλωμένο σὲ πολλὰ κομμάτια. Τὸ πάτησα καὶ σηκώνοντας τὸ γάντι μου ποὺ ἄφησα νὰ πέσῃ μὲ τρόπο, πῆρα τὸ διπλωμένο σημείωμα καὶ τόρριξα στὴν τσέπη μου. Πῆγα ὕστερα καὶ κάθησα κοιτώντας ἐρωτηματικὰ τὸν Πουλίδη.

—Ὥστε δὲν θέλετε νὰ πᾶμε κουβεντιάζοντας ὡς τὸ Μουσεῖο, ἀναστέναξε. Ἔχει καλῶς..... Θέλετε, λοιπὸν τώρα νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὸν δολοφόνο τοῦ ἀνεψιοῦ μου. Χμμ !... Νὰ ξέρατε πόσο μὲ βασανίζει καὶ μένα τὸ ἐρώτημα αὐτό...

Ἀγρίεψε ξαφνικὰ καὶ πετάχτηκε ὄρθιος.

—Ἐλᾶτε λοιπόν !!! Ποιὸς τὸν σκότωσε ; φώναξε δυνατά. Πές τε μου : Ποιὸς τὸν σκότωσε ; Ποιὸς !!! Μέρα καὶ νύχτα βασανίζω τὸ μυαλό μου γιὰ νὰ βρῶ κάποιον ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ δολοφόνος ! Δὲν μπορῶ ὅμως !...

Ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ χέρια κι' ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο στὸ γραφεῖο. Ὕστερα μουρμούρισε πνιχτά.

—Κι' ὅμως..... Πρέπει νὰ εἶναι πολὺ κοντὰ ὁ δολοφόνος. Πρέπει νὰ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Ἀγάθου καὶ τοῦ ἀόρατου ἀρχηγοῦ τῆς σπείρας.... Πρέπει νὰ εἶναι κάποιος ποὺ τὸν δολοφόνησε γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θέση του δίπλα στὴν Ἔλενα...

'Λκοῦστε κύριε 'Υπαστυνόμε πὼς πρέπει νὰ εἶναι τὰ πράγματα :

'Ο ἀνεψιός μου καὶ ἡ "Ελενα ἀγαπήθηκαν ἀπὸ τότε ποὺ ἤμουνα στὴν κλινική. "Οσο κι' ἂν ἀντιμετώπιζε ρεαλιστικὰ τὰ ἐρωτικὰ ζητήματα ἡ "Ελενα, ἀγάπησε ἐν τούτοις παράφορα τὸ Θέμο. Τὴν ἀγάπησε καὶ κεῖνος, κι' ὁμολογῶ ὅτι ποτὲ δὲν εἶχα ξαναδεῖ τόσο χαρούμενο καὶ τόσο εὐτυχισμένο τὸ Θέμο, ὅσο κατὰ τοὺς δέκα τελευταίους μῆνες ποὺ γνώρισε τὴν "Ελενα. 'Η ἀγάπη καὶ τῶν δυὸ ἦταν ἄδολη, πραγματική, καὶ ἦταν πολλὲς οἱ νύχτες ποὺ ὁ Θέμος ξενυχτοῦσε μπροστὰ στὸ πορτραῖτο της ποὺ στόλιζε τὸ ἀτελιέ του. "Ηταν ἕνας γερὸς νέος ὁ Θέμος, γεμᾶτος ζωὴ καὶ ὁμορφιά, καὶ ὅλα ἔδειχναν ὅτι θὰ γινόταν μὲ τὸν καιρὸ ἕνας διαλεχτὸς καλλιτέχνης. Μ' ἀγαποῦσε, καί, μέχρι τὴν στιγμὴ ποὺ ἤρθε ἡ "Ελενα στὸν δρόμο μας, εἴμαστε δυὸ ἀχώριστοι φίλοι. Περνούσαμε μαζὶ τὰ περισσότερα βράδυα καὶ τὰ πρωϊνὰ μὲ βοηθοῦσε τακτικὰ στὸ γραφεῖο.

'Η "Ελενα μᾶς ἔκανε νὰ μισήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ κάμποσο καιρό. "Ετυχε ν' ἀγαπήσω τὴν "Ελενα, ὅπως σᾶς εἶπα, ἀλλὰ γρήγορα κατάλαβα ὅτι αὐτὸ ἦταν μιὰ χίμαιρα. Κατώρθωσα μὲ πολὺ κόπο νὰ φύγω ἀπὸ κοντά της, ἀφήνοντας τὸν ἀνεψιό μου νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν εὐτυχία μου.

Δοκίμασα ὅμως μεγάλη στενοχώρια ὅταν εἶδα τὸ Θέμο νὰ λυώνῃ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες ποὺ ἄρχισε νὰ βγαίνῃ ἔξω μαζὶ μὲ τὴν "Ελενα. "Εγινε ἐπικίνδυνα ὠχρὸς τὶς πρῶτες ἡμέρες. "Υστερα ἄρχισε νὰ γίνεται βίαιος καὶ ὡρισμένες στιγμὲς ἔλεγε πράγματα ποὺ μόνον ἕνας μεθυσμένος μποροῦσε νὰ πῇ. "Αρχισε νὰ μοῦ ζητάῃ χρήματα κατόπιν. Αὐτὸ μὲ ἔκανε νὰ ὑποψιασθῶ καὶ νὰ παρακολουθήσω κάπως τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε μαζὶ μὲ τὴν "Ελενα.

Τὸν βρῆκα πολλὲς φορὲς μεθυσμένο σὲ νυχτερινὰ καταγώγια. 'Η "Ελενα μοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὅτι κάτι πολὺ φοβερὸ συνέβαινε στὸ Θέμο καὶ θἄπρεπε νὰ τὸν σώσω. Στὶς παρακλήσεις μου νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ τί συνέβαινε, ἔπαιρνα πάντοτε τὴ στερεότυπη ἀπάντησή της :

—«Κινδυνεύω ἂν μιλήσω. Προσπαθῆστε νὰ μάθετε μόνος σας καὶ ἀποφεύγετε, ὅσο μπορῆτε, νὰ μὲ συναντᾶτε».

Τὸ μυστήριο τῆς νέας του ζωῆς τὸ ἔλυσα ἕνα βράδυ ποὺ ἦρθε στὸ σπίτι μου ἀναστατωμένος. Μοῦ ζήτησε χρήματα καὶ ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσω, ἔπεσε στὰ πόδια μου κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν παιδί. Παρὰ τὰ εἰκοσιοχτώ του χρόνια, ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔδειχνε σὰν ἕνας κακομαθημένος ἀλήτης εἴκοσι χρονῶν. "Οταν ἐξάντλησε καὶ τὰ τελευταῖα του ἐπιχειρήματα χωρὶς νὰ πάρῃ τὸ δάνειο ποὺ μοῦ ζητοῦσε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἄσπρο κουτάκι καὶ μοῦ τὄδωσε, κοιτώντας γύρω του σὰν τρομαγμένο ἀγρίμι.

«—Πρέπει νὰ τὸ διαθέσῃς ὁπωσδήποτε μέχρι αὔριο τὸ βράδυ», μοῦ εἶπε, μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν σπίθες ἀπὸ τὸν φόβο. «"Αν δὲν τὸ διαθέσῃς εἶμαι χαμένος. Θὰ μὲ τσακίσουν στὸ ξύλο καὶ δὲν θὰ μοῦ ξαναδώσουν «σκονάκι». Σῶσε με, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ πουλήσῃς στοὺς γνωστούς σου ὁπωσδήποτε...».

Κατάλαβα. Εἶχε πέσει στὰ δίχτυα κάποιας σπείρας λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν. Τὸ κουτάκι ποὺ μοῦ ἔδωσε γιὰ νὰ τὸ διαθέσω στοὺς φίλους μου, ἦταν γεμᾶτο ἡρωΐνη. Ποῦ νάξερα ὅτι καὶ γὼ βρισκόμουνα στὴν ἴδια θέση μ' αὐτόν. "Οτι ἴσως ν' ἀνῆκα καὶ γὼ στὴν ἴδια σπείρα ποὺ τὸν ἐξεβίαζε...

Τὸν λυπήθηκα. Τὸ βλέμμα του ἦταν βλέμμα μανιακοῦ, κι' οἱ κινήσεις του μαρτυροῦσαν ὅτι πρὶν ἀπὸ λίγο εἶχε κάνει χρῆσιν ἡρωΐνης. "Ενοιωσα τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν κατατσακίσω στὸ ξύλο καὶ ἀφοῦ τὸν κλειδώσω στὸ δωμάτιο, νὰ τρέξω στὴν 'Αστυνομία. Καὶ ὅμως..... "Αν κοιτοῦσε στὸ συρτάρι μου κείνη τὴ στιγμὴ ὁ Θέμος, θὰ ἔβλεπε δυὸ πανόμοια κουτάκια ποὺ ἀπὸ πέντε ἡμέρες δὲν μποροῦσα νὰ διαθέσω ἀπὸ τὴν παρακολούθηση ποὺ ἔκανε ἡ 'Ασφάλεια. "Ημουνα καὶ γὼ στὴν ἴδια καὶ ἴσως χειρότερη θέση ἀπ' αὐτόν. Μόνον ποὺ ἐγὼ ἔβαζα τὰ δυνατά μου νὰ μὴν δοκιμάσω ποτὲ τὴ γεύση τοῦ προϊόντος ποὺ διέθετα. *(Συνεχίζεται)*

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΜΑΪΟΥ 1961

Κατὰ τὸν Μῆνα Μάϊον καὶ ἀπὸ 1—31 εἰς Ἀθήνας–Πειραιᾶ–Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1) Ἐξητάσθησαν ἀπὸ Ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι ...	988		Μέλη
2) » εἰς Ἰατρεῖα » » ...	1.595		»
3) Εἰσήχθησαν εἰς Νοσ/μεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	275		»
4) Ἐγεννήθησαν εἰς Μαιευτήρια	23	νέα	»
5) Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ Ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς	5.342		»
Ἦτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν σ υ ν ό λ ῳ	8.223		»
6) Ἐξετελέσθησαν εἰς Φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των δωρεὰν ..	5.623		συνταγαὶ
7) Ἐχορηγήθησαν εἰς 54 Μέλη ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας Δραχ.	8.427		

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Ἀπρίλιος ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔ σ ο δ α τ α κ τ ι κ ὰ .....Δραχ.		316.778
» ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου ..... »		305.298
Σ ύ ν ο λ ο ν ἐ σ ό δ ω ν ..... »		622.076
Ἔ ξ ο δ α ..... »		626.581

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

1) Ἀνακοινοῦται πρὸς τὰ μέλη ὅτι ἡ σύμβασις μεταξὺ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Νοσοκομείου καὶ τοῦ Ὀδοντιάτρου κ. Παπακωνσταντίνου ἔληξεν καὶ δὲν ἀνενεώθη. Μέχρι ρυθμίσεως τοῦ θέματος, δι' ἐξαγωγὰς καὶ θεραπευτικὰς ἐργασίας ὀδόντων τὰ Μέλη θὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Νοσοκομεῖον, οἱ ὑπηρετοῦντες δὲ εἰς αὐτὸ δύο Ὀδοντίατροι Ἀστυνομικοί, ὡρίσθησαν καὶ ὡς ἐλεγκταὶ διὰ τὰ Μέλη τοῦ Κλάδου Ὑγείας.

2) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 4278 ἀπὸ 25-5-61 Διαταγῆς συνεκροτήθη παρὰ τῷ Κλάδῳ Ὑγείας μόνιμος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ δύο Ὑγειονομικῶν Δ/ντῶν Α' καὶ τοῦ ἑκάστοτε θεράποντος ἰατροῦ τοῦ ἀσθενοῦς Μέλους, ἵνα ἀποφαίνηται αὕτη, ἀφ' ἑνὸς μὲν περὶ τῆς χορηγήσεως ἢ μὴ φαρμάκων μεγάλης ποσότητος καὶ ἀξίας εἰς Μέλη τοῦ Κλάδου, πάσχοντα ἰδίως ἐκ χρονίων νοσημάτων καὶ τοῦτο πρὸς περιφρούρησιν τῶν συμφερόντων τοῦ Ταμείου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ν' ἀποφαίνηται καὶ περὶ τοῦ ἐπωφελεστέρου δυνατοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεως τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας του.

Ὁ Ἀ ρ χ η γ ὸ ς
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, προήχθη, κατ' ἀρχαιότητα, ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Μπαϊρακτάρης Πέτρος, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ — ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ Ἀστυφύλακες : κ.κ. Παπαπαύλου Δημήτριος, Ζῶτος Δημήτριος, Τασσόπουλος Ἀνδρέας, Φουσέκης Ζήσιμος καὶ Πριόβολος Παναγιώτης.

—Διεγράφη τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, κριθεὶς ἀνίκανος διὰ λόγους ὑγείας πρὸς ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας, ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Κανελλόπουλος Κωνσταντῖνος. Εἰς τοῦτον ἀπενεμήθη ὁ βαθμὸς τοῦ Ἀστυνόμου Β' τάξεως, λόγῳ συμπληρώσεως 25ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς 5ετοῦς τοιαύτης εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' τάξεως. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀρχιφύλακα κ. Τσουραπᾶν Βλάσιον καὶ Ἀστυφύλακα κ. Κασσωτάκην Μιχαήλ, διότι τὴν 29-3-61 καὶ ὥραν 14.30', διατεταγμένοι εἰς ὑπηρεσίαν περιπόλου ἐν στολῇ—ἐποχούμενοι ἀσυρματοφόρου ὑπηρεσιακοῦ αὐτοκινήτου—καὶ ἀντιληφθέντες ὅτι ἐντὸς δωματίου τῆς ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Φειδιππίδου καὶ Σπάρτης οἰκίας ἐκαίετο ζῶσα γυνή, συνεπείᾳ ἀναφλέξεως γκαζιέρας, ἐνήργησαν ἀστραπιαίως καὶ μὲ ὅλως μεθοδικὸν τρόπον, εὐφυΐαν, αὐτοθυσίαν, εὐψυχίαν καὶ ἀσυνήθη δραστηριότητα καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθῆκον, ἐπέτυχον τὴν ἄμεσον κατάσβεσιν τοῦ πυρὸς καὶ διάσωσιν τῆς ἀνωτέρω γυναικός. Ἐπίσης, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Καράμπελαν Νικόλαον, διότι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, διατεταγμένος εἰς ὑπηρεσίαν μετὰ τῶν εἰρημένων καὶ κατόπιν διαταγῆς τοῦ ἀνωτέρω Ἀρχιφύλακος, πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν διάσωσιν τῆς καιομένης γυναικός, ἀνέπτυξεν ἔκτακτον δραστηριότητα καὶ ἔντονον ζῆλον πρὸς τὸ καθῆκον καὶ ἕνεκα τούτου ἐπέτυχε τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυνσιν τῶν συγκεντρωθέντων ἰδιωτῶν καὶ τὴν ρύθμισιν τῆς κινήσεως τῶν διερχομένων ἐκεῖθεν τροχοφόρων.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας: κ.κ. Κολοβὸν Γρηγόριον, Παπαδόπουλον Κωνσταντῖνον καὶ Παπαβιέρον Γεώργιον, διότι οὗτοι χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν πρωτοβουλίαν, τὴν εὐσυνειδησίαν των καὶ τὴν ἀφοσίωσίν των πρὸς τὸ καθῆκον, κατώρθωσαν νὰ συλλάβωσι τὸν σεσημασμένον κακοποιὸν Ἄνθην ἢ Κόκκινον Γεώργιον καὶ νὰ θέσωσιν οὕτω τέρμα εἰς τὴν ἐπικίνδυνον δρᾶσιν, ἣν οὗτος εἶχεν ἀναπτύξει διὰ τῆς κλοπῆς ἐκτεθειμένων εἰδῶν τροφίμων ἐκ τῶν πρὸ τῶν καταστημάτων πεζοδρομίων.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

—Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται Χρόνια Πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς εἰς τὸν συνεργάτην των καὶ καθηγητὴν τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν κ. Πέτρον Ἀργυρίου.

—Ἐπίσης εὔχονται Χρόνια Πολλὰ εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Ἀπόστολον Καθάρειον, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἑορτάζοντας κ.κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ὑπαλλήλους τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ Ἀστυνομία τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, ὑπὸ Ἀστυν. Δ/τοῦ Α' κ. Θωμᾶ Νούσια 9439

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἡ ποινικὴ νομοθεσία τοῦ λήξαντος ἔτους, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. Ντζιώρα (συνέχεια) 9445

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπώλησε τὸν πύργο τοῦ Αἴφελ, ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυν. Δ/τοῦ Β' κ. Δημ. Μόρου (συνέχεια) 9448

Φόνος ἀστυφύλακος ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός του, ἀπὸ τὸ βιβλίον: «Εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὑπηρεσίας ἐγκληματολογικῶν ἀναζητήσεων τῆς Scotland Yard», κατὰ μετάφρασιν Ἀρχιφύλακος κ. Κων/νου Λαψάνη 9455

Συνταρακτικὴ ὑπόθεσις δολοφονίας ἑνὸς παιδιοῦ στὴ Ν. Ὑόρκη, ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Front Page Detective», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. Ἀν. Βογιατζῆ (συνέχεια καὶ τέλος) 9460

Πῶς τὸ περιοδικὸν «Reader's Digest» ἐβοήθησε νὰ συλληφθῇ ὁ δολοφόνος Κόρμπετ, ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. Γ. Γεωργακοπούλου 9465

ΣΟΒΑΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Μία μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σ. Πηλοῦ 9468

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ἀσφαλὴς κυκλοφορία πεζῶν, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ἰωάννου Ἀθανασούλη ... 9471

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 9474

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 9478

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Μαΐου 1961 9485

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 9486

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.